கன்ஜுல் கருமாத்து.

பிஸ்மில்லாஹ்.

கன்ஜூல் கருமாத்து.

(நாகூர் மீறான்சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சரித்திரம்.)

நாகூர். தர்கா - மகாவித்துவான்

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ.

குலாம் காதிறு நாவலர்

செய்தது.

௪-ம் பதிப்பு.

இது
நாகூர்
ஹாஜி. எஸ். வி. எம். ஹுசைன் ஆலிம் சாஹிபு
அவர்களால்

சென்னப்பட்டணம் :
கபீர் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1949

All Rights Reserved.

அத்தியாய நாமாவலி.

அத்தியாயம்	விஷயம்		பக்கம்
உசு	அரசங்கன்று நீர்குடித்தது	...	ககரு
உஎ	இறந்தவரை யழைத்தது	...	கஉக
உஅ	பட்டமரந் தழைத்தது	...	கஉச
உகூ	ஜின்னிடர் தவிர்த்தது	...	கஉஎ
ஙO	மான்குட்டியை மீட்டினது	...	கஙக
ஙக	இறந்தவனை யெழுப்பினது	...	கஙங
ஙஉ	சைகுமுசனுத்தின் தாயாரைத் தரிசித்தது	...	கஙசு
ஙங	தபாலுல் ஒளலியாவுக்குப் போனது	...	கஙகூ
ஙச	மாணிக்கப்பூருக்கு மீண்டது	...	கசக
ஙரு	குஷ்டந் தீர்த்தது	...	கசச
ஙசு	திரவியாலயத்தை வெறுமாக்குவித்தது		கசசு
ஙஎ	ஒட்டக மழைத்தது	...	கருக
ஙஅ	ராபுலிகள் வழிபட்டது	...	கருச
ஙகூ	கொலையுண்டவர்கள் பிழைத்தது	...	கசுO
சO	முகம்மது யூசுபுசாகிபு அவதரித்தது		கசுஉ
சக	விக்கிரக நாசஞ் செய்தது	...	களக
சஉ	முனிவர்கள் வழிபட்டது	...	களசு
சங	குடித்தபாலை மீட்டினது	...	கஅக
சச	மூடந் தீர்த்தது	...	ககூO
சரு	சர்ப்பத்தைத் நீக்கினது	...	ககூஉ
சசு	நதி கடந்தது	...	ககூச
சஎ	விக்கிரகம் தண்ணீர் குடித்தது	...	ககூகூ
சஅ	ஜாபாயோகி மாண்டது	...	உOச
சகூ	அரசன் இறந்துயிர்த்தது	...	உOஅ
ருO	தச்சன் பிணி தீர்த்தது	...	உகங
ருக	சத்துருக்கள் சங்காரமானது	...	உஉO
ருஉ	காபிர்கள் வெருண்டோடினது	...	உஉகூ
ருங	பறவைகள் அடைக்கலம் பெற்றது		உஉகூ

அத்தியாயம்	விஷயம்		பக்கம்
௫௪	அஜ்மீருக்குப்போனது	...	௨௩௨
௫௫	மக்கா யத்திரை	...	௨௩௩
௫௬	மக்காவுக்குப் போனது	...	௨௩௬
௫௭	ஹஜ்ஜா செய்தது	...	௨௩௯
௫௮	மதீனாவுக்குப் போனது	...	௨௪௪
௫௯	திருவாக்குப் பெற்றது	...	௨௪௬
௬௦	கொழிஞ்சிக்கனி பெற்றது	...	௨௪௮
௬௧	மரக்கலத்தானஞ் செய்தது	...	௨௪௯
௬௨	புத்திரர் வந்து சேர்ந்தது	...	௨௫௫
௬௩	திவ்விய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்தது	...	௨௬௪
௬௪	பொன்னணிக்கு வந்தது	...	௨௭௧
௬௫	பட்டமரந் தழைத்தது	...	௨௭௫
௬௬	முகல்லதீவுக்குப் போனது	...	௨௭௮
௬௭	ஜின்னைக் கடலிலாழ்த்தினது	...	௨௮௧
௬௮	ஆதம்மலையைத் தரிசித்தது	...	௨௮௮
௬௯	காயற்பட்டணத்திற்குப் போனது	...	௨௯௧
௭௦	கிழக்கரைக்குப் போனது	...	௨௯௪
௭௧	பட்டணமாரிக்குப் போனது	...	௨௯௫
௭௨	இடபமுயிர்த்தது	...	௩௦௧
௭௩	பசாசுகளொழிவுண்டது	...	௩௦௪
௭௪	தோலுக்குப் பொன்கொடுத்தது	...	௩௦௬
௭௫	பொதியமலைக்குப் போனது	...	௩௧௧
௭௬	திருச்சிறுப்பள்ளிக்குப் போனது	...	௩௧௭
௭௭	தஞ்சாவூருக்குப் போனது	...	௩௨௦
௭௮	தேராம்பேட்டைக்குப் போனது	...	௩௨௬
௭௯	கூத்தனூருக்குப் போனது	...	௩௨௯
௮௦	திருவாரூருக்குப் போனது	...	௩௩௧
௮௧	எருது கொடுத்தது	...	௩௩௪
௮௨	மேலநாகூருக்குப் போனது	...	௩௩௬

அத்தியாய நாமாவலி.

அத்தியாயம்	விஷயம்		பக்கம்
௮௩.	நாகூர் ஸ்தல ஸ்தாபனம்	...	௩௪௫
௮௪	முதுபக்கு வெளியானது	...	௩௪௯
௮௫	சித்திரகூடங் கண்டது	...	௩௫௪
௮௬	பற்கொம்பு தளிர்த்தது	...	௩௫௯
௮௭	திருமணம் பேசினது	...	௩௬௨.
௮௮	தர்ஞச்சரிக்குப் போனது	...	௩௭௨.
௮௯	விக்கிரகங்கள் பேசினது	...	௩௭௫
௯௦	திருமணஞ் செய்வித்தது	...	௩௮௪
௯௧	மதுபான கண்டனம்	...	௩௮௭
௯௨	ஸ்தனங்களை மீட்டினது	...	௩௮௯
௯௩	பாரிற்பொறுத்த கப்பலை மீட்டினது	...	௩௯௨.
௯௪	கள்ளிக்குருவிகளை மீட்டினது	...	௩௯௫
௯௫	கம்பத்துக் கப்பலை கண்ணாடியா லுடைத்தது	...	௩௯௮
௯௬	பச்சைக்கராம்பழுத்தது	...	௪௦௨.
௯௭	காணிக்கை நிலைப்பாடு	...	௪௦௪
௯௮	பார்ப்பாருக்குப் போனது	...	௪௦௯
௯௯	பிளவைநோய் தீர்த்தது	...	௪௧௩
௧௦௦	வாஞ்சூருக்குப்போனது	...	௪௧௬
௧௦௧	புதையலை வெளியாக்கினது	...	௪௧௮
௧௦௨.	புளியமரம் பேசினது	...	௪௨௦
௧௦௩	உபாத்து	...	௪௨௧
௧௦௪	உத்தரவளித்தது	...	௪௩௪
௧௦௫	போதனர் புறப்பாடு	...	௪௩௭
௧௦௬	பள்ளிகட்டினது	...	௪௪௧
௧௦௭	கஸ்தூரி	...	௪௪௪
௧௦௮	விவாகம்	...	௪௫௪
௧௦௯	வல்லரக்கர்களின் உபாத்து	...	௪௬௨.
௧௧௦	போர்வை வந்தது	...	௪௬௮

அத்தியாயம்	விஷயம்		பக்கம்
ககக	கொலைதீர்ப்பை மாற்றினது	...	சஎஉ
ககஉ	மரக்கல மழைத்தது	...	சஎஅ
ககங	கூலிகொடுத்தது	...	சஅச
ககச	அற்புதவாட் செய்தி	...	சஅகூ
ககரு	சேவற்செய்தி	...	சகூO
ககசு	குருடுமாற்றினது	...	சகூஎ
ககஎ	தரியாபீவியின் சபதம்	...	ருOO
ககஅ	மலடு தீர்த்தது	...	ருOக
கககூ	இலையான் விழுந்தது	...	ருகக
கஉO	ஊமையுங்குருடுந் தீர்ந்தது	...	ருகங
கஉக	அற்புத நாகச்செய்தி	...	ருகரு
கஉஉ	பஞ்சமாற்றினது	...	ருகஅ
கஉங	முதல் மனாருக் கட்டினது	...	ருஉக
கஉச	கொம்புத் தேங்காய்ச் செய்தி	...	ருஉச
கஉரு	இரண்டாம் மனாருக்கட்டினது	...	ருஉஎ
கஉசு	மூன்றும் மனாருக்கட்டினது	...	ருஉகூ
கஉஎ	உருவமாற்றினது	...	ருஙO
கஉஅ	நாலாம் மனாருக்கட்டினது	...	ருஙசு
கஉகூ	குன்மந்தீர்ந்தது	...	ருஙஅ
கஙO	ஐந்தாம் மனாருக்கட்டினது	...	ருசங
கஙக	மானியம்விட்டது	...	ருசஅ

அத்தியாய நாமாவலி முற்றிற்று.

பீடிகை.

புகழடங்கலும், தஅய்யுன் அவ்வல் என்னும் இல்மில் உஜூது என்னும் அக்ஷரத்தைவிட்டு மறைவான குந்துகன்ஸ் என்கிற பொக்கிஷப் பொருளாயிருந்த நம்மை, தஅய்யுன் தானியான அஇயான்தாபிதா என்னும் அக்ஷரத்தின் ஷூருகி, நம்மிலே மறைந்து, நம்மிலே வெளியாய், அஇயான் காறிஜா வாகிய ஆலமல்கௌன் வல்பஸாது என்னும் கோலங் கொண்டு என்றைக்கும் நாமே நாமாயிருக்கும்படி வெளியாக்கினனே அந்த மகத்துவமுள்ள றதுமானாகிய அல்லாதுந்த ஆலாவுக்கே யுரியன.

ஸலவாத்தும் ஸலாமும், முதலகான தஸ்பீஹாபடைய முகத்தில் முகையதென்னும் உடையையணிந்து, மேற்புகழப்பட்ட றதுமானுடைய இல்மென்னும் கஜானவின் கன்ஸுபல் மதுபியாவான பொக்கிஷப் பொருட்களை ஏவற்பிரகாரம் தங்கள் உம்மத்துமார் அள்ளியநுபவிக்க அதன் திறவு கோலைக் கைக்கொண்டு, நுபவ்வத்து றிஸாலத்துகளை கத்தம் செய்வதற்காக ஆகிறுநபியா யவதரித்த காததிமுன்னபியயின், ஸையிதுல் முறுஸலீன், ஷபீஉல் முதுனபீன், ஹபீபுறப்பல் ஆலமீன், அதுமது முஜ்தபா, மதுமதுமுறுத்தலா, முகம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்கள் பேரிலும், அவர்கள் ஆல்கள் பேரிலும், அஸ்ஹாபுகள் பேரிலும் உண்டாவதாக.

அல்லாதுந்தஅலாவின் காரியகாரர்களான ஔலியாமார்கள் நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்ல மவர்களின் உரிமையாளர்களும், அகிலாண்டங்களுக்கு ஸ்தம்பங்களும், முளைகளுமானவர்கள். உலகத்திற்குத் தீபமுமானவர்கள். அவர்களுக்குரிய இலக்ஷணாதி மகத்துவங்களை விவரித்தெழுதுவதானல், எத்தனை வகைகளினுலும் முடிவுபெற மாட்டா.

அவர்கள் இவ்வுலகத்தைவிட்டு உபாத்தாய் அவ்வுலகத்திற் சேர்ந்தபின்னும், இவ்வுலகம் அவர்களுக்கு மறைந்திராது. இவ்வுலக விஷயம் ஒவ்வொன்றையும் சீவியகாலத்தில் இங்கிருந்து நேரிற் பார்த்ததுபோல, அங்கிருந்தும் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் சீவியவந்தரா யிருக்கும்போது பெற்றிருந்த பார்வை கேள்விகளைப் பார்க்கிலும், நிரியாணதிசைக்குப்பின் மிக்கதெளிவான பார்வை கேள்விகளையுடையவர்களா யிருப்பார்கள். சீவியகாலத்தில் இவ்வுலககாரியங்களை எவ்வாறு நடத்தினார்களோ, அவ்வாறே நிரியாணத்தின்பின் கபுறிலிருந்துகொண்டு யுகமுடியும் வரையும் நடத்துவார்கள். சீவியகாலத்தில் ஒரு கருமத்தை நடத்தினதற்கும், நிரியாணத்தின்பின் நடத்துவதற்கும் பேதமில்லை. அவர்கள் ஹயாத்தா யிருக்கும்போதும், உபாத்தாய்விட்டபோதும், அவர்களை ஒருவன் கூப்பிட்டு, தன் நாட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று எவ்வளவு தூரந் தொலையிலிருந்து வேண்டினாலும், அவன் கூப்பிடுதலையும், நாட்டத்தையும், தாங்களாகவேயாவது, மலக்குகளாலாவது அறிந்துகொள்ளுவார்கள். ஒருவன் எந்தத்திக்கிலிருந்து கூப்பிட்டாலும் அங்கேபோய், அவனுக்குவேண்டியவைகளைச் செய்து முடிப்பார்கள். அவர்கள் ஹயாத்தாயிருந்தால், அவர்களின் சமூகத்திலாவது தூரத்திலாவது இருந்துகொண்டும், உபாத்தாயிருந்தால், கபுறடியிலாவது வேறெங்கேயாவது இருந்து கொண்டும், அவர்களின் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, தீனுக்காவது துன்யாவுக்காவது வேண்டுமான நற்காரியங்களை நிறைவேற்றக் கேட்கலாம். இவ்வாறு கேட்பதில் யாதொருபிசகும் உண்டாகாது. ஏனென்றால்:—அவர்கள் செய்கிற ஒவ்வொரு கருமமும் அல்லாகுத்தஆலாவின லன்றி, அவர்களாலாகிறதல்ல வென்பதை முஸ்லிமானவர்கள் அறிந்தவர்கள் தாமே. அவ்வாறு கேட்டவுடன் அவர்கள் அல்லாகுத்தஆலாவினிடம்

கேட்டே நிறைவேற்றுவார்கள். அதனுல்தான் ஒளலியாக்களிடம் நாட்டை நிறைவேற்றக் கேட்பது மேலான காரியமா யிருக்கின்றது. அவர்களை எங்கிருந்தும் கூப்பிட்டு, நற்கருமத்தில் எதையும் நிறைவேறக் கேட்கலாம். அவர்களின் உதவி யொத்தாசைகளை அவசியம் தேடலாம். அல்லாஹுத்தஆலா தன் அடியார்கள் கேட்பதை நிறைவேற்றும் தத்துவத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்ருனென்று முஸ்லிமான நாம் சந்தேகமற நிருணயங்கொள்ளவேண்டும். இவையனைத்தும் பலமான ஹதீதுகளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுன்னத்து ஜமாஅத்து உலமாக்கள் எல்லாரும் இதில் ஐக்கியப்பட்டிருக்கின்ருர்கள்.

குத்புமார்கள் ஒளலியாமார்களைப் பார்க்கிலும் மேலானவர்கள். மேற்கூறிய மகத்துவமுள்ள ஒளலியாக்களனைவரும் குத்புகளின் அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்படிந் திருப்பவர்களே. குத்புகளின் இலக்ஷணங்களையும், பதவியையும், அதிகாரவலிமையையும் இன்ன இனையவென்று விவரிக்க யாராலும் இயலாது. அவர்கள் ஷறஉடைய கண்ணுடியும், அல்லாஹுத்தஆலாவின் அஸ்மா ஸிபாத்துகள் வெளியாகுந் தானமுமானவர்கள். கலாகதறு என்னும் கற்பனைகளின் அந்தரங்கங்களை அறிந்தவர்கள். உலகமுழுவதும் ஆடாமல் அசையாமல் நிறுத்தின முளைகளானவர்கள். அவர்களின் அதிகாரம் மகாபெரிதும், வலிமையுமானது. சிருஷ்டிகளடங்கலும் அவர்களுக்கு வழிபட்டு ஒழுகிநிற்கும். உலகமுழுவதையும் உள்ளங்கையில் வைத்துப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் எதையும் அல்லாஹுத்தஆலாவின் உத்தரவு கொண்டே செய்வார்கள். கௌது என்னும் உயர்பதம் பெற்றவர்களும் அவர்களே. ஒரு ஒலியிடம் ஒருகருமத்தை நிறைவேற்றிக் கேட்பதைப் பார்க்கிலும், குத்பிடம் கேட்பது மிகவும் மேலானதாகும். ஒலிமாரால் ஆகாத வொன்றை, குத்புமார் செய்வார்கள்.

இக்கிரந்தத்தின் சரிதாநாயகரான குத்புல் அக்தாபு, பறுதுல் அஹ்பாபு, கௌதுல் இஸ்லாம், மீறன்சுல்தான், சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்து ஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மேற்கூறிய ஔலியாக்களிலும் குத்புகளிலும் மிகச் சிறந்தவர்கள். நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களின் பௌத்திரர். இவர்கள் ஹிஜ்றத்துத் தொளாயிரத்துப் பத்தாம் வருஷம் * மாணிக்கப்பூரில் பிறந்தார்கள். பிறக்குமுன் தாயார் வயிற்றில் கருப்பமாயிருக்கும்போதே பல அற்புதங்களைச் செய்திருக்கின்றார்கள். பிறந்தபின், குழந்தைப் பருவத்திலும், சிறுபிராயத்திலும், அநேக அற்புதங்களைச் செய்துவந்தார்கள். வயதேற ஏற அற்புதங்களும் அதிகரித்துக்கொண்டே நிகழ்ந்து வந்தன. இறந்த மனிதர்களையும், மிருகங்களையும் எழுப்பியிருக்கின்றார்கள். மிருகங்களும், விருக்ஷங்களும், கற்களும் இவர்களோடு பேசின. இவர்கள் சீவியகாலமுழுதும் செய்துவந்த ஆச்சரியமான ஒவ்வொரு கருமத்தும், நிரியாணதிசைக்குப்பின் செய்துவருகிற அற்புதங்களும், மகாமகிமையுள்ளதும், மனிதர் திடுக்கிடத் தக்கவைகளும், சர்வஜாதியாரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கவைகளுமா யிருக்கின்றன. இவர்களின் சரித்திரங்களையும், கருமாத்துகளையும் கூறும் கிரந்தங்கள் அநேகம் வழங்குகின்றன. அவை:—இவர்களின் கலீபாக்களுளொருவராகிய சைகு முகனுத்தீனவர்கள் இவர்களோடு கூடவே யிருந்து ஒவ்வொன்

* மாணிக்கப்பூர் அயோத்தியிலுள்ள பிரதான பட்டணங்களில் அலஹபாத் என்னும் பிரயாகை நகரத்தின் பக்கத்திலுள்ளது. அது, தமிழில் மாணிக்கப்புரம் என்று சொல்லப்படும். தமிழ் மொழியில் தற்பவமாய் வந்து வழங்கும் வடமொழிப் பதங்கள் வடமொழியில் பெரும்பாலும் அம்மென்னும் பிரத்யயமின்றி வழங்குமாதலால், மாணிக்கபுரம் என்பது மாணிக்பூர் என்றாய், அது மாணிக்கப்பூர் என்று மருவி வழங்குகின்றது.

றையும் நேரிற்கண்டு எழுதின கன்ஜுல்கறமாத்து, சைகு மதுழது ஆரிபுபில்லாஹி யவர்கள் இயற்றிய நுபதுல்ஹகாயாத்துல் மஷ்ஹுறாந்து, சைகு கலந்தர் அலி மவுலவியவர்கள் இயற்றிய கன்ஜுல்கறமாத்து - பாஞ்சுதுனாஜ், சைகு அஇஜ்ஜிந்தீனுமியவர்கள் இயற்றிய கன்ஜுல்துறுத்து, சைகு முகம்மதுநஜ்பவர்கள் இயற்றிய ஸஆதத்துல்முஹ்தவிகறமாத்துல்காதிறி, சைகு பீர்முகம்மது சுத்தாறியவர்கள் இயற்றிய நுபதுல்ஹகாயாத்து, சையிதுமுகம்மது ஆலிமவர்கள் இயற்றிய முனக்கிபு முதலியவைகளாம். இவைகளனைத்தும் முதலும், வழியும், சார்புமாக எழுதப்பட்ட பூர்வகிரந்தங்களாம். இவையன்றி, காயற்பட்டணத்து மகாவித்துவான் சைகு அப்துல்காதிறு நயினுர்லெப்பை ஆலிம் புலவரவர்கள் இயற்றிய காரணப்புராணமும், பூர்வ கிரந்தங்களிலுள்ள கறுமாத்துகளனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்ந்து, நாகூர்-தர்கா ஆதினஸ்தருளொருவராகிய சையிது முகம்மது கௌதுசாகிபு ஆலிமவர்கள் இயற்றிய குலாஸத்துல் கறுமாத்தும் இன்னும் பலவேறு வகைப்பட ஒருவரொருவரா யெழுதிக்கொண்ட சில அறபு தமிழ்க்கிரந்தங்களும் உண்டு. இவையனைத்தும் அபூர்வகிரந்தங்களாம்.

இப்பூர்வாபூர்வ கிரந்தங்களிலுள்ள கறுமாத்துகளனைத்தையும் ஒருமிக்கத்திரட்டி யெழுதினதே இக் கன்ஜுல்கறமாத்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் கறுமாத்துகளை அறிய விரும்பினவர்கள் இக்கிரந்தம் முழுவதையும் வாசித்தல் வேண்டும். இதனை வாசிப்போர்யாரும் ஆண்டவரவர்களின் தர்கா என்னும் சந்நிதிக்குவரப் பேராவல் கொள்ளாதிரார்கள். இவர்களின் மகத்துவமுள்ள கபுறுஸ்தானமாகிய றௌலா வானது மனிதர்களின் உடலிலும், உள்ளத்திலுமுள்ள வியாதிகளைப் போக்கத்தக்கதாயும், துஆக்களை கபூலாக்கிறதாயும், உலகத்தாரை ரக்ஷிக்கிறதாயு மிருக்கின்றது. இவர்கள் அல்லாதுத்த ஆலாவின் காதிறு என்னும் திருநாமத்

திற்கு நிலைக்களமானபடியால், இவர்களிடம் எதைக்கேட்டாலும் உடனே நிறைவேறும். இவர்கள் அளவற்ற அற்புதங்களைச் செய்வதற்கு இவர்களின் திருநாமமே தகுந்த காரணமாயிருக்கின்றது.

இஸ்லாமான ஒருவன் உலு செய்துகொண்டு இவர்கள் தர்கா விற்போய், நம்முடைய இயற்கை செயற்கைகளனைத்தையும் இவர்கள் காண்கிறார்களென்று எண்ணி அதிக பய பக்தியாய்க் கைகட்டித் தலைகுனிந்து நின்றுகொண்டு, வாய்க்குள் "யாகுத்புல் அக்தாபு" "யாகௌதுல் இஸ்லாம்" "யாமீறன் சுல்தான்" "யாஷாகுல்ஹமீது" என்று ஸலாம் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, வேறு பராக்கின்றி, சூறத்துல் இகுலாசு நூறுதரம் ஓதி ஹதியாசெய்து, பாத்திஹா வோதி, தன் நாட்டத்தை நிறைவேற்றக்கேட்டு இரந்தால், கட்டாயம் நிறைவேறும். இவர்களிடம் "என்னை ரக்ஷியுங்கள்" "என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" "என் துன்பந்துயரங்களை நீக்குங்கள்" என்று கேட்கலாம். அவைகளைச் செய்வார்கள். இம்மை மறுமைகளில் நற்பேறுகளைப் பெறவேண்டி இவர்களின் தர்காவுக்கு எவ்வளவு மேலானவர்களும் வருவது உலகறிந்ததே.

ஆகையால், மனிதர்களே, ஜாதிபேதம், மதபேதமின்றி உலகத்தை யொருமிக்கக் காக்கும் உத்தமரக்ஷகரான நமது ஆண்டவரவர்களின் கருமாத்துகளை வாசித்துக் களிகூர்ந்து, இவர்களிடம் பூரணவிசுவாசம் வைத்து, நீங்கள் எங்கிருந்தாவது உங்களுக்கு ஆகவேண்டியவைகளை முறையிட்டுக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு, சுகத்துடன் வாழ்வீர்களாக.

பீடிகை முற்றிற்று

பிஸ்மில்லாஹி.

கன்ஜுல் கருமாத்து.

க-ம் அத்தியாயம்.

தலைமுறைகள்.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தந்தைவழியையும், தாய்வழியையும், முரீதுவழியையும் சொல்லுகின்றது.]

குத்புல் அக்தாபு, கௌதுல் இஸ்லாம், மீருன் சுல்தான், சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் அறபிக் கோத்திரத்தில், குறைஷிக் குலத்தில், ஹாஷிம் கிளையில் பிறந்த நாயகமானவர்கள்.

தந்தைவழி:—

நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லமவர்களுடைய பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபு உடைய மக்கள் பன்னிருவருள் ஒருவர்,

அபீத்தாலிபு.	இவர்கள் குமாரர்
அமீறுல் மூமினீன் அலிறலியல்லாகுஅன்கு.	இவர்கள் குமாரர்
இமாம் ஹஸன்றலியல்லாகுஅன்கு.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது ஹஸனுல் முதன்னா.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துல்லா.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது மூசா.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துல்லாதானி.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது மூசாதானி.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது தாவூது.	இவர்கள் குமாரர்
சையிது முகம்மது.	இவர்கள் குமாரர்

சையிது யஹியா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துல்லா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது மூசாஜங்கி. (அபீஸாலிகு.) இவர்கள் குமாரர்
ஹலரத்து சையிதுமுகியித்தீன் அப்துல்காதிறு. இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துற்றஜ்ஜாக்கு. இவர்கள் குமாரர்
சையிது இமாதுத்தீன். இவர்கள் குமாரர்
சையிது முகம்மது. இவர்கள் குமாரர்
சையிது ஹஸன். இவர்கள் குமாரர்
சையிது முகம்மது. இவர்கள் குமாரர்
சையிது அலி. இவர்கள் குமாரர்
சையிது மூசா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது ஹசன் குத்தூஸ். இவர்கள் குமாரரே
சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள்.

தாய்வழி :—

ஹலறத்து முகியித்தீன் அப்துல்காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் குமாரர் சையிது அப்துற்றஜ்ஜாக்குடைய குமாரரான சையிது இமாதுத்தீனுடைய குமாரர் சையிது முகம்மது அவர்களுக்கு இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள். மூத்தகுமாரராகிய சையிது ஹஸனவர்களே மேற்கூறிய தந்தை வழியிலுள்ளவர்கள். இளைய குமாரர்,

சையிது ஜமாலுத்தீன். இவர்கள் குமாரர்
சையிது றகுமத்துல்லா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துல்லா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது பைலுல்லா. இவர்கள் குமாரர்
சையிது அப்துற்றஜ்ஜாக்கு. இவர்கள் குமாரர்
சையிது பகுறுத்தீன். இவர்கள் குமாரர்
சையிது ஹமீதுத்தீன். இவர்கள் குமாரத்தியே
சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்களின் தாயாராகிய சையிதத்து பாத்திமா.

முரீதுவழி :—

நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லம்.
இவர்கள் முரீது

அமீறுல் மூமினீன் அலிறலியல்லாகு அன்கு. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாகு அன்கு. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஜைனுல் ஆபிதீன். இவர்கள் முரீது
இமாம் முகம்மதுபாகிறு. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஜகுபறுஸாதிகு. இவர்கள் முரீது
சைகு அபுாயஜீதுல்புஸ்தாமி. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மது மகுறபி. இவர்கள் முரீது
சைகு அஊருபுஜைதுல்இஷ்கி. இவர்கள் முரீது
சைகு அபுல் முலப்பர். இவர்கள் முரீது
சைகு அபுல்ஹஸன் ஹன்காரி. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மது கதாகலி. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மது ஆஷிகு. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மது ஆரிபு. இவர்கள் முரீது
சைகு அப்துல்லா. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மதுகாஸின் பனீயீஸ்ருயீல். இவர்கள் முரீது
சைகு அபுல்பத்ஹூஹிதாயத்துல்லாகுபிஸர்மஸ்து.
இவர்கள் முரீது
சைகு ஹுகூறு ஹாஜி குஹூறு. இவர்கள் முரீது
சைகு முகம்மது கௌது குவாலிரி. இவர்கள் முரீதே
சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள்.

இவ்வழி சுத்தாறிய்யா என்னும் தறீக்கின்வழி. காதிறிய்யா என்னும் தறீக்கின் வழியானது :—

நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்லம். இவர்கள் முரீது
அமீறுல் மூமினீன் அலிறலியல்லாது அன்து. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாது அன்து. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஜைனுல் ஆபிதீன். இவர்கள் முரீது

கன்ஜுல் கருமாத்து.

இமாம் முகம்மது பாகிறு. இவர்கள் முரீது
இமாம் ஜகுபறுஸாதிகு. இவர்கள் முரீது
இமாம் மூசாகாலிம். இவர்கள் முரீது
இமாம் அலிமூசற்றிலா. இவர்கள் முரீது
ஷைகு மஉறாபுல்கர்கி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஸிற்றிஸ்ஸக்தி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஜுனைதுல்பகுதாதி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபூபக்கர் அப்துல்லாஷிப்லி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபுல் அப்பாசு அகுமது ஹுஸைனி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அப்துல் அஜீஜுல்யமனி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு யூசுபிபுனு யூசுபு. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபுல்ஹஸன் அலியுல்ஹன்காரி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபூஸஈதுல்முபாறக்கல்மகுஜூமி. இவர்கள் முரீது
ஸையிது முகியித்தீன் அப்துல்காதிறு ஜைலானி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அப்துற்றஜ்ஜாக்குத் தாஜுத்தீன். இவர்கள் முரீது
ஷைகு அப்துல்லா. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபூ இபுறுகீம் ஹுஸைனி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஜகுபறு அகுமதுஹுஸைனி. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அலிஹஸன். இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஷாஹா முகம்மது. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அப்துல் கப்பாறு. இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஷாஹா மகுமூது. இவர்கள் முரீது
ஷைகு அப்துற்றஜ்ஜாக்கு. இவர்கள் முரீது
ஷைகு ஷாஹா அப்துல் வஹ்ஹாபு. இவர்கள் முரீது
ஷைகு முகம்மதுகாஸின்பனீயிஸ்றாயீல். இவர்கள் முரீது
ஷைகு அபுல்பத்ஹு ஹிதாயத் துல்லா சூபிஸர்மஸ்து. இவர்கள் முரீது
ஷைகு லுகூறு ஹாஜி குஹூறு. இவர்கள் முரீது

சைகு முகம்மது கௌது குவாலீரி. இவர்கள் முரீதே சையிது அப்துல்காதிறு ஷாதுல் ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் ஞானாசிரியராகிய சைகுல் இஸ்லாம் சையிது முகம்மது கௌது குவாலீரி றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் கான்வாதாக்கள் பதினுன்கிலும் பலரிடத்தில் முரீதாய், கிலாபத்துப் பெற்றவர்கள். அதுபோலவே தங்கள் முரீதாகிய ஷாகுல் ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்களையும் பதினுன்கு கான்வாதாவிலும் முரீதாக்கி, கிலாபத்துக்கொடுத்தார்கள். அந்த கான்வாதாக்களின் தறீக்கு விவரங்களை இங்கே சொல்வதானல் மிகவும் விரிவாகு மாதலால், ஆண்டவரவர்கள் முரீதான தறீக்குகளில் பிரதானமான சுத்தாறிய்யா, காதிறிய்யா என்னும் இரண்டு தறீக்குகளின் வழியை மாத்திரம் இங்கெழுதினேன். மற்றத் தறீக்குகளின் விவரங்களை அறிந்தமட்டுக்கு இனி வரும் 21-ம். அத்தியாயத்தில் சொல்லியிருக்கின்றேன்.

இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட மகான்களின் திருநாமங்களுக்குமுன் சையிது என்றும், சைகு என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள் சையிது என்பது குலத்துவத்தையும், சைகு என்பது குருத்துவத்தையும் விளக்குவதென்றறிக. சையிது சைகாயும், சைகு சையிதாயும் இருத்தலுங் கூடும்.

தலைமுறைகள் முற்றிற்று

உ-ம் அத்தியாயம்.

அவதாரம்.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவதாரமான தையும், அக்காலங்களில் நடந்த காரணங்களையும் சொல்லுகின்றது.]

அகிலாண்ட புவனங்கள் அனைத்தையும் அகங்கையில் அடக்கியாளும் அதிகாரிகளாகிய அக்தாபுகளுக்கு அவதாரஸ்தலமாக அல்லாதுத்த ஆலா அமைத்த பட்டணங்களுள் மாணிக்கப்பூரும் ஒன்று. அது, இந்தியாவின் வடகிழக்கிலிருக்கும் * அயோத்தி மாகாணத்திலுள்ளது. அப்பிரதேசங்கள் பூர்வத்தில் ஹிந்து அரசர்களால் ஆளப்படினும், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அவற்றை முஸ்லிமான அரசர்களே கட்டியாண்டபடியால், அந்தப் பட்டணத்துக் குடிகளில் முஸ்லிமானவர்களே பிரதான குடிகளா யிருந்தார்கள். ஸாதாத்துகளான சையிதுமார்களும், மஷாயிகுமார்களும், ஒளலியாக்களும், உலமாக்களுமாய் அநேகர் அவ்வூரில் வாசம்பண்ணினார்கள்.

மலையருவிகள் தவழ்ந்து திரண்டு, அகன்று நீண்டு, பலபாகமும் பிரிந்தோடும் நதிகளையும், மான் மரை முயல் முதலிய புல்வாய் விலங்கினம் துள்ளிவிளையாடும் பசும் புல்லடர்ந்த தவழ் குன்றுகளையும், நறுமணம் வீசும் நானாவிதப் புஷ்பங்களைப் பூத்துச் சொரியும் மரஞ்செடி கொடிகளோடு தீந்தேனொழுகும் மதுரமான பலவகைக் கனிவர்க்கங்கள் பழுத்துக்குலுங்கும் தருக்களுமடர்ந்து, பலவினப் பக்ஷிசாலங்களின் கீதநாதங்கள் வஹ்தானியத்தின் துறையில் முழுகிநிற்கும் ஒளலியாக்களுக்குப் பேரின்பானந்தத்தைப் பெரிது மூட்டுகின்ற தண்ணென்ற சோலைகளையுமுடையதாய், உன்னதமான மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களால் பார்ப்பவர் கண்களைப் பறிக்கத்தக்க பேரழகு

---

* அயோத்தியை ஒளத் என்பார்கள்.

பெற்றதாய் விளங்கும் அந்த மாணிக்கப்பூரில், சையிது மார்களுள் ஒருவராகிய மகத்துவமுள்ள ஹலறத்து சையிது ஹஸன் துத்தூஸவர்கள் குலத்திலும் நலத்திலும் தங்களோடொத்த குடும்பத்தில், கற்பிலும் அழகிலும் சிறந்த ஸையிதத்து பாத்திமா என்னும் மாதர் திலகத்தை மணம் புரிந்து, தீனுல் இஸ்லாத்தின் முறைமைதவறாது ஒழுகி, அல்லாகுத்த ஆலாவுக்குச் செலுத்தக் கடமையான உபூதியத் தென்னும் அடிமைத்தனமாகிய வணக்கத்தில் தரிபாடாய், இகபர சாதனங்களை யேற்று, இல்லாச்சிரமத்தில் எவ்விதக் குறைவுமின்றி, மனிதரெல்லாருங் கொண்டாடும் மனப் பாக்கியத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஸையிது ஹஸன்துத்தூஸ் ஸையிதத்து பாத்திமா என்னும் நாயகர் நாயகி யிருவரும் இவ்வாறு இன்புற வாழுங்காலத்தில், ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து ஒன்பதாம் வருஷக் கடைக் கூற்றில் ஒருநாள் இராப்போஜனமருந்தி, சற்று நேரம் இபாதத்தில் பராக்காயிருந்து, பின் பள்ளியறைக்குள் சப்பிரமஞ்சத்தில் படுத்து நித்திரைசெய்தார்கள். அர்த்தசாமத்தில் முகவஜீகரமுள்ள பெரியோர்ஒருவர் பாத்திமாவுடைய சொப்பனத்தில் தோற்றரவாய் வந்துநின்று, அவர்களை நோக்கி "பாத்திமாவே, அல்லாகுத்த ஆலா உமக்கு ஸலாம் சொன்னான். என்னுடைய ஸலாமும் உமக்கு உண்டாவதாக. இவ்விரவில் ஒளலியாக்களில் ஒருவர் உமது வயிற்றில் கருப்பமானார். அதற்காக அல்லாகுத்த ஆலா உமக்கு நன்மாராயஞ் சொல்லுகிறான்" என்று சொன்னார்கள். அப்போது பாத்திமா அவர்களைப்பார்த்து "புகழ் அடங்கலும் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கே யுரியன: தாங்கள் யார்? தங்கள் பெயரென்ன?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் "நான் அல்லாகுத்தஆலாவுடைய பணிவிடைகளை ஒளலியாக்களுக்குத் தெரிவிக்கிறவன்; என்பெயர் கலிறு" என்று விடைகூறிவிட்டு, மறைந்துபோனார்கள்.

அ

கன்ஜுல் கருமாத்து.

சந்தோஷகரமான இந்தச் சொப்பனத்தை பாத்திமா கண்டு விழித்தெழுந்து, அருகிற் படுத்திருக்கும் தங்கள் நாயகரைத் தட்டியெழுப்பி, இப்போது நான் ஒரு சொப்பனங் கண்டேனென்று கண்டகனவைச் சொல்லிக்காட்டினார்கள். அதைக்கேட்ட ஹலறத்து ஹஸன்குத்தூஸ் மனம் பூரித்து, அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்று செய்தார்கள். சிறப்பான அன்றிரவே ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தந்தையாகிய சையிது ஹஸன்குத்தூஸவர்களின் முதுகந் தண்டிலிருந்து, தாயாராகிய பாத்திமாவின் வயிற்றில் கருப்பமானார்கள். அதற்காக மலக்குகளாலும், ஜின்களாலும், ஔலியாக்களாலும், சோபனங் கூறப்பட்டது. அன்றுபொழுது விடிந்ததுமுதல் ஒவ்வொருநாளும் சையிது ஹஸன்குத்தூஸவர்களும், பாத்திமாவும் தங்கள் மகனை ஒரு ஒலியைப் பிறப்பிக்கும் வரிசைக்குச் சந்தோஷப்பட்டவர்களாய், அந்தநன்றியறிதலாக அல்லாகுத்த ஆலாவை மனம் வாக்குக் காயம் ஒத்துத் துதித்துப் புகழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமான மூன்று மாதம் தந்தையாகிய ஹஸன் குத்தூ ஸவர்களுக்குக் கடுமையான வியாதி கண்டது. அந்தவியாதியிலிருந்து அவர்கள் தப்பிப் பிழைப்பார்களென்று எண்ணக் கூடாமையாயிருந்தது. அதனால் தங்கள் நாயகர் மௌத்தாய் விடுவார்களென்று பாத்திமா பயந்து, மனங்கலங்கி, அந்த வியாதி திரும்படி அல்லாகுத்த ஆலா இடம் இராப்பகல் துஆ இரந்துகொண் டிருந்தார்கள். எந்நேரமும் பாத்திமாவுடைய மனக்கலக்கத்தினால் முகம் செழிப்பற்றுக்குறுகியிருந்தது.

இப்படியிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் கருப்பவதியாயிருக்கும் பாத்திமாவுடைய வயிற்றுளிருந்து ஆச்சரியமான ஒருசத்தம் பிறந்தது. அதாவது:—“என் அன்னையே,

தாங்கள் அஞ்சாதீர்கள். என் தந்தை இந்த வியாதியால் மௌத்தாக மாட்டார்கள். இன்றைத்தினமே அவர்கள் வியாதி முழுதுந் தீர்ந்து, பூரணசுகத்தைப் பெறுவார்கள். ஆதலால், தாங்கள் மனங்குளிர்ந்து சந்தோஷமாயிருங்கள்'' என்பதே.

தங்கள் வயிற்றுளிருந்து எழும்பின இன்பமான மெல்லிய குரலோசையை பாத்திமா கேட்டு அச்சந்தீர்த்து, அல்லாகுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் மனம் கவலையற்றிருந்தது. அந்தச் சத்தத்தின்படி ஹஸன்தூஸ்ஸவர்களின் வியாதி முழுதும் அன்றைத்தினமே தீர்ந்து, சுகமடைந்தார்கள். அதைக்கண்ட பாத்திமாவின் இருதயம் ஆநந்தசாகரத்தில் மூழ்கிற்று. தந்தைதா யிருவரும் வயிற்றுச் சிசுவின் வாய்மொழிக்காக அளவற்ற சுக்று செய்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமான ஆறுமாதம் ஓரிரவில் பாத்திமா நித்திரைசெய்யும்போது, நடுச்சாமத்தில் நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் கனவில் வந்து நின்று ''பாத்திமா, உமக்கு சோபனமுண்டாவதாக. உமது வயிற்றிலிருப்பவர் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு முடுகுதலான குத்பு. ஜீவகோடிகள் அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கும் கௌது. அவரை நீர் பெற்றெடுத்தவுடன் அப்துல்காதிறு என்று அவருக்குப் பெயரிடவேண்டுமென்று அல்லாகுத்த ஆலா கட்டளைபண்ணினுன்'' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்கள்.

இந்தக் கனவை பாத்திமா கண்டுவிழிந்தார்கள். அந்நேரம் தஹஜ்ஜத்து நேரமாயிருந்தது. தஹஜ்ஜத்துத் தொழுகைக்கு உளுசெய்வதற்காகத் தண்ணீரள்ளும்படி கலசமும் கயிறு மெடுத்துக்கொண்டு கொல்லைக் கிணற்றிற் போய், கயிற்றைக் கலசத்திற்பிணித்துக் கிணற்றிற்குள் விடுத்து, தண்ணீரைமொண்டு தூக்கினர்கள். பிணிப்பவிழ்ந்து

கலசம் கிணற்றுள் விழுந்தது. அப்போது பாத்திமா தவஹஜ்ஜத்துத் தொழுகை தவறிப்போகுமென்று அஞ்சி "யா அல்லா, இந்த வேளை தவறாமல் எனக்குக் காத்தருள்" என்று துஆ இரந்தார்கள். இரந்தவாய் மூடுமுன் "தண்ணீர் நிறைந்த கலசம் தங்கள் பக்கத்தி லிருக்கின்றது" என்று வயிற்றிலிருந்து ஒரு சத்தம் பாத்திமா காதிற் கேட்டது. இச்சத்தம் கேட்டவுடன் பாத்திமா திரும்பி, கிணற்றுள் அமிழ்ந்து விழுந்த கலசம் தண்ணீர் நிரம்பி அருகி லிருக்கக்கண்டு, சந்தோஷத்துடன் உலுசெய்துகொண்டு, அந்தத் தொழுகையைத் தொழுது முடித்து, அல்லாகுத்த ஆலாவைப்புகழ்ந்து சுக்று செய்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமான ஏழாமாதம் மாணிக்கப்பூரில் பஞ்சம்பிடித்தது. தானியாதி ஆகார வர்க்க மனைத்தும் நாட்குநாள் அருகின. ஜனங்கள் வெகுவாய் வருந்தினார்கள். பாக்கியவான்கள்கூடப் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது: எளியவர்கள் அவித்துத்தின்று பசிதீர்க்கத்தக்க மூலவர்க்கங்களும் காய்ந்தன. இலைகுழைகளை அவித்துத் தின்ன ஏழையெளியோர் தலைப்பட்டு மரஞ்செடிகளையெல் லாம் மொட்டை யடித்தார்கள். நெடுநாள் மழையின்றி வெயில்காயுங் கொடுமையால், பசிய பூண்டுகளெல்லாம் கருகின. ஏரி குளம் கிணறு ஊற்றுகளான ஜலதாரங்கள் அனைத்தும் வற்றி வறண்டன. குடிக்கத் தண்ணீருமற்றுக் கன்று காலிகளெல்லாம் விழுந்து மடிந்தன. மனிதரும் பலர் மாண்டார்கள்.

சீவராசிகள் பரிதபித்துத் தத்தளிக்கும் அந்தக் கொடிய பஞ்சத்தில், ஆண்டவரவர்களின் பிதாமாதாக்கள் இருவரும் ஆகாரமின்றி மூன்றுநாள் வரையும் ஒரேபட்டினியாயிருந் தார்கள். ஆயினும், இபாதத்தில் பலங்கொண்டு இறுகின தேகிகளாதலால், அவர்கள் கொஞ்சமும் களைக்கவில்லை: திடகாத்திரர்களாயே யிருந்தார்கள். இருந்தாலும், குடி-

கொண்டிருக்கும் பஞ்சந் தொலைந்து தங்கள் பந்துமித்திரர் கள் பசியால் வருந்தாதபடி சுகம் பெறும்பொருட்டு, அல்லா தாத்த ஆலா இடம் பிரதிதினமும் துஆவிரந்து மன்ருடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அக் காலத்தில் ஒருநாள் பாத்திமா வின் வயிற்றிலிருந்து ஒரு சத்தமுண்டாயிற்று, அந்தச் சத்தமானது "என் அருமையான பிதாமாதாக்களே, இந் தப் பஞ்சத்தைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். உங்கள் வீட்டுக் களஞ்சியத்தைப் பாருங்கள், அதில் தானியமுண் டாயிருக்கும். கொஞ்சமாயிருந்தாலும் அதையெடுத்துப் பெரிய பாத்திரத்திற் போட்டுப் பாகஞ்செய்து, பிறருக் குங் கொடுத்து நீங்களும் புசியுங்கள். அது ஒருநாள் முழு தும் எல்லாருக்கும் போதுமானதாகும். பஞ்சந்தீரும் வரையும் நாள்தோறும் களஞ்சியத்தில் தானியமிருக்கும். அதை அன்ருடகம் எடுத்து அநுபவித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்பதே.

தங்கள் அருமைப் பாலகர் வயிற்றி லிருந்துகொண்டு சொன்ன இவ்வுத்தம வசனத்தை பாத்திமா கேட்டு, உடனே எழுந்துபோய்க் களஞ்சியத்தைப் பார்த்தார்கள். அதில் ஒரு சிறங்கையரிசி மாத்திரம் இருந்தது. அந்த அரிசியை யெடுத்துவந்து, ஒரு பாரிய செப்புப்பாத்திரத்திற் போட் டுச் சோருக்கினுர்கள். அது அதிகம்பேர் பசியடங்கவுண் ணத்தக்க அவ்வளவாய்ப் பெருகி, அந்தப் பாத்திரம் நிரம்பி யிருந்தது. பாத்திமா களிகூர்ந்து, அந்தச்சோற்றைத் தங் கள் சுற்றத்தார், அந்நியர், எளியோர் எல்லாருக்கும் கொடுத்து, தாங்களும் நாயகரும் உண்டார்கள். ஒரு சிறங்கையரிசியில் ஆக்கினசோறு பெரியபாத்திரம் நிறைந் திருந்ததும் அல்லாமல், அள்ள அள்ளப் பல்கிக்கொண்டு மிருந்தது. அன்றுதீர்ந்து மறுநாளும் அப்படியே களஞ்சி யத்தில் அரிசி யிருக்கக்கண்டு, அவ்விதமே சோருக்கி அனை வர்க்கும் பகிர்ந்து தாங்களுமுண்டார்கள். இவ்வாறே பஞ்சந்

தீரும் வரையும் ஒவ்வொரு நாளும் செய்துவந்தார்கள். சில தினங்களுக்குள் பஞ்சந்தீர்ந்து, தேசம் செழிப்படைந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமான ஒன்பதா மாதம் மாணிக்கப்பூரில் ஒரு கலகம் நேர்ந்தது. அதாவது:— அவ்வூரின் பக்கத்திலுள்ள அடர்ந்த வனத்தில் அக்கினி யாராதனைகாரர்களான மஜூஸிகள் அநேகர் குடியிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சமயங்களில் அவர்கள் திரண்டுகூடி, மாணிக்கப்பூரில் வந்து கொள்ளையிடுவது வழக்கமாயிருந்தது. அவர்கள் திருட்டுத் தொழிலிலேயே காலங்கழிப்பார்கள். ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமாயிருக்கும் ஒன்பதா மாதக் கடைக்கூற்றில் அத்திருடர்கள் வழக்கம் போல் ஒருங்கு கூடி, ஆயுதபாணிகளாய், கொள்ளையடிப்பதற்காக மாணிக்கப்பூரில் வந்து நுழைந்தார்கள். பட்டணத்திற்குள் அவர்கள் புகுந்தநேரம் இரவாயிருந்தது. அப்போது ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் திகில் பிடித்து அவரவர் மனைகளிற் புகுந்து கபாடபந்தனஞ் செய்துகொண்டு, அரவங்காட்டாமல் ஒளித்துக் கொண்டார்கள். அநேகர் உயிரைக் காக்க வேண்டி ஊரைவிட்டோட யத்தனமாயிருந்தார்கள். அதிக்கிரமித்துக் கொள்ளையிடவந்து ஊருக்குள் நுழைந்திருக்கும் திருடர்களை எதிர்த்து நின்று தட்டிவிலக்க யாரும் வெளிவரவில்லை. ஊர் ஒருமிக்கக் கலக்கடிப்பட்டிருந்தது.

அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் தந்தையாகிய சையிது ஹஸன்ஜூந்தூஸ் தங்கள் இபாதத்துகாணவில் புகுந்து, வணக்கத்தில் பராக்காயிருந்தார்கள். தாயாராகிய பாத்திமா ஊரில் நடக்கும் விஷயங்களைக் கேட்டுத் தாங்களும் தங்கள் வீட்டுக் கதவைச் சாத்தித் தாட்பாளிட்டுக்கொண்டு, அல்லாதுத்த ஆலாவை இரண்டு றக்அத்துத்தொழுது, அத்தொழுகையின் இருப்பிலேயே யிருந்து "யா அல்லா, இந்தத்திருட்டு மஜூஸிகளின் தீங்கான செய

னுக்கு எங்களை இலக்காக்காமல் காப்பாற்று. இத்துஷ்டர்களை இங்கிருந்து தொலைந்துபோகும்படி துரத்து'' என்று துஆ விரந்தார்கள். அந்த துஆ அல்லாதுந்த ஆலா இடம் கபூலாக்கப்பட்டது. அந்தநேரத்தில் மாணிக்கப்பூரில் நடக்கும் ஒவ்வொரு கருமமும் மறைவில்லாமல் கண்ணாடிக்குள் தெரிவதுபோல, மனைக்குள்ளிருக்கும் பாத்திமாவின் கண்களுக்குத் தெரிந்துகொண்டிருந்தது. அதுகளை அவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்துக்கொண்டு மனைக்குள்ளேயே யிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கும்போது, தாயார்வயிற்றில் நிறைகருப்பமாயிருக்கும் ஆண்டவரவர்கள் ஆச்சரியகரமாகவும் அறியப்படாமலும் வயிற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டு, தக்க பருவமுள்ள பாலியராய், பசுமையான உடைகளணிந்து, பிரகாசமிக்க வாளொன்றைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு தாயார் சமூகத்தில் வந்துநின்று '' என் தாயாரவர்களே, இப்போது ஊரிற் புகுந்திருக்கும் திருடர்களுக்காகத் தாங்கள் அஞ்சாதீர்கள். இவ்வூரிலுள்ள ஒரு சிறு துரும்பையும் எடுக்கவொட்டாமல் அவர்கள் எல்லாரையும் இங்கிருந்து அடித்து வெருட்டுகிறேன். அவர்கள் மாணிக்கப்பூரைக் கனவிலும் நினைக்காதவண்ணம் செய்கிறேன். இன்று முதல் அவர்கள் இவ்வூரில் அடியெடுத்துவைக்கத் துணியமாட்டார்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு, அடைத்திருக்கும் மனையின் தலைவாசற் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளிப்பட்டார்கள். வாசலில் சிவப்புக் குதிரையொன்று நின்றது. உடனே அதில் ஆண்டவரவர்கள் ஏறி, கையிற் பிடித்த வாளுடன் யுத்தசன்னத்தராய் நின்றார்கள். தங்கள் வயிற்றிலிருக்கும் பாலகரே பாலியராய் வந்து சொன்ன சொற்களை பாத்திமா கேட்டு, பின் அவர்கள் தலைவாசலிற்போய் நிற்கும் யுத்தயத்தனத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு, இனி நடப்பதையறிவோமென்று அதிக ஆவலா யிருந்தார்கள்.

பின்பு, சற்று நேரத்திற்குள் பச்சைநிற வுடைகளுடுத்திச் சிவப்புக் குதிரைகளிலேறின ஒரு கூட்டத்தார் ஆயுதங்களைக் கையிற் பிடித்தவர்களாய் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி ஒவ்வொருவராக ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து கையைத்தொட்டு முத்தமிட்டு ஸலாம் சொல்லி, எல்லாரும் ஒருமிக்கத் திரண்டு நின்றார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் தாங்களே தளகர்த்தராய் அந்தக்கூட்டத்தைத் திருடர் மீதுவிழும்படி கட்டளைபண்ணி நடத்திக்கொண்டு, அங்கே வீதிகளில் திரண்டு நிற்கும் மஜூஸித் திருடர்கள் மீது சிங்கம்போலப் பாய்ந்தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்களின் அற்புதச்சேனை அத்திருடர்களை நடுவில்வைத்து நாற்புறமும் சூழ்ந்து வளைந்துகொண்டது.

எதிர்ப்பாரின்றிச் சுயேச்சையாய்க் கூடிக் கொள்ளையிடத் துணிந்து நின்ற அந்தத்திருடர்கள், தங்களை ஒரு குதிரைச் சேனை திடீரென்று வந்துவிழுந்து வளைந்து கொண்டதையும், அச்சேனைக்கு அதிபராய் முகவஜீகரமுள்ள ஒரு இளம்பாலியர் சினங்கொண்டு நிற்பதையுங் கண்டு கலங்கி, தங்கள் எண்ணம் தட்டுக்கெட்டுத்தடுமாறி வெருண்டார்கள். ஆனால், அவர்களுள் ஒருவராவது தப்பியோட இடம் வாய்க்கவில்லை. பார்க்குந் திசையெல்லாம் அந்தச்சேனையும் அச்சேனாபதியுமே நிற்பதாக அவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றின. ஆதலால், ஓடவும் ஒதுங்கவும் அவர்களுக்கு இடம்படவில்லை. இதைக்கண்ட அவர்கள், நாம் எல்லாரும் மாண்டே போவோமென்று நினைத்தார்கள். ஊரிற் கொள்ளையிடக் கொண்டிருந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, இனி தப்பிப்பிழைக்க வழிதேடவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையே கொண்டார்கள்.

அத்திருடர்களான மஜூஸிகள் தங்கள்மீது ஆயுதப்பிரயோகமுண்டாகுமுன் எல்லாரும் ஒருமித்து, சிதறியோட

வும் வழியில்லாமல் நம்மை நாற்புறமும் சேனுவெள்ள மொன்று வந்து சூழ்ந்து நிற்கின்றது. நாம் ஏதும் முரணு வோமானல், நம்மில் ஒருவரும் தப்பமாட்டோம். அதோ நிற்கிற சேனுபதிக்கு நாம் எல்லாரும் கீழ்ப்படிந்து, அவ ரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதே புத்தி யென்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தங்கள் ஆயுதங்களை யெல்லாம் எரிந்து விட்டு, அங்கு நிற்கும் சேனுபதியாகிய ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் அபயந் தேடினவர்களாய் வந்து கூடிநின்று "எஜமானவர்களே, தாங்கள் எங்கள் பிழையை மன்னித்து, எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். இனி ஒருபோதும் நாங்கள் இந்த மாணிக்கப்பூரைக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டோம். இங்குவந்து கொள்ளையடிக்கும் எண்ணத்தை இப்போதே மறந்து விட்டோம். இது உண்மையென்று தங்கள் மேலான சமுகத்தில் சத்தியஞ் செய்கிறோம். வார்த்தைப் பாடும் தருகிறோம். மனதிரங்கி எங்களை ரக்ஷியுங்கள்" என்று பரிதாபத்துடன் சொல்லி, கெஞ்சிமன்றாடினார்கள்.

அகிலரக்ஷகரென்றும் அரிய நாமத்துடன் அவதரிக்க விருக்கும் ஆண்டவரவர்கள் அத்திருடர்கள் கெஞ்சி மன்றாடுவதில் மனதிளகி, கோபந்தணிந்து, தங்கள் சேனு வீரர்களை அவர்கள் மீது ஆயுதப் பிரயோகஞ் செய்யாதபடி தடுத்துவிட்டு, அவர்கள் சொற்படி அவர்களிடம் வார்த்தைப்பாடு வாங்கினார்கள். "நாங்கள் இன்றுமுதல் இனி எப்போதும் இந்தவூரில் கொள்ளையிட நினைக்கவுமாட் டோம்" என்று வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தார்கள். பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அவர்களைப் போகும்படி கட்டளை பண்ணினவுடன், பிழைத்ததே பாக்கியமென்று வந்தவழியே மீண்டு போய்விட்டார்கள். திருடர்கள் ஓடிப்போனபின் ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் சேனையை வந்தவாறேபோக உத்தரவு பண்ணிவிட்டு, தங்கள் வீட்டுவாசலில் வந்து குதிரையை விட்டிறங்கி உள்ளே புகுந்தார்கள். இதற்குள்

கன்ஜூல் கருமாத்து.

அர்த்த சாமமாயிற்று. இவ்வளவையும் தாயாராகிய பாத்திமா மனைக்குள்ளிருந்து பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள்.

வீட்டுக்குள் புகுந்த ஆண்டவரவர்கள் தாயார் சமூகத்தில் மறுபடியும் போய் நின்று ஸலாம்சொல்லி ''அன்னாய், தமியேன் தங்கள் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் நாள் முடுகிவிட்டது'' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந் தார்கள். இந்த அற்புதக்காட்சிகள் அனைத்தையும் கண் கூடாய்க் கண்ட பாத்திமா ஆநந்தமும், ஆச்சரியமுமடைந்து, பொழுது விடியும் வரையும் அல்லாதுந்த ஆலாவைப் புகழ்ந்துகொண் டிருந்தார்கள்.

அன்று பொழுது விடிந்து சூரியோதயமானவுடன் பாத்திமா தங்கள் நாயகர் சமூகத்திற் போய், தாங்கள் கண்ட காட்சிகளையும், நடந்த சம்பவங்களையும் சொல்லிக் காட்டி னார்கள். இவற்றைக் கேட்ட ஹஸன் தூத்தூஸ் நாயகர் அல்லா துந்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து, தங்கள் மனைவியை நோக்கி, உமது வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தை அல்லாதுந்த ஆலாவுக்கு உவப்பான ஔலியாக்களில் ஒருவர். அவர் குத்பும், கௌது மாவார். உம்முடைய கனவு முதலான காட்சிகளெல்லாம் அந்தப் பிள்ளையின் மகத்துவத்தால் உண்டானவையேயன்றி வேறல்ல வென்று சொன்னார்கள். பாத்திமா இதைக் கேட்டுப் பின்னும் சந்தோஷத்தில் முழுகினார்கள்.

அன்றிரவு மஜூஸிகத்திருடர்களால் தங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் ஒவ்வொருவரும் உயிரை யும் பொருளையும் காக்கப்பெற்றதையும், அது இன்னாரால் இன்னபடி நடத்தப்பட்ட தென்பதையும் மாணிக்கப்பூரார் தெரிந்து, ஆச்சரியமடைந்து, அன்று தொட்டுக் கள்ளர் பயம் நீங்கியிருந்தார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் கருப்பமாய் ஒன்பது மாதங்களும் நிரப்பமாயின. அவ்வொன்பது மாதங்

களிலும் ஒரு நாளாவது பாத்திமா அற்புதங்காணுத நாளா யிருக்கவில்லை. அநந்த அற்புதங்களைக் கண்டுகொண்டே யிருந்தார்கள். அல்லாதுந்த ஆலா கலிறு அலைகிஸ்ஸலா மவர் களிடம் அடுத்தடுத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு ஸலாம் சொல்லி யநுப்பிக்கொண்டிருந்தான். காண்பதற்கரிய பல காரணுதிகளால் ஆண்டவரவர்களின் பிதாமாதாக்களும், சுற்றத்தார்களும், சந்தோஷ சாகரத்தில் முழுகி, வயிற்றுப் பிள்ளைமீது அதிக பயபக்தியா யிருந்துவந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கையில், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவதரிக்கும் சிறப்பான நாள் அடுத்தது. ஜமாத்துல் ஆகிறு மாதம் ஒன்பதாந் திகதியாகிய வியாழக்கிழமைப் பகல், பாத்திமா பிள்ளைப்பேற்றின் குணங்குறிகளில் ஒன்றுமில் லாமல் உட்கார்ந் திருந்தார்கள். கருப்பஸ்திரீகளுக்குப் பேறுகாலத்தில் உண்டாகும் நோக்காட்டின் குறிகூட எவ் வளவுமில்லை. அன்று பகல் முழுதும்போய், வெள்ளிக் கிழமை யிரவாயிற்று. ஆனுல், இவ்விரவு பேறுகாலத்து இரவாயிருக்குமென்று மாத்திரம் சிலகாரணங்களால்தெரிந் திருந்தது. அதனுல், அவ்விரவில் அடிமைப் பெண்களும், அயல் வீட்டாரும், சுற்றத்தாருமான ஸ்திரீகள் பலர் பாத் திமா பக்கத்தில் ஹாஸிருயிருந்தார்கள். அவ்விரா முழு தும் போய், பின்னேரமாகிய தஹஜ்ஜத்து வேளையாயிற்று.

மேற்கூறிய சிறப்பான ஹிஜறத்துத் தொள்ளயிரத் துப் பத்தாம் வருஷம், ஜமாத்துல் ஆகிறுமாதம், பத்தாந் திகதி, வெள்ளிக்கிழமை தஹஜ்ஜத்து நேரத்தில், சுல்தா னுல் ஔலியா, குத்புல் அக்தாபு, கௌதுல் இஸ்லாம், மீருன் சுல்தான், சையிது அப்துல் காதிறு ஷாகுல் ஹமீது கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ் பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர் கள் அற்புதக் கிரணங்களை அள்ளியெறிந்து அஞ்ஞான விருளை அறுத்துவிலக்கும் ஞானசூரியன் போல அன்னை வயிற்றிலிருந்து அகன்றமாநிலத்தில் அவதாரமானுர்கள்.

ஆலத்திற்கு அதிகாரியான குத்பாகவும், அளவற்ற ஜீவகோடிகளை ரக்ஷிக்கும் அன்பு நிறைந்த கௌதாகவும், தீனுல் இஸ்லாத்தின் சிறந்தசூரியனாகவும், நபிமார்களுக்கும் றசூல்மார்களுக்கும் வாரிதாகவும், ஆரிபீன்களுக்கும், ஆஷிக்கீன்களுக்கும் ஔலியாக்களுக்கும் அலங்காரமான தாஜாகவும், முஸ்லீம்களுக்கு ய்ஜமானாகவும், உலமாக்களுக்கு நாயகமாகவும், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஒலியாகவும், மனிதர்களுக்கும் ஜின்களுக்கும் போதக ராகவும், கஷ்பு கருமாத்துகள் விளை நிலமாகவும், அற்புதத்திற்கு அலைகடலாகவும், அகலாப்பிணிகளுக்கு அருமருந்தாகவும் துன்பந் துயர்களைத் தொலைப்பவராகவும், ஹனபி மதுஹபுக்கு இமாமாகவும், நபி ஈசா அலைகிஸ்ஸலா மவர்களின் இருதயத்தையொத்த இருதய முடையோராகவும், நாயிபு றசூலாகவும் முகியித்தீன் தானியாகவும், மீறுன்சாகிபாகவும், காதிறுெலியாகவும், பிதா மாதாக்கள் வமிசத்தால் சுல்தானாகவும், கியாம பரியந்தம் நிலைத்து நிற்கும் காரணீகராகவும், அடியார்களுக்கு அருநிதியாகவும், ஈரடித் தொண்டரை யிம்மையிற்காத்து மறுமையிலுங் காக்கு மகத்துவராகவும், எல்லார் தம்மையும் இரக்கம்வைத்தாளும் வல்லார்புகழு மன்னவராகவும், ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவதரித்தவுடன், மலாய்க்கத்துகளும் ஹூறுல்ஈன்களும், அன்பியாக்களும், ஔலியாக்களும் ஆகாய மார்க்கத்தில் கூட்டங் கூட்டமாயிறங்கி, ஆண்டவரவர்களைத் தூக்கி யெடுத்து முத்தமிட்டு, துஆவும்செய்து, தாயாராகிய பாத்திமாவுக்கு ஸலாமும் சுபசோபனமும் சொல்லிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அன்று பொழுது விடியும் வரையும் இது நடந்துகொண்டேயிருந்தது. பின்பு, பொழுது விடிந்து சூரிய னுதயமாயிற்று.

சூரியனுதித்த அதிகாலையில் நபி இல்யாஸ் அலைகிஸ் ஸலாமவர்களும், நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களும் பாத்தி

மாவின் மாளிகைக்கு வந்து, அன்று பிறந்த பிள்ளையாகிய ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் தூக்கி முகர்ந்து, அவ்விருவர் வாயாலும் சையிது அப்துல்காதிறு என்று பெயரிட்டு அழைத்து, துஆவும் செய்து, தாயாருக்கு ஸலாமும், சோபனமுஞ் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அதன் பின் தந்தையாகிய ஹலறத்து சையிது ஹஸன் சுந்தூஸவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தாருடன் பலரையும் அழைத்து வந்து, மைந்தரைத்தூக்கி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு, மடியில் வைத்து, வலதுசெவியில் பாங்கும், இடதுசெவியில் இகாமத்தும் சொல்லி, சையிது அப்துல் காதிறு என்று நாமகரணஞ்செய்து, துஆ விரந்து, சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள். பின்பு, தாயார் ஆநந்தத் துடன் பாலகரை மடிமீதுவைத்து அமுதூட்டினார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பிறந்த அன்றுகாலை தொடங்கி மனிதர்கள் திரள்திரளாய் அங்குவந்து, ஆண்டவ ரவர்களைத் தூக்கி முத்தமிட்டு, துஆசெய்து, அவர்களால் தங்களுக்கு பறக்கத்துத் தேடிக்கொண்டு போனார்கள். அன்றுபகல், அவ்வூரில் மகோதரநோய் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்பிள்ளை தான்படும் வருத்தத்துடன் மெல்லமெல்ல நகர்ந்து பாத்திமாவின் மாளிகைக்குவந்து, ஆண்டவரவர் களின் பக்கத்திற் போயிருந்துகொண்டு, தன் இரண்டு கைகளையும் எடுத்தேந்தி, ஆகாயத்தை அண்ணாந்துபார்த்து "யா அல்லா, இந்தக் குழந்தை உன்னால் உவக்கப்பட்ட ஒலியாயிருக்குமானால், இதன் சங்கைகொண்டு என் வியாதி தீரவேண்டும். இப்போதே நீ என்னைச் சௌக்கியப்படுத்த வேண்டும்" என்று இரந்தாள். அவள் இப்படி யிரக்கும் வாய்ச்சொல் முடிவுபெறுமுன் அவளுக்கிருந்த மகோ தரமும், மற்றுந் துன்பங்களும் அறவே நீங்கிவிட்டன. திட காத்திர சரீரமும், அவயவலக்ஷணமும், சந்தோஷ மனமு

முடையவளானுள். உடனே அவள் ஆச்சரியப்பட்டு ஆண்டவரவர்களைப் புகழ்ந்து துஆ செய்துவிட்டு, சுகதேகி யாய்த் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினுள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அவதரித்த அந்நாள் முதல் இவ்வாறே அநந்த அற்புதங்கள் இடைவிடாமல் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆண்டவரவர்களை ஒலித்தன முள்ள குழந்தையென்று ஊரார் எல்லாரும் வெகு பயபக்தி யாகப் போற்றிக் கொண்டாடிப் பாராட்டி வந்தார்கள்.

அவதாரம் முற்றிற்று.

௩-ம் அத்தியாயம்.

பொற்பணங் கொடுத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒரு பகீருக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பொற்பணங்கொடுத்த வரலாற்றைச் சொல்லு கின்றது.]

குத்புல் அக்தாபு ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் அவதாரமான அந்நாள் முதல் அவர்களால் மனிதர்களுக்கு அவரவர் வேண்டின அநேக நற்கருமங்கள் நிறைவேறிவந்தன. இவ் வற்புதம் பிரஸ்தாப மாகவாகப் பல திசைகளிலுமிருந்து அநந்தம் பேர்வந்து ஆண்டவரவர்களைத் தரிசித்து, அவரவர் காரியம் கைகூடப்பெற்றுப்போகத் தொடங்கினுர்கள். வாத பித்த சிலேட்டுமங்களா லுண்டான பலவித ரோகஸ்தரும், கூன், குருடு, செவிடு, முடம், மலடுகளான பிறவித் துன்பமுடை யோரும், ஜின் ஷைத்தான்களால் பீடிக்கப்பட்டோரும், மன வேதனையால் மாய்வோருமாகிய எல்லாரும் வந்து ஆண்டவரவர்களைத் தரிசித்து, அவரவர் துன்பம் நீங்கி இன் பத்துடன் போவார்கள். அதனுல் உண்டாகும் ஜனசந்தடி

ஆண்டவ ரவர்களிருக்கும் வீட்டுவாசலில் மாருமல் இருந்து வந்தது.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை அவர்களின் பிதா மாதாக்களும், சுற்றத்தாரும், ஊராரும், மற்ருேரும், தங்கள் தங்கள் சிவஜீயும், இருதய கமலத்தையும் இருகண் மணிகளையும் பேணிப் பாதுகாப்பது போலவே காத்து வளர்த்தார்கள். அல்லாஹுத்த ஆலா அதிகமான மலக்குகளை அவர்களுக்குக் காவலாளராக நியமித்தான். அதனுல், ஆண்டவரவர்கள் அதிக அருமையாக வளர்க்கப்பட்டார்கள். வரவர அற்புதங்களும் அதிகரித்து வந்தன. மூன்று மாதக் குழந்தையா யிருக்கையில், றமலான்மாத முப்பதுதினமும் பாலருந்தாமல் பகற்காலத்தைப் போக்கினுர்கள்.

ஐந்துமாதக் குழந்தையா யிருக்கும்போது, ஒரு நாள் தாயாராகிய பாத்திமா ஆண்டவரவர்களைத் தூக்கி மடிமீது வைத்து அமுதூட்டி, முத்தமிட்டுக் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண் டிருந்தார்கள். அப்போது, வீட்டுவாசலில் ஒரு பகீர்வந்து நின்று: அல்லாவுக்காக ஏதாவது கொடுங்கள் என்று கேட்டார். அந்த வேளையில் அவருக்குக் கொடுக் கக்கூடிய வஸ்து ஒன்ருவது வீட்டில் இல்லை. பாத்திமா அவர் சொல்லைக்கேட்டு மனம்வருந்தி, இதற்கென்ன செய் வோம்! ஒன்றுங்கொடாமல் அவரைப்போகச் சொல்வது தருமமல்லவே! என்று கவலைப்பட்டு, மடியிலிருக்கும் மைந்தர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் வாயிலிருந்து உமிழ்நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வடியும் அந்த வாய்நீருடன் அவ்வூரில் வழங்கும் பொற்பணம் ஒன்றுவந்து வெளியில் பிதுங் கிற்று. பொற்பணம் வந்ததை பாத்திமா பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டு, அதையெடுத்து வாசலில் நிற்கும் பகீர்கையிற் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து அவரைச் சந்தோஷத்துடன் அநுப்பிவிட்டு, அல்லாஹுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்றுசெய்.

தார்கள். இப்படியே வாசலில்வரும் பகீர்களுக்குச் கொடுக்கும்படி பல தடவைகளில் ஆண்டவரவர்கள் வாயிலிருந்து பொற்பணம் வந்துகொண் டிருந்தது.

பொற்பணங்கொடுத்தது முற்றிற்று.

ச - ம் அத்தியாயம்

பிறையறிவித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஊரார ல் அறியப்படாமலிருந்த றமலான்மாதப் பிறையை அறிவித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறான்சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பிறந்து பதினைந்துமாதப் பாலகரா யிருக்கும்போது, றமலான்மாதம் வந்தது. அந்தமாதத்துப் பிறைகாண வேண்டிய அன்றுமாலையில் ஆகாயத்தின்மேல் புறம் மேகபடலம் வந்து மூடி, மந்தாரமா யிருந்தது. ஆதலால், அன்று பிறைகாணப் படவில்லை. அதனால், ஊரார் உபவாசமாகிய நோன்பு வைத்துக்கொள்ளாம லிருந்துவிட்டார்கள். அன்றைப் பின்னிரவாகிய ஷஹறுநேரம் பாத்திமா தங்கள் பாலகராகிய ஆண்டவரவர்களைத் தூக்கிப் பாலூட்டப்போனபோது, ஆண்டவரவர்கள் பாலருந்தாமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார்கள். அன்று பொழுதுவிடிந்தும் பால் குடிக்கவில்லை.

பொழுது விடிந்தபின்னும் பாலகர் பாலுண்ணுதிருப்பதைப் பாத்திமா கண்டு, குழந்தை பாலருந்தாமலிருக்கின்றது. இன்றிரவு றமலான்பிறை பிறந்திருக்கும். சென்ற வருஷத்து றமலான்மாத முப்பதுதினமும் பாலுண்ணுதிருந்தபடியால், இப்போதும் அப்படியே யிருக்கின்றது. ஆதலால், இன்றிரவுதான் றமலான்மாத முதல்திகதியென்று

தீர்மானித்து, தாமும் அன்றைக்கே உபவாசமாகிய நோன்பாயிருந்து கொண்டு, ஊராருக்கும் தெரிவித்தார்கள்.

சையிது ஹஸன்குத்தூஸின் பாலகரான சையிது அப்துல் காதிறு இன்றிரவின் பின்னேரமுதல் பாலருந்தாதிருப்பதால், இன்றுதான் றமலான்மாத முதல்திகதியென்று ஊரானைவரும் ஒருமித்து, எல்லாரும் அன்றைக்கே நோன்பு வைத்துக் கொண்டார்கள். அந்தவருஷம் அவ்வூராருக்கு முப்பது நோன்பும் சரிவரக் கிடைத்தன.

இவ்வித அற்புத நாயகரான ஆண்டவரவர்கள் மார்க்க நிபந்தனைப் பிரகாரம் பால்குடி மறக்குங்காலம் வந்தபோது, பிதா மாதாக்களின் முயற்சியின்றித் தாங்களாகவே வலியப் பால்குடி மறந்துவிட்டார்கள். இதுவும் எல்லாருக்கும் ஆச்சரியகரமாகவே யிருந்தது.

பிறையறிவித்தது முற்றிற்று.

௫-ம் அத்தியாயம்.

பாலைமீட்டினது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அடுப்பிற் கொட்டுண்டபாலை மீட்டின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து பீருன்சுல்தான் ஷாஹுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தாமாகப் பால்குடிமறந்து, நல்லுணவுண்டு, சிற்றடிவைத்து நடக்கும் திருநடைபயின்று, மதுரவாய்மழலை மனங்குளிர்ப்பிக்கப் பேச்சுப்பழகி, நாளொரு வண்ணமாய் வளர்ந்து வந்தார்கள். இப்படி வளர்ந்துவருங் காலத்தில் வயது மூன்று நிரப்பமாயிற்று.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் அன்னையாகிய பாத்திமா அடுக்களையில் பால்காய்ச்சிக்கொண் டிருந்தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்கள் அங்குப்போய் அன்னையை நோக்கி "அன்னாய், அடுப்பிலிருக்கும் பால்காய்ச்சி முடிந்தால், எனக்குக்

குடிக்கக் கொடுங்கள்'' என்று கேட்டார்கள். உடனே ஒரு பாத்திரத்தை யெடுத்துக்கழுவி, அதில் அடுப்பிலிருக்கும் பாற்பானையைச் சாய்த்துத் தாயார் ஊற்றினார்கள். கைந் நழுவிப் பாற்பானை அடுப்பிற்கவிழ்ந்து, பால் முழுதும் கொட்டுண்டது. ஒருதுளியும் அந்தப்பானையி லிராமல் எல்லாப்பாலும் தழலடுப்பிற் சிந்தினமாத்திரத்தில் பாத்திமா மனஞ்சலித்து, என்னசெய்வோம்! குழந்தை பால் கேட்கிறதே யென்று மயங்கினார்கள்.

அடுப்புநெருப்பில் பால் சிந்திப்போனதையும், அதற்காகத் தாயார்மனமயங்குவதையும் ஆண்டவரவர்கள் கண்டு ''அன்னையே, மனவிசனங் கொள்ளாதீர்கள். அந்தப் பாத்திரத்தைத் தங்கள் வலதுகையி லெடுத்து, பிஸ்மில்லாஹி என்று அடுப்புக்குள் இட்டு மொண்டெடுங்கள்'' என்று சொன்னார்கள். இச்சொல்லைக் கேட்ட வுடனே தாயார் மைந்தர் சொற்படி பாத்திரத்தை அடுப்பிலிட்டு அள்ளி யெடுத்தார்கள். கொட்டுண்டபால் அவ்வளவும் காய்ச்சின படி மாசுமறு வில்லாமல் அந்தப் பாத்திரத்தில் மீண்டு நிறைந்தது. தாயார் மனம்பூரித்து, அந்தப்பாலை மைந்தர் கையில் கொடுத்தார்கள். அதை ஆண்டவரவர்கள் வாங்கிக் கொஞ்சம்பருகிப் பசிதீர்த்து, அல்லாதுத்த ஆலாவைப் புகழ்ந்து சுக்று செய்தார்கள்.

அடிக்கடி இவ்விதப் புதுமைகளைப் பார்க்கும் தாயார் முதலான எல்லாரும் இக்குழந்தையைக் கொடுத்த அல்லாதுத்த ஆலாவைத் துதிக்காதிருந்த நாள் இல்லை. சுற்றத்தார்களுக்கு உண்டான ஆநந்தத்திற்கும் அளவில்லை. இவ்வற்புதங்கள் அங்குப் பரவிக்கொண்டிருப்பதால், சுற்று நாட்டாரும் அதிக ஆச்சரியமுள்ளவர்களாயே பயபக்தியாயிருந்துவந்தார்கள்.

பாலைமீட்டினது முற்றிற்று.

௬-ம் அத்தியாயம்.

திருவாக்களித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஒருவருக்குத் தரித்திரந்தீரத் திருவாக்கு அளித்தவரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீரான்சுல்தான் காதிறேலி கன்ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் அவதரித்த மாணிக்கப்பூரில், சைகு அப்துற்றகுமான் தஜ்ஜாரியென்று ஒரு பாலிய ரிருந்தார். அவர் பெருந்தொழில் செய்து பிரபல வர்த்தகராயிருந்தபடியால், அவருக்கு ஆஸ்திகள் அதிக முண்டாயிருந்தன. பாக்கிய வந்தனென்னும் மேலான அந்தஸ்தில் வாழுங் காலத்தில் திடீரென்று அவருக்குக் கஷ்டதிசை திரும்பிற்று.

இம்மையில் மனப்பாக்கியத்தைப் பெறும் திரவிய வந்தவராய்க் குறைவற்ற செல்வத்துடன் வாழுங் காலத்தில் கஷ்டதிசை திரும்பி, தரித்திரம் வந்து தொட்டது. ''உடைமையும் வறுமையு மொருவழிநில்லா'' என்றபடி செல்வமும், தரித்திரமும் ஒரேவழியில் தரித்து நில்லாமல், மாறி மாறிப் பிறழ்வது உலகத் தியற்கைதானே. ஆதலால், ''—நிறைசெல்வம் நீரிற்சுருட்டும் நெடுந்திரைகள்—'' என்றார்போல அவருக்குண்டாயிருந்த செல்வப் பெருக்கின் அலைகள் ஓங்கியெழுந்து, நில்லாமல் அடங்கி யமிழ்ந்தன. அவர் செய்த வர்த்தகமெல்லாம் ஒடுங்கின. அதனாலவர் வர வர உண்ண உடுக்க வகையற்று, பரிதபிக்கத்தக்க எளிய நிலைமையிலானார். தாம் பாக்கியவந்தரா யிருந்ததையும், பின் எளிமையடைந்து வருந்துவதையும், எண்ணியெண்ணி அவர் மனம் புண்பட்டது. முன் அநுபவித்த சுகாநுபவங்கள் அனைத்தும் மாறி, தற்போது அநுபவிக்கும் அநுபவம் அவருக்கு ஆறாத்துயரைக் கொடுத்தது. உன்னத நிலையில் நின்ற ஒருவர் மனம் அந்நிலைமாறிக் கீழ்மையடைந்தால்,

என்றைக்கு தீராச் சஞ்சலத்தில் மூழ்கியிருப்பது இயற்கைதான்.

அப்துற்றகுமான் தஜ்ஜாரி தரித்திரராய் இவ்வாறு மனோ சஞ்சலத்துடன் காலங்கழித்துக்கொண் டிருக்கையில், ஒரிரா தமது நிலைமையை நினைந்து மனம் நொந்தவராய், படுத்து நித்திரை செய்தார். அந்த நித்திரையில் அவருக்கு ஒரு சொப்பனங் காணப்பட்டது. அந்தச் சொப்பனத்தில், யவ்வன சுரூபமுள்ள ஒரு அழகிய பாலியர் அருகில் வந்து நின்று, அவரைப் பார்த்து "அப்துற்றகுமானே, உமது நிலைமையைக் குறித்துக் கவலைப்படாதீர். இவ்வூர் சையிது ஹஸன்சுந்நூசுடைய பாலகராகிய சையிது அப்துல்காதிறு என்னும் சிறுபிள்ளையை நீர்போய்த் தரிசிப்பது ஒன்று மாத்திரம் உமது பாக்கியத்திற்குப் போதுமானதாயிருக்கும். ஆதலால், அவரைப் போய்த் தரிசியும்" என்று சொன்னர். இந்தச் சொப்பனத்தைக் கண்ட அவர் அதிகாலையில் எழுந்து தமது தகப்பனுராகிய வயோதிபரிடம் சொல்லிக் காட்டினர்.

மனத்துயர்மிகுந்த மைந்தர் கண்டுசொன்ன கனவை அவர் தந்தை கேட்டு அதிக ஆச்சரியப்பட்டு, கண்டபடி செய்யவேண்டு மென்று மைந்தரையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஆண்டவரவர்களைத் தரிசிப்பதற்காகப் புறப்பட்டார். அவ்விருவரும் தங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு, ஆண்டவரவர்களிருக்கும் வீட்டில் வந்து புகுந்தார்கள். அப்போது ஆண்டவரவர்களுக்கு வயது நான்கு.

சைகு அப்துற்றகுமான் தஜ்ஜாரியும், அவர் தந்தையும் தங்கள் வீட்டுக்குள் வந்து புகுந்தபோது, ஆண்டவரவர்கள் தொட்டிலாடிக்கொண் டிருந்தார்கள். இருவரும் உள்ளே நுழைந்த மாத்திரத்தில் அவர்களை இதற்குமுன் கண்டு பழகி அறிமுகமா யிருந்ததுபோல அவ்விருவர்

பெயரையுஞ் சொல்லி ஆண்டவரவர்கள் கூப்பிட்டு, பிறகு அப்துற் றகுமான் முன்னிருந்த பாக்கிய ஸ்திதியையும், இப்போதிருக்கும் நிர்ப்பாக்கியத்தையும், இதனல் அவரடையும் துயரத்தையும் விவரமாகச் சொல்லிக்காட்டினர்கள். அதன் பின், அன்றிரவு அவர்கண்ட கனவையுந் தெரிவித்து, அப்துற்றகுமானைப் பார்த்து "அப்துற் றகுமானே, நீர் முன் சீமானயிருந்து இப்போது ஏழையானதைப்பற்றித் துக்கப்படுகிறீர். அது சரியன்று. அப்படித் துக்கப்படக் கூடாது. ஏனென்ருல்;—முன் உமக்குண்டாயிருந்த செல்வம் உம்மிடத்தில் நிலைபெருமற் போனதுபோல, இப்போ துண்டாயிருக்கும் தரித்திரமும் நிலைபெருமற் போய், பழயசெல்வம் மீண்டுவந்து உம்மைச் சேரவுங்கூடும். முந்தியிருந்த பாக்கியத்தைப் பார்க்கிலும் அதிக பாக்கியத்தையும், ஈடேற்றத்தையும் அல்லாதஆலா உமக்குக் கொடுப்பான். அவன் திராணியுள்ளவன். உமது கஷ்டங்களெல்லாந்தீர்ந்து, நீர் சுகம் பெறுவீர். துக்கப்படாதீர்" என்று ஆறுதல் சொல்லி, இன்னும் பல உத்தம வாக்குகளையும் அவர் மனங்குளிரச் சொன்னர்கள்.

இந்த அருமந்த சொற்களை சைகு அப்துற் றகுமான் தஜ்ஜாரியும், அவர் தந்தையும் கேட்டு இதயம் பூரித்து, ஆண்டவரவர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு, அங்கிருந்து போய்விட்டார்கள். ஆண்டவரவர்களின் திருவாக்குப்படி சொற்பகாலத்திற்குள் அல்லாதஆலா அப்துற்றகுமான் தஜ்ஜாரிக்கு அளவற்ற பாக்கியத்தைக் கொடுத்தான். அவர் என்றும் அடையாத செல்வத்தையடைந்து, இம்மைப்பேறும் மறுமைப்பேறும் பெற்று, தமது சீவியகாலமுழுதும் மனப்பாக்கியத்துடன் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்திருந்தார்.

திருவாக்களித்தது முற்றிற்று.

எ - ம் அத்தியாயம்

அடி சிலாக்கியது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் தீயிற் பாகஞ் செய்யாமல் சோறு முதலியன ஆக்குவித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறுன் சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது கன்ஜஸவாய் பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் நான்கு பிராயமாயிருக்கும்போது, பிதா மாதாக்க ளிருவரும் தங்கள் அருமை மைந்தரை மார்க்கவிதிப் பிரகாரம் ஓதுவிக்க வேண்டுமென்று, தக்க ஆசிரியரொருவரைத் தேடி, தக்க காலத்தில் சுபதினம் பார்த்து வித்தியாரம்பம் செய்தார்கள். அன்று முதல் ஆண்டவரவர்கள் பிரதிதினமும் மதறஸா என்னும் கல்விச்சாலைக்குப்போய்க் கல்வி பயின்று கொண்டு வந்தார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அதிகாலையி லெழுந்து சிற்றுண்டி யுண்டு கல்விச்சாலைக்குப் போய் மத்தியானம் வரையும் ஓதிக்கொண்டிருந்து, பின் மத்தியான வுணவுக்காக மனைக்குவந்து ஆகாரம்புசித்து, மீண்டும் கல்விச்சாலைக்குப்போய், மாலைநேரம் மனைக்கு வருவார்கள். இடையில் தொழுகைக்குரிய ஒவ்வொரு வேளையிலும் தவறாமல் தொழுது கொள்வார்கள். இரவு காலங்களைக் கல்விபயிற்சியிலும், வணக்கப் பழக்கத்திலுமே போக்குவார்கள். மார்க்கச் சட்டத்தின் பாரத்தைச் சுமந்துகொள்ளும் பருவத்தையடையு முன்னமே ஆண்டவரவர்கள் அந்தச்சட்ட நிபந்தனைப்படி நடக்க நன்றாய்ப்பழகி, விதி விலக்குகளில் எள்ளத்தனையுந் தவறாமல் ஒழுகி நடந்து வந்தார்கள்.

இவ்வித நல்லொழுக்கத்துடன் ஆண்டவரவர்கள் கல்வி கற்றுவருங் காலத்தில், ஒருநாள் அதிகாலையி லெழுந்து

வழமைப்படி கல்விச்சாலைக்குப் போய்விட்டார்கள். அன்று முற்பகல் தாயாராகிய பாத்திமா அல்லாஹுத்த ஆலாவுக்கு ரிய இபாதத்து என்கிற வணக்கத்தில் அதிகநேரம் பராக் காயிருந்து விட்டார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மத்தியானவுண வுக்காக மனைக்குவரும் வேளை அடுத்தது.

வணக்கத்தில் பராக்காயிருந்த தாயார் நேரமான துணர்ந்து, மைந்தர் பசித்து வருவாரே யென்று பதறியெ ழுந்து, நெருப்பெடுத்து வரும்படி அசல் வீட்டுக்கு ஆள னுப்பிவிட்டு, அதிக விரைவாய் அரிசிகளைந்து அடுப்பி லேற்றி, சமைக்க வேண்டிய கறிவகைப் பதார்த்தங்களை யெல்லாம் ஆய்ந்து கழுவிப் பாத்திரங்களில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்நேரம் ஹஸறத்து ஆண்டவர வர்கள் கல்விச்சாலையிலிருந்து மனைக்கு வந்தார்கள்.

உணவருந்திப் பசிதீர்க்கவந்த ஆண்டவரவர்கள் மனைக் குள் நுழைந்தபோதே தாயாரைக் கூப்பிட்டு "அம்மா, பசிக்கின்றது; ஆகாரங்கொடுங்கள்" என்று கேட்டார்கள். மைந்தர் இப்படிக் கேட்டபோது தாயார் "என் கண்மணி யான மகனே, சற்றே பொறுங்கள்; ஆக்க வேண்டிய எல் லாம் தயாராயிருக்கின்றன; நெருப்பு மாத்திரமில்லை. அத ற்காக அண்டைவீட்டுக்கு ஆளனுப்பியிருக்கிறேன். இதோ வந்தது. ஒரு க்ஷணத்தில் சமைத்துத் தருகிறேன். கொஞ் சம் பொறுத்திருங்கள்" என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். இச் சொல்லைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் மறுத்தும் தாயா ரைநோக்கி "அன்னாய், இனி நெருப்புவந்து எல்லாஞ் சமை த்துத்தீர நேரம்போம். அல்லாஹுத்த ஆலா என் பசியையறி ந்து உணவு கொடுக்கும் கிருபாகரன். ஆகையால், தாங்கள் சமைப்பதற்காகத் தயார்பண்ணின எல்லாவற்றையும் திறந்து பாருங்கள்; அவை முழுதும் சமைக்கப்பட்டிருக் கும்" என்று சொன்னார்கள். இச் சொல்லைக்கேட்டபோது தம் புத்திரரின் அற்புதாதிகளைக் கையு மெய்யுமாக் கண்ட

கன்ஜுல் கருமாத்து.

றியுந் தாயாரர்கையால், அதை நம்பி உடனே யெழுந்து போய், அடுப்பிற் களைந்துவைத்த அரிசியைத் திறந்து பார்த்தார்கள். பானைநிறையச் சோறு சமைந்து புழுங்கி, ஆவியெழுந்துகொண் டிருந்தது. கறிப் பாத்திரங்களையும் ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்தார்கள். அந்தப் பாத்திரங்களிலுள்ள கறிகளும் பாகஞ்செய்யப்பட்டுச் சுடச்சுடவிருந் தன. அவற்றின் நறுமணங்களும் கமகமென்று வீசின. இந்த அதிசயத்தைக்கண்ட தாயார் மனமகிழ்ந்து, உடனே உண் கலன்களைக் கழுவிச் சோறு முதலியவற்றை வைத் துப்பரப்பி, புசிக்கும்படி மைந்தரைக் கேட்டுக் கொண் டார்கள்.

அடுப்பில் வைத்துத் தீயாற் பாகஞ்செய்யப் படாமல் சமைந்த அருமையான உணவுகளை ஹலறத்து ஆண்டவர்கள் சந்தோஷத்துடன் உண்டு, அல்லாஹுத்த ஆலாவுக்கு சுக்ரு செய்தார்கள். அதன்பின், ஆச்சரியகரமான அந்த ஆகாரங்களைப் பிதா மாதாக்களும் ஆநந்தத்துடன் புசித்து, என்றும் சமைப்பனவற்றைப் பார்க்கிலும் இவை அதிக மதுரமான ருசியுடையனவா யிருக்கக்கண்டு அல்லாஹுத்த ஆலாவைப்புகழ்ந்து, மைந்தரைக் கொண்டாடினார்கள்.

அடிசிலாக்கியது முற்றிற்று.

அ-ம் அத்தியாயம்.

கலிறு நபியைத் தரிசித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்களைத் தரிசித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் நான்கு வயதில் கல்வி கற்றுவருங் காலத்தில், ஒருநாள் ஒரு மாநிழலில் தனித்து நின்றார்கள். அப்போது, பரிமளங் கமழும் பரிசுத்தமான வெள்ளுடை யணிந்த ஒரு முதியவர் ஆண்டவரவர்கள் முகதாவில்வந்து நின்றுகொண்டு " அல்லாகுத்த ஆலா வுக்கு உவப்பான ஒலியே, ஹஸன் குத்தூஸின் புத்திரரே, அப்துல் காதிறே, இங்கே தனித்தோ நிற்கிறீர்? உமது வாயைத் திறந்து கொள்ளும்" என்று சொன்னார்கள். உடனே ஆண்டவரவர்கள் வாயைத் திறந்தார்கள். அப்போது அந்தப் பெரியவர் ஆண்டவரவர்களின் வாயில் துப்பினார்கள். மூன்று தரம் துப்பிவிட்டு, பின்னும் பேர்சொல்லி யழைத்து " அல்லாகுத்த ஆலா இன்றைத்தினம் உமக்கு இல்மையும், விலாயத்தையும் நிரப்பமாக்கினான்" என்று சொன்னார்கள். ஆநந்தந்தரும் இச் சொல்லைக்கேட்டுச் சந்தோஷமாய், அந்த முதியவரைப் பார்த்து "தேவரீர் யார்?" என்று ஆண்டவரவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் " நான் கலிறு" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து போனார்கள்.

பின்பு அடிக்கடி கலிறு அலைகிஸ்ஸலா மவர்கள் வந்து ஆண்டவரவர்களைச் சந்தித்து, ஸலாம் சொல்லிப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். பல தடவைகளில் மதறஸாவுக்கு வந்து ஆண்டவரவர்களுக்கு ஓதிக் கொடுப்பார்கள். அதுவன்றியும், அடுத்தடுத்து மலாய்க்கத்துகளும், றிஜாலுல்கைபு என்னும் மறைவான மனிதர்களும்வந்து ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைச் சந்தித்து, ஸலாம்சொல்லி, சோபனங்கூறிப்

போவார்கள். இது நடக்குந் தோறெல்லாம் ஆண்டவ ரவர்கள் இதைக் குறித்துப் பிதா மாதாக்களுக்குத் தெரி விப்பார்கள். இதுகளை அவர்கள்கேட்டு ஆநந்தங்கொண்டு, மைந்தர் மீது அதிக பக்தியுடன் இருப்பார்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஐந்து பிராயம் நிறப்ப மாவதற்குள் குறுஆன் முழுவதையும் பாராயணஞ்செய்து, மனப்பாடம் பண்ணிவிட்டார்கள். எட்டுப் பிராயத்திற் குள் அறபு இலக்கிய இலக்கணம் முதலான வுசுந்து, நஃவு சருபு முதலிய எல்லா நூல்களையும் ஐயந்திரிபறக்கற்றுத் தேறி, பிக்ஹு, அகாயிது, தஸவ்வபு என்கிற மூன்றுவகை அறிவுகளையும் கற்றுத்தெளிந்தார்கள். பதினன்குவகை இல்முகளும் அவர்கள் மனமே இருப்பிடமென்று குடி கொண்டன. ஆண்டவரவர்களின் மனம் அறிவிற் கடல் போற் பரந்தது. இனிக்கற்கவேண்டியது ஒன்றில்லையென்னு மளவு எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று நிரப்ப மாஞர்கள்.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் வயது ஏற ஏற ஒழுக்க வழக்கங்களில் கண்டோர் கேட்டோர் மனங்குளிர்ந்து சந் தோஷப்படத்தக்க விதமாக நடந்து வந்தார்கள். பிதா மாதாக்கள், குடும்பத்தார்கள் முதலான எல்லாருக்கும் நன்றி செய்கிறவர்களாயும், நற்கருமங்களைச்செய்து மன மகிழ்விக்கிறவர்களாயும் ஒழுகி நடந்தார்கள்.

அன்றியும், தீனுல் இஸ்லாமுடைய ஷறஉ என்கிற கட்டளைப் பிரகாரம் விதிவிலக்குகள் முழுவது முணர்ந்து, விதியை உவந்து தொடர்ந்தும், விலக்கை அருவருத்து விலக்கியும் நடந்தார்கள். ஒரு சிறுபாவத்தையும் பெரும் பாவமென்று பாவித்து, கூடியமட்டும் அதைத்தவிர்த்து நடக்கவே முயல்வார்கள். எந்நேரமும் அல்லாகுத்த ஆலா வின் வணக்கத்திற் பராக்கா யிருந்து, அவனுக்கு அஞ்சி அழுவார்கள். ஐந்து வேளைத்தொழுகைகளையும் வேளை தவரு மல் தொழுவார்கள். பகற்கால முழுதும் உபவாச விர

தத்தோடும், இராக்கால முழுதும் விழிப்போடிருந்து வணக்கஞ் செய்வார்கள். இஷா தொழச்செய்த உலுவுடனிருந்து பஜறு தொழுவார்கள். ஒவ்வோரிரவிலும் குறுஆன் முழுவதும் ஓதி, ஆயிரம் றக்அத்துக் தொழுவார்கள். அவர்களின் சரீரத்து இயக்க வொடுக்கங்கள் வணக்கத்திலன்றி, மற்றதில் இல்லை. தங்கள் அகக்கருவி புறக்கருவிகள் அனைத்தையும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திற்கும் அல்லாஹுத்தஆலாவின் இபாதத்திற்கே பிரயோகித்து வந்தார்கள். உலக விஷயத்தின் பராக்குக் கொஞ்சமுமில்லை. ஆண்டவரவர்களின் செயல், குணம், குறி முதலிய எல்லாம் மனிதர்கள் அதிசயிக்கத்தக்க மேன்மைபெற்று விளங்கின. வயது வர வர அவர்கள் கருமங்களுஞ் சிறந்து, நிகரின்றிப் புகழத்தக்கனவாய், அதிக மேன்பாடு பெற்றனவாய் விளங்கின.

கலிறு நபியைத் தரிசித்தது முற்றிற்று.

௬-ம் அத்தியாயம்

புறப்பாடு.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முரீதாகுவதற்காக ஞானதேசிகரைத் தேடிப் புறப்பட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீறுன் சுல்தான் சையிது அப்துல் காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தீனுல்இஸ்லாமுடைய இல்முகள் எல்லாவற்றிலும் கரைகண்டவர்களாய், மூமீன்களுக்கெல்லாம் நாயகமாய் விளங்கிவரும் காலத்தில், அவர்களுக்கு வயது பதினெட்டு நிரப்பமாயிற்று. அறியவேண்டிய முக்கியமான எவ்வகை யறிவுகளிலும் குறைவற நிரப்பமாய், பாத்தின், லாகிறு என்னும் அகம் புறம் ஆகிய இருவகைப் பொருள்களையும், உலகாதி சிருஷ்டிகளின்

அந்தரங்கம் பயிரங்கங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலக் காணத்தக்க பக்குவமடைந்தார்கள். இகத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முக்கிய கடமைகள் இன்னவை யென்றும், பரத்திற் பெறவேண்டியது இன்னது என்றும், இகத்தில் இன்னது செய்தால், பரத்தில் இன்னது பயக்கும் என்றும் நன்குயறிந்தார்கள். பிறகு, அல்லாஹுத்த ஆலாவை உள்ளபடி யறியவேண்டியது ஒன்றுமாத்திரம் மீதியா யிருந்தது. ஆகையால், அவர்கள் இருதயத்தில் அவனை யறியும் விசாரம் குடிகொண்டது.

ஆண்டவரவர்களுக்குமேற்படி விசாரம் பிறந்தபோது, நிலத்தையும் நீரையும் வைத்திருக்கும் ஒருவன், அந் நிலத்தில் நட்டி நீர்பாய்ச்சிப் பயிராக்கிப் பலனடையத் தக்க வித்தில்லாதிருப்பானாயின், அவன் என்ன பலனை யடையப் போகிறான்? ஒன்றுமில்லை. அப்படியே நாமும் அல்லாஹுத்த ஆலாவை யறிவதற்குச் சாதனங்களாகிய ரூஹையும், ஜடத்தையும், அறிவையும் வைத்திருக்கிறோம். இருந்தாலும், இவற்றில் விதைத்துப் பலன்பெறக்கூடிய வித்து நம்மிடத்தி வில்லை. அந்த வித்தாவது, தக்க ஆசிரியரால் உபதேசிக்கப் படும் உபதேசமேயாம். அவ்வுபதேசத்தை நாம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதற்காக ஒரு ஆசிரியரைத் தேடிப் போகவேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். ஞான தேசிகரைத் தேடும் இந்த உத்தம வெண்ணம் அவர்கள் இருதயத்தில் வேரூன்றிற்று. தங்கள் பதினெண் பிராயத்திற் பிறந்த இந்த மேலான வெண்ணத்தினால் ஆண்டவரவர்கள் தூண்டப்பட்டு, ஒரு நாள் தங்கள் பிதா மாதாக்களின் சமுகத்திற் போய்ப் பணிந்து நின்று, கீழ்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

"என்னை அன்போடு பெற்றெடுத்த என் அருமையான பிதாமாதாக்களே, இப்போது நான் சொல்லும் சொற்களை நீங்கள் கவனமாய்க் கேட்கும்படி கேட்டுக்கொள்

ளுகிறேன். அவையாவன:—இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் எவ்வளவுபெரிய பாக்கியவந்தனு யிருந்தாலும், எவ்வளவு மிகைத்த கல்விமானு யிருந்தாலும், தரையிற் பரந்துகிடக்கும் மணல்களையும், வானத்திலிருந்து சொரியும் மழைத்துளிகளையும் அலகிட்டுச் சொல்லவல்லவனு யிருந்தாலும், மறைந்த பொருள்களை யெல்லாந் தெரியக் கூடியவனு யிருந்தாலும், ஆகாய கமனஞ் செய்யுந் திராணியுள்ளவனுயிருந்தாலும், பரகாயப் பிரவேசியாயிருந்தாலும் அல்லாதுத்த ஆலாவை அறியாதவனு யிருந்தானுனல், அவன் பிரயோஜனகரமில்லாத அபாக்கியனே யாவான். நரனுய்ப்பிறந்த எவனும் கண்ணுக்கினிமையான காட்சிகளைக் காணவும், காதுக்கினிமையான கீதநாதங்களைக் கேட்கவும், நாசிக்கினிமையான நறுமணங்களை முகக்கவும், வாய்க் கினிமையான பதார்த்தங்களைப் புசிக்கவும், சரீரத்திற் கினிமையான ஸ்திரீ பரிசஞ் செய்யவுமே சித்தங்கொண்டு, தன் இந்திரியங்களை அல்லாதுத்த ஆலாவை யறியும் ஞானசம்பந்த விஷயங்களிற் பிரயோகிக்காமல், இவ் வுலகவிச்சையிற் பிரயோகித்து நிற்பானுனல், அவன் எத்தனை நூல்களைக்கற்றுத் தெளிந்தவனுனும் மோக்ஷத்தை யடைய மாட்டானென்பது நன்ருய்த்தெரிந்த காரியம். ஆகையால், கயிற் றரவுபோன்ற இவ் வுலகத்தையும், சொப்பனக் கூத்துப்போன்ற இவ் வுலகவாழ்வையும், நீர் மேற்குமிழிபோன்ற தேகத்தையும் நாம் நம்பி, அல்லாதுத்த ஆலாவை யறியுங் கருமத்தில் தலையிடாமல் வாணுளை வீணுளாக்கி மடிவதானல், பின்பு மிகவுந் துக்கிக்க நேரிடும். இவ் வுலகத்திற் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் நாம் இங்கேவந்தது எதற்காக வென்பதை விசாரித்தறிந்து, அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றுவது கடமை. அப்படி வந்தகாரியம் அல்லாதுத்த ஆலாவை யறியும் ஒன்றேயன்றி வேறன்று. அந்தக் காரியத்தை அற்வே மறந்து, இவ்வுலக விச்சையிற் பராக்காயிருந்து மடிந்தால்,

பின் அடையும் கைசேதமும், அநுபவிக்கும் துன்பமும் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எவ்வளவு பெரிய கல்விமானையும் இவ்வுலகம் மருட்டவுங்கூடும் என்றல்லவா? முன்னுள்ள பெரியோர் பலர் முழுதுந் துறந்து, வனவாசிகளாய்க்காலங் கழித்தார்கள்; அல்லாத பலர் தாமரையில் தண்ணீர் போலப் பட்டும் படாமல் இருந்துவிட்டுச் சென்றார்கள். அப்படிப்போல ஒருவன் இவ்வுலகத்தின் பற்றற்று அல்லா தஆலாவின் சாயுட்சிய பதவியை யடைய வேண்டுமானல், அவனுக்கு எவ்விதப் பொல்லாங்குகளையும் ஒழித்து நல்லாங்கி லொழுகி நடக்கும் நற்கருமங்களோடுகூட, முடிவான மந்திரோபதேச மொன்றும் அவசியம் வேண்டும். அவ் வுபதேசம் மேலான சற்குருவிடத்திலல்லாமல்பெறக் கூடாது. ஆகையால், எவ்வளவு தூரங்கடந்த கல்விமானயிருந்தாலும், ஒருவனுக்கு ஒரு சற்குரு அவசியம் வேண்டும். அவ்விதக் குருவில்லாத எவனும் கண்ணில்லாத குருடனுக்குச் சமானமானவனே யாவான். என்பிதா மாதாக்களே, இதைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. முடிவாகச் சொல்லுகின்றேன். 'ஒருவன் இம்மையில் அல்லாதஆலாவை அறியாதவனுனல், அவன் மறுமையிலும் குருடனயிருப்பான்' என்று நமது மார்க்க நூல்கள் முறையிடுகின்றன. ஆதலால் சிருஷ்டியாகிய என்னை இன்னனென்றும் சிருஷ்டிகனுகிய அல்லாதஆலாவை இப்படிப் பட்டவனென்றும், எனக்குத் தெளிவா யுணர்த்தக்கூடிய ஒரு உத்தமகுருவை நான் தேடி, அந்தச் சற்குருவின் உபதேசத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். தேவரீர்களாகிய நீங்கள் 'உன் விருப்பத்தின்படி ஒரு சற்குருவைத் தேடிக்கொள்வாயாக' என்று இப்போதே எனக்கு உத்தரவு தரவேண்டும்.''

என்று இவ்வாறு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொல்லி உத்தரவு கேட்டபோது, பிதாமாதாக்கள் இருவரும் மன

மகிழ்ந்து, மைந்தரை நோக்கி "எங்கள் கண்மணியான அருமைமகனே, உமது வாய்ச்சொற்கள் எங்களை ஆநந்த சாகரத்தில் அமிழப் பண்ணிவிட்டன. அல்லாஹுத்த ஆலா உமது நாட்டத்தை நிறைவேற்றுவிப்பானாக. நீர் உமது கருமங்களை அல்லாஹுத்த ஆலா இடம் சாட்டிவிட்டு, அவன் புறம் முகம்வைத்து, இன்றைக்கே புறப்படும். நீர் ஒரு சற்குருவைத் தேடிக்கொள்வது எங்களுக்கும் பொருத்தமான காரியம். ஆனால், மகனே, நீர் குருவைத் தேடிக்கொண்டு மற்றெங்கேயும் போகவேண்டாம். குவாலீர் என்னும் பட்டணத்தில் ஔலியாக்களும், சிறந்த மஷாயிகுகளும் அதிகம்பேர் குடியிருக்கின்றார்கள். நீர் அங்கே போவீரானால், அல்லாஹுத்த ஆலா அங்கேயே உமக்குத் தக்க ஒரு குருவை நியமிக்கவுங்கூடும். அவனுடைய அடைக்கலமாக நீர்போய் வாரும் மகனே. உமது காரியம் சிறப்பாகக் கடவது" என்று ஆசிர்வதித்து உத்தரவு கொடுத்தார்கள்.

பிதா மாதாக்க ளிருவரும் மேற் கண்டபடி உத்தரவு கொடுத்தபோது, ஆண்டவரவர்கள் சற்குருவைத் தேடிக்கொண்டு, அவர்கள் சொன்னபடி குவாலீர் நகரத்திற்கே பிரயாணப்பட எத்தனப் பட்டார்கள். தங்கள் பிரயாணத்திற்காக வழித்துணை, வழிச்செலவுக்கான பொருள் யாதொன்றும் தேடவில்லை. அல்லாஹுத்த ஆலா வொருவனே தங்களோடிருக்கும் வஸ்துவன்றி, மற்றொன்று மில்லாமல் தன்னந்தனியே புறப்படத் துணிந்தார்கள்.

ஹிஜ்றத்துத் தொளாயிரத்து இருபத்தெட்டாம் வருஷத்து ஜமாத்துல்லாகிறு மாதத்தில் ஒரு திங்கட்கிழமையன்று ஆண்டவரவர்கள் பிதா மாதாக்கள் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, மாணிக்கப்பூரை விட்டு குவாலீரைநோக்கி, சற்குருவை நாடினவர்களாய்ப் புறப்பட்டார்கள்.

புறப்பாடு முற்றிற்று.

௰-ம் அத்தியாயம்

இல்யாசு நபியைத் தரிசித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஆண்டவரவர்கள் வழியில் நபி இல்யாசு அலைஹிஸ்ஸலா மவர்களைத் தரிசித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் மாணிக்கப்பூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, சற்குருவைத் தேடிக்கொண்டு குவாலீரை நோக்கிப் போகும்போது, பாதையில் ஒரு பெரியவர் எதிரேவரக் கண்டார்கள். கண்டபோது, தங்கள் திருவாய் மலர்ந்து அந்தப் பெரியவரை நோக்கி ஸலாம் சொன்னார்கள். உடனே அந்தப்பெரியவர் பிரதிசொல்லி "என் அருமை மகனே, நீர் எங்கே போகிறீர்?" என்று ஆண்டவரவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். அதற்கு ஆண்டவரவர்கள் "நான் அல்லாகுத்த ஆலாவில் ஆசை வைத்தவனாய், முரீதாக வேண்டி ஒரு குருவைத் தேடிக்கொண்டு குவாலீருக்குப் போகிறேன். தங்கள் எனக்காக துஆ செய்யுங்கள்" என்று விடைகூறினார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே அந்தப் பெரியவர் ஆண்டவரவர்களுக்காக அல்லாகுத்த ஆலா இடம் துஆ இரந்தார். அப்போது அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் ஒரு தாலத்தில் மேலான உணவுகளும், ஒரு கரகத்தில் தண்ணீரும், ஆகாயத்திலிருந்து தாமாகவே இறங்கின. அப்போது அந்தப் பெரியவர் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி "மகனே, அல்லாகுத்த ஆலா உம்மைப் பொருந்திக்கொண்டு, உம்மை விருந்தாக வுணவனுப்பி யிருக்கிறான். இதை நீர் உண்ணும்" என்று ஏவினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் சந்தோஷத்துடன் பிஸ்மில் சொல்லி அந்த உணவைப் புசித்துத் தண்ணீர்குடித்து, அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு சுக்று செய்தார்கள்.

பிறகு, அந்தப் பெரியவர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களை நோக்கி: சையிது அப்துல் காதிறே, நீர் எந்தக் கல்வி

களையும் புத்தியுடன் தெளிய விளங்கிக் கற்றுக்கொள்வீராக; எந்தக் கருமங்களையும் பொறுமையுடன் செய்துகொள்வீராக; ஒளலியாக்கள் முதலான பெரியோர்களின் சமுகத்திற் போவீராளுல், அவர்கள் உம்மை உவக்கும்படி நடந்து கொள்வீராக. ஏனென்றுல், அவர்கள் ஒருவனை உவந்தால் அல்லாகுத்த ஆலாவும் அவனை உவப்பான்; அவர்கள் வெறுத்தால், அல்லாகுத்த ஆலாவும் வெறுப்பான் என்று சொல்லி, இன்னும் பல அறிவுகளையும் கற்பித்து இஸ்முல்லகுலம் என்னும் திருமந்திரத்தையும் போதித்தார்கள்.

இவ்வளவும் நடந்தபின் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பெரியவரைப்பார்த்து "என் பிதாவே, தங்களை இன்னுரென்று நான் அறியக்கூடவில்லையே. அதை அறியும்படி தேவரீர் கிருபை செய்யவேண்டும். தாங்கள் யார்?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் "நான் இல்யாசு" என்று விடை சொல்லிவிட்டு, உடனே மறைந்து போனுர்கள். நபி இல்யாசு அலைகிஸ்ஸலா மவர்கள் தரிசனையாய்ச் சம்பாஷித்து மறைந்த அப்போதே ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குத் தங்கள் நபுசு வசப்பட்டது. ஷைத்தானிய்யாவின் ஊசாட்டம் அனைத்தும் பற்றறத் தொலைந்தன; றகுமானிய்யாவின் குணம் மேலிட்டது. அவர்கள் கருமங்கள் அனைத்தையும் அன்றைத்தினமே அல்லாகுத்த ஆலா எளிதாக்கினுன். அவர்களை அவன் பொருந்திக் கொண்டான். குத்பியத்து கௌதியத்துகளுக்கு அவர்களைப் பக்குவமாக்கினுன். அவர்கள் இருதயம் களங்கமற்ற கண்ணுடிபோலாயிற்று. அகிலபுவனங்க ளாதியான சராசரங்கள் எல்லாம் கண்களுக்கெதிரே காணப்பட்டன. விலாயத்தின் போர்வையைச் சரிவரப்போர்த்து, ஒளித்தனத்தில் நிரப்பமானுர்கள். அதன் பிறகு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அங்கிருந்து குவாஸீரை நோக்கி நடந்.

தார்கள். சிலநாட்களுக்குப்பின், *மூசுனுத்தீன் என்பவ ரொருவர் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்கு வழித்துணை வராய் இடையில்வந்து கூடினர். அவரையுங் கூட்டிக் கொண்டு இருவருங்கூடிக் குவாலீரை நோக்கி நடந்து போனார்கள்.

இல்யாசு நபியைத் தரிசித்தது முற்றிற்று.

௧௧-ம் அத்தியாயம்.

புலிகள் வழிபட்டது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குக் காட்டில் புலிகள் வழிபட்டுவந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிறு ஆண்டவரவர்கள் மூசுனுத்தீன் என்பவர் கூடவரும்படி வழிநடந்து, ஓங்கி வளர்ந்த பலவகை விருக்ஷங்கள் அடர்ந்து நெருங்கின ஒரு வனத்திற்போய்த் தங்கினார்கள். அப்போது அந்த வனத்திற் சஞ்சரிக்கும் புலிகள் அடங்கலும் ஒருங்குதிரண்டு, பெருங் கூட்டமாய் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து தலைகுனிந்து பணிந்து நின்றன. அப்புலிகளுள் பாரிய வேங்கையொன்று ஆண்டவரவர்கள் முன்வந்து தாழ்ந்து நின்று, ஆண்டவர வர்களை விளித்து "ஒலியுல்லாவே, தாங்கள் எங்களில் எதின் முதுகில் ஏறியிருந்துகொள்ள வேண்டுமோ அதின் முதுகில் ஏறியிருந்துகொண்டு, எங்கெங்கே போகவேண்டுமோ அங் கங்கே போகலாம். இதற்காக நாங்கள் அல்லாஹுத்த ஆலாவால் ஏவப்பட் டிருக்கிறோம்" என்று வாய்திறந்து

---

* இவர்கள் தாம் ஆண்டவரவர்களின் இரண்டாம் கலீபாவாகிய சைகுமூசுனுத்தீன். இவர்கள் அநேக கருமாத்துகளை ஆண்டவரவர்களின் தாயாரிடம் நேரிற் கேட்டதாகவும், அநேக கருமாத்துகளை ஆண்டவர்கள் கூடவேயிருந்து பார்த்ததாகவும், தாங்கள் இயற்றிய கல்ஜுல் கறமாத்து என்னும் கிரந்தத்தில் சொல்லுகிறார்கள்.

சொல்லிற்று. தலைமையான வேங்கை இப்படிச் சொன்ன போது, மற்றப்புலிகளெல்லாம் தலைசாய்த்து நின்றன.

புலிகள் திரண்டுவந்து முகதாவில் நின்றுகொண்டு சொன்ன இச்சொல்லை ஆண்டவரவர்கள் கேட்டு, அப்புலிகளைப் பார்த்து "நான் உங்கள் முதுகில் ஏறியுலாத்த வரவில்லை. உங்களுக்கும், எனக்கும், "அல்லாதுத்த ஆலாவே போதுமானவன். நீங்கள் உங்கள்காரியத்திற் போகலாம்" என்று சொல்லி, அந்தப்புலிகளைப் போகும்படி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

உடனே இச்சொல்லைக்கேட்ட புலிகளெல்லாம் காட்டிற் சென்றன. பின், ஆண்டவரவர்கள் மூசனுத்தீனைப் பார்த்து "மூசனுத்தீனே, நீர் நன்குயறிந்துகொள்ளும். ஒருவன் அல்லாதுத்த ஆலாவுக்கு வழிபட்டு நடந்தானானால், அவனுக்கு எல்லாப் படைப்புகளும் வழிபடுகிறது மல்லாமல், அவன் அல்லாதுத்த ஆலாவைச் சந்தித்து, விலாயத்தையும் பெற்று, என்றைக்கும் சந்தோஷமாயிருப்பான்" என்று சொன்னார்கள்.

பிறகு ஆண்டவரவர்கள் அந்த வனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, குவாலீரை நோக்கி நடந்தார்கள். இவர்கள் எந்த வனத்திற்குள் புகுந்தாலும் அங்குள்ள எல்லா மிருகங்களும் திரண்டுவந்து ஆண்டவரவர்களைப் பணிந்து, தரிசனை பெற்றுக்கொண்டு போகும். இவ்வித மகத்துவத்துடன் வனம், வனாந்திரம், மலை, நதி எல்லாவற்றையும் கடந்து நடந்து போனார்கள்.

புலிகள் வழிபட்டது முற்றிற்று.

கஉ - ம் அத்தியாயம்.

திருடர்கள் வழிபட்டது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் போகும்பாதையில் வந்து எதிர்த்த திருடர்கள் இஸ்லாத்தில் வழிபட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் தங்களோடு மூசனுத்தீன் தொடர்ந்து வரும்படி குவாலீரை நோக்கி நடந்து போகிறபோது, நான்கு திருடர்கள் பக்கத்திலுள்ள வனத்திலிருந்து புறப்பட்டு, ஆண்டவரவர்கள் முன்வந்து நின்று மறித்துக்கொண்டு: நீங்கள் உங்கள் வசத்திலிருக்கிற எவ்விதப் பொருள்களையும் எங்களிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பேசாமற் போகவேண்டும். இல்லாவிட்டால், எங்கள் கைகளிலுள்ள இந்த வாட்களால் உங்களை வெட்டி வீழ்த்துவோம் என்றுசொல்லி, வாட்களையசைத்து உறுக்கினார்கள். இதைக்கண்ட ஆண்டவரவர்கள் அந்தத் திருடர்களைப் பார்த்து: நாங்கள் உடுத்தியிருக்கும் இந்த உடைகளைத்தவிர வேறேயொன்றும் எங்கள் வசம் இல்லை. அப்படி நாங்கள் ஒன்றையும் நாளைக்கென்று வைத்துக்கொள்ளவு மாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இச்சொல்லைக்கேட்ட திருடர்கள் பின்னும் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி அப்படியா? ஆனால், அந்த உடைகளையாவது களைந்து கீழே வைத்துவிடுங்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மறுத்தும் அந்த திருடர்களைப்பார்த்து: உடுத்தியிருக்கும் உடையைக் களைந்தால் மருமஸ்தானம் வெளிப்படும். பிறர் காணும்படி மருமஸ்தானத்தை வெளிப்படுத்துவது ஹறாமாயிருக்கும். அவ்வித ஹறாமான காரியத்தை நாங்கள் செய்யமாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். இச்சொல்லைக்கேட்ட திருடர்கள் சினங்கொண்டு, கைகளிலிருக்கும் வாட்களை யோங்கிஹல

றத்து ஆண்டவரவர்களை வெட்டினார்கள். அந்த வெட்டு கள் அனைத்தும் ஆகாயத்தில் ஊடுருவுவது போலப் போயினவல்லாமல், ஆண்டவரர்கள் திருமேனியிற் படவே யில்லை. அன்றியும், ஒவ்வொருவன் வெட்டின ஒவ்வொரு வெட்டும் அவனவன் சரீரத்திலேயேபட்டு, எந்தெந்த வுறுப்பைப்பார்த்து வெட்டினானோ அந்தந்த வுறுப்புகள் வெட்டுண்டு, ஒவ்வொருவனாக நான்கு திருடர்களும் தரை யில் முகங்கவிழ விழுந்தார்கள்.

இந்த நான்கு திருடர்களையும் முந்தி ஏவிய நுப்பிவிட்டு, அடவியிற் பதுங்கிநின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மற்றத் திருடர்களின் கண்களுக்கு, இந்த நால்வரையும் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களே வெட்டி விழுத்தாட்டினது போலத் தோன்றிற்று. அதனால் அவர்களுக்கு அதிக சினம் மீறி, உடனே அடவியிலிருந்து பெருங் கூட்டமாய் ஓடி வந்து, ஆண்டவ ரவர்களை நெருங்கிநின்று பலதரம் வாட் களை ஓங்கி யோங்கி வெட்டினார்கள். அந்த வெட்டுகளும் ஒன்றுவது ஆண்டவரவர்களின் திவ்விய சரீரத்திற் படாமல் அவர்கள் மேலேயேபட்டு, காலறுந்தும், கையறுந்தும், தோளறுந்தும், தலையறுந்தும், பல்வாறு சின்ன பின்னப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தார்கள். எல்லாரும் குறைப்பிராணியாய் ரத்தம் சிந்திக் கர்யத்தோடு விழுந் தார்களன்றி, ஒருவராவது மாளவில்லை.

திருடர்க ளனைவரும் உதிரம்பெருகப் படுகாயப்பட்டு விழுந்தபோது, அங்கே அழுகுரலும் அமளியும் உண் டாயின. காடதிரக் கதறும் அந்தத் திருடர்களின் கூக் குரல் வெகுதூரம் எட்டிற்று. அந்த அடவியில் ஒரு புறத் தில் குடிசைகள் கட்டிக் குடியிருக்கும் அந்தத் திருடர் களின் இனத்தாராகிய திருடர்களின் செவிகளில் இந்த அமளியான சத்தம் விழுந்தவுடன், அங்குள்ள ஆண்பெண் அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் பதறியெழுந்து ஓடிவந்து, தங்கள்

சாதியார் அனைவரும் குற்றுயிராய் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து, அருகில் நிற்கும் ஆண்டவரவர்களை விசாரித்தார்கள். அப்போது ஆண்டவ ரவர்களின் மகத்துவமே இப்படியாக்கிற்று என்று அவர்களுக்கு நன்ருகத் தெரிந்தது. உடனே அவர்கள் எல்லாரும் அஞ்சி, ஆண்டவரவர்களின் இரண்டு பாத கமலங்களிலும் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, தங்கள் இனத்தார் செய்த பிழையைப் பொறுக்கும்படி மன்ருடினுர்கள். அன்றியும், அவர்கள் இனி ஒருகாலும் இவ்வித வழிப்பறித் தொழில் செய்கிறதில்லையென்றும் ஆண்டவ ரவர்கள் சமூகத்தில் வார்த்தைப்பாடு செய்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி, எஜமானவர்களே, தங்கள் மகத்துவத்தை இன்னதென்று அறியாத மதிகேட்டினுல் வெட்டுண்டு கிடக்கும் இவர்களைத் தாங்கள் மனதிரங்கிச் சுகப்படுத்தியருளவேண்டும் என்று இரந்து கெஞ்சினுர்கள்.

துன்பஞ் செய்வாருக்கு இன்பமேசெய்யும் கருணைக் கடலாகிய ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்கள், சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுப்பது உத்தமமான காரியம் என்பதை உலகத்தாருக்கு மெய்ப்பித்தாற்போல அவர்கள் மீது மனதிரங்கி, அறுப்புண்டு கிடக்கும் உறுப்புகள் அனைத்தையும் ஒவ்வொன்ருகப் பொருத்தி, அவைகள்மேல் தங்கள் திருவாய் உமிழ்நீரை யுமிழ்ந்து அல்லாதஆலா இடம் இருகரங்களையும் ஏந்தி: இவர்களுக்குச் சுகம் புரிவாயாக வென்று துஆ செய்தார்கள். உடனே அவர்கள் எல்லாரும் அவயவங்கள் பொருந்தி, வெட்டின தழும்புமில்லாமல் பண்டுபோல எழுந்து நின்ருர்கள். அப்போது அத்திருடர்கள் எல்லாருக்கும் உண்டான ஆச்சரியமும், சந்தோஷமும் கொஞ்சமல்ல. பின் இனி வழிபறிக்கிறதில்லையென்று இவர்களும் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்தார்கள்.

பிறகு, ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்த எல்லாத் திருடர்களையும் பார்த்து: நீங்கள் இவ்வித வழிகேடான குபுர் மார்க்கத்தில் இருப்பது சரியன்று. தீனுல்லிஸ்லா மென்கிற பரிசுத்த மார்க்கத்தையே பற்றிப்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு இம்மையிலும், மறுமையிலும் நல்லபலன் கிடைக்கும் என்று பல அறிவுகளையும் போதித் தார்கள். இந்தப் போதனைப்பிரபை அவர்கள் இருதயங் களிற் புகுந்து அஞ்ஞானவிருளை அறப்போக்கிவிட்டு, மெய்ஞ்ஞானச்சுடரை யெழுப்பி வேரூன்றிப் பதிந்தது. உடனே அவர்கள் ஆண்பெண் அனைவரும் வழிபட்டு, ஆண்டவரவர்களின் கையைப்பிடித்துக் கலிமா சொல்லி, இஸ்லாமி லானார்கள்.

திருடர்களனைவரும் முஸ்லிமானபோது, ஆண்டவ ரவர்கள் அவர்கள் கூடவே அவர்கள் குடியிருக்கும் சிறு பாடியிற் போய் நாற்பதுநாள் வரையு மிருந்து, மார்க்க சம்பந்தமான அறிவுகளை அவர்களுக்குக் கற்பித்துக் கொடுத்துவிட்டு, பின் அவர்களுக்காக அல்லாகுத்த ஆலா இடம் துஆ செய்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு, மூசனுத் தீனுடன் குவாலீரை நோக்கி நடந்தார்கள். அங்குள்ள திருடர்கள் ஆண்டவர்களின் துஆபறக்கத்தினால் நேர்வழி பெற்று, ஸாலிகான பெரியோர்களாய் விட்டார்கள்.

திருடர்கள் வழிபட்டது முற்றிற்று.

கூ-ம் அத்தியாயம்.

ஒலிக்குக் கொம்பு முளைத்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் ஆச்சரிய கரமாக நதிகடந்ததும் நஜ-மூத்தீனுலிக்குக் கொம்பு முளைத்ததும், அதனை மாற்றினதுமான வரலாறுகளைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து காதிறுலி கன்ஜஸவாய் கன்ஜபக்ஷ்பாத்து ஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சைகுமூசனுத்தீனுடன் குவாலீரை நோக்கி மலை, நதி, வனம், வனாந்திரங்களை யெல்லாங்கடந்து நடந்து போகிறபோது, வழியில் பஸ்தாம் என்னும் பட்டணம் எதிர்ப்பட்டது. அந்தப் பட்டணத்தின் வெளிப்புறத்தில் ஒரு அகன்ற நதி ஓடுகின்றது. அந்த நதிக்கரையில் ஆண்டவரவர்கள் போனவுடன் சூரியன் அஸ்தமித்தது.

பொழுதுபட்டபோது, நோன்பு திறந்து பசியாறுவதற்கான யாதொரு உணவும் அவர்களிடம் இல்லை: முன்னிருளா யிருந்தபடியால், பக்கத்திற்போய் உணவுதேடவுங் கூடவில்லை. அதனால், ஆண்டவரவர்கள் கைகளை யேந்தி அல்லாஹுத்த ஆலா இடம் துஆ செய்தார்கள். உடனே ஆகாயத்திலிருந்து இரண்டு ரொட்டிகளும், இரண்டு கரகத்தில் தண்ணீரும் இறங்கின. அவற்றில் ஒரு ரொட்டியையும், ஒரு கரகத்தண்ணீரையும் எடுத்து மூசனுத்தீன் கையிற்கொடுத்து : இதை நீர்தின்று பசியாறும் என்று சொல்லிவிட்டு, மற்றொரு ரொட்டியைத் தாங்கள் நோன்பு திறந்து தின்று பசியாறினார்கள். இருவரும் பசியாறின பின், ஆண்டவரவர்கள் அந்த ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஒரு மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து. அல்லாஹுத்த ஆலாவின் தொழுகையில் பராக்காயிருந்து விட்டார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் அன்று இராமுழுவதையும் இபாதத்தாகிய வணக்கத்திலேயே போக்கிக்கொண் டிருந்தார்கள். பின்பு பஜ்றுநேரமாயிற்று. கிழக்கு வெளுத்தபோது ஆண்டவரவர்கள் பஜ்று தொழுதுவிட்டு, எழுந்து ஆற்றைப் பார்த்தார்கள்; மிகவும் ஆழ்ந்து அகன்ற அந்நதி அன்று காலையில் பிரவாகித்து, அதிக வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஏறிக்கடப்பதற்குப் பாலமாவது, ஒரு வள்ளமாவது அங்கில்லை. ஆண்டவரவர்கள் அதையறிந்து, பக்கத்தில் நிற்கும் ஆலவிருக்ஷத்தின் இலையொன்றைப் பறித்துச் சில அஸ்மாக்களை ஓதி அதில் ஊதி, அதை ஆற்றில் எறிந்தார்கள். உடனே அவ்விலை ஒருவள்ளமாய்த் தரிபட்டு நின்றது.

ஆலிலை வள்ளமானபோது ஹஸறத்து ஆண்டவரவர்கள் முசனுத்தினை யழைத்துக்கொண்டு அந்தவள்ளத்தில் ஏறி உட்கார்ந்தார்கள். ஏறி யுட்கார்ந்தவுடன் அந்த வள்ளம் அக்கரைநோக்கி ஓடத் தொடங்கிற்று. ஆலிலையே ஆளேறிப்போகத்தக்கதாகி, பாய்விரிக்கப்படாமலும் தண்டு வலிக்கப் படாமலும் தானாகத் திரும்பி அக்கரை பிடித்து ஓடத் தொடங்கி, அம்பெறிந்தாற்போல ஆச்சரியமாக விரைந்து ஓடிற்று. அவ்வித விசையாய் ஓடும் வள்ளம் நட்டாற்றிற் போனவுடன், பிரவாகித்து ஓடும் அந்நதி திடீரென்று கொந்தளித்தது. காற்று மும்முரத்தினால் கொந்தளிப்புக்கொண்ட அலைக்கிளர்ச்சியில் ஆண்டவரவர்கள் ஏறியிருக்கும் வள்ளம் அகப்பட்டுச் சுழன்றது, சுற்றிலும் அலைகள் எழுந்து மோதுவதாலும், காற்று விசைத்து அடிப்பதாலும், வள்ளம் புரண்டு கவிழுந்தருணமாயிற்று. இதைக்கண்ட ஆண்டவரவர்கள், திடுகூறுய் நேரிட்ட ஆபத்தை நீக்குவதற்காகத் தங்கள் இரு கரங்களையும் ஏந்தி, அல்லாகுத்த ஆலா இடம் துஆ இரந்தார்கள்.

சஅ கஷ்ஜூல் கருமாத்து.

ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் துஆ இரந்தபோதே காற்றுவேகம் தணிந்து, கொந்தளிப்பு அடங்கி, அலைக் கிளர்ச்சி ஒடுங்கி, நதி சாந்தமாயிற்று. அதனால், வள்ளம் நேராய் முன்போல அக்கரை நோக்கிச் சீராய் ஓடிற்று. நீரோட்டத்தின் குறுக்காய், வலிதண்டு, பாய்களில்லாமல் போகிற காரணவள்ளம் விக்கினமின்றி யோடிக் கரை சேர்ந்தபோது, ஆண்டவ ரவர்கள் மூஃனுத்தினுடன் கரையில் இறங்கினார்கள். உடனே வள்ளம் பழய ஆலிலை யாய்மாறி, ஆற்றில் மிதந்து போயிற்று.

கரையில் இறங்கின ஆண்டவரவர்கள் ளுகறுவேளை யடுத்தபடியால் உலு செய்துகொண்டு, ஒருபக்கத்திலிருந்து தொழுதுவிட்டு, ஒஜீபா ஓதிக்கொண்டு முஸல்லாவிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மூஃனுத்தினும் பக்கத்திலிருந்து ஓதிக்கொண்டிருந்தார். இருவரும் ஓதுவதில் பராக்கா யிருந்தார்கள். இவ்விதம் ஓதிக்கொண்டு உட்கார்ந் திருக்கும்போது, முஸ்லிமான ஒருகூட்டத்தார் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்வந்து கைகட்டிப்பணிந்து நின்று, ஸலாம் சொல்லி, இதன்கீழ் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்கள் :—

எஜமானவர்களே, இந்த பஸ்தாம் என்னும் பட்டணத்தில் சைகு நஜ்முத்தீன் என்று ஒரு பெரியவர் இருக்கின்றார். அவர் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு முடுகுதலுள்ள ஒரு ஒலி. அவருக்குக் கருமாத்துகள் அதிகமுண்டு. அடுத்தடுத்து அவருக்கு ஜதுபுவருகிறது வழக்கம். அதற்காக அவர் பட்டணத்திற் குடியிருக்கிறதில்லை. இந்த ஆற்றங்கரையில் ஒரு மாளிகைகட்டி, அதிலிருந்து வணங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். இன்றைத்தினம் அவர் தமது மாளிகையின் மேன்மாடத்து ஜன்னலைத் திறந்து அதில் தலையையிட்டுக்கொண்டு, ஆற்றின் பிரவாகத்தைப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தார். இருக்கையில், திடீரென்று அவர் தலை யில் இருபுறமும் இரண்டு கொம்புகள் முளைத்துக் கிளை யிட்டுப் படர்ந்துகொண்டன. அதனால், தலையை உள்ளுக் கிழுக்கக்கூடாமல் மிகவும் வருத்தப்படுகின்றார். அவரைக் காண்கிறதற்காகப் பட்டணத்திலுள்ள பெரியமனிதர்கள் அனைவரும் வந்து கூடி, அவருக்கு நேரிட்ட வில்லங்கத்தைப் பற்றி அதிசயப்பட்டுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார் கள். அப்போது அந்த ஒலி வந்தஜனங்களைப்பார்த்து "என் நேசர்களே, எனக்கு நேரிட்டிருக்கும் இந்தச் சோதனை யான வில்லங்கத்தைப்பற்றி உங்களுக்கு ஒன்றும் புலப் படாது. இது வந்தவழியையும், விவரத்தையும் நான் அறிவேன். இதை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் விதம் எனக் குத் தெரியும். இந்த வில்லங்கத்தைத் தீர்க்கும்படி நான் அல்லாதஆலா இடம் மன்றாடினேன். அதற்கு அவன்: நஜ-முத்தீனே, உமது பிழை பொறுக்கப்பட்டது. ஆனாலும், நீர் யாருக்கு இந்தப்பிழையைச் செய்தீரோ அவர், சையிது அப்துல் காதிறு, அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதில் நீர் பிரயாசை யெடுத்துக்கொள்வீராக என்று கட்டளை பண்ணினன். அந்த சையிது அப்துல்காதிறு என்பவர் இப் போது இந்த ஆற்றங்கரையில் இன்ன இடத்தில் தொழுது விட்டு, ஓதிக்கொண்டிருக்கின்றார். நீங்கள் அவரிடம் போய், என்ஸலாம் சொல்லி என் நிலைபரத்தை அறிவித் தால், அவர் மனதிரங்கி என் அருகில்வந்து, என்னைப் பார்த்து துஆ செய்வார். அப்போது இந்த ஆபத்து என்னை விட்டு நீங்கிப்போம்" என்று சொல்லி, எங்களைத் தங் கள் சமுகத்திற்கு அநுப்பி, தங்களை அழைத்துவரச் சொன்னார் என்றார்கள்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள், ஆ! அப்படியா!! என்று ஹௌக்லா சொல்லி விரைந்து எழுந்து, அவர்களோடு நஜ-முத்தீனொலியுடைய மாளிகைக்

குப் போனார்கள். அங்கே ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களெல்லாம் கூடியிருந்தார்கள். ஒலிகணுயகமான ஆண்டவரவர்கள் மாளிகையிற் போய், நஜுமுத்தீனெலி தலையில் கொம்புமுளைத்து ஜன்னலில் மாட்டிக்கொண்டு பாடுபடுவதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, அவரைநோக்கி: சைகே, இதென்னகாரியம் என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவர் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி ‘‘ என் சகோதரரே, நீர் வள்ளத்தில் ஏறிக்கொண்டு நட்டாற்றில் வரும்போது, உம்மைப் பார்த்து நான் சோதிக்கவேண்டுமென்று நதியைக் கொந்தளிக்கப்பண்ணி, வள்ளத்தைப் புரண்டுபோகச் செய்தேன். அப்போது நீர்செய்த பதுஆ வினால் என்தலையில் இந்தக் கொம்புகள் முளைத்தன. அதனால், தலையையெடுக்க வராமல் வருத்தப்பட்டு, இந்த வில்லங்கந் தீர வேண்டுமென்று அல்லாகுத்த ஆலா இடம் இரந்துகேட்டேன். அதற்கு அவன்: இந்த வில்லங்கம் உம்மிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதைக் கொண்டு தான் நீங்கவேண்டு மென்று கட்டளைபண்ணினான். ஆகையால், சையிது அப்துல் காதிரே நீர் அல்லாகுத்த ஆலாவுக்காகவேண்டி நான் செய்த பிழையை மன்னித்து, இந்த வில்லங்கத்தை நீக்கி என்னை ரக்ஷிப்பீராக’’ என்று சொல்லி, மிகவும் பிரார்த்தித்தார்.

அவர் பரிந்து கூறி வேண்டிக்கொண்டபோது ஹலரத்து ஆண்டவரவர்கள் சித்தமிரங்கி, தங்கள் வலதுகையைத் தூக்கி சைகு நஜுமுத்தீனெலி யுடைய தலையில்முளைத்திருக்கும் இரண்டு கொம்புகளுக்கும் இடையில் வைத்தார்கள். உடனே அந்தக் கொம்புகள் இரண்டும் சுருங்கிக் காணுமற்போயின. அவர் ஜன்னலுக்குள் மாட்டியிருந்த தலையையிழுத்துக் கொண்டு உடனேயெழுந்து ஆண்டவரவர்களைக் கட்டித் தழுவி அதிக மரியாதைபண்ணி, ஒரு பீடத்தின்மேல் உட்காரும்படி வேண்டிக்கொண்டார். ஆண்டவரவர்கள் அந்தப் பீடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

வில்லங்கந்தீர்ந்த சைகு நஜ்முத்தீனெலி தமது மாளிகையில்வந்து கூடியிருக்கும் ஜனங்களைப்பார்த்து ''என் நேசர்களே, நீங்கள் எல்லாரும் எழுந்துநின்று இவருக்கு மரியாதை பண்ணுங்கள். இவர், அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு மிகவும் முடுகினவர். இனிமேல் குத்புகளுக் கெல்லாம் குத்பாவார்; மனிதர்களையும், ஜின்களையும் ரக்ஷிக்கும் கௌதாவார்; அவ்விரு கூட்டத்திற்கும் நேர்வழி காட்டுவார். இவருடைய கருமாத்துகள் இனி கியாமத் துண்டாகும் வரையும் நிலைபெறும். இவருடைய சீவிய காலத்தில் இவரை நாடினஜனங்களை இவர் ரக்ஷிப்பதுபோல, மரணத்தின் பின்னும் ரக்ஷிப்பார். இவரைப் பின்பற்றின மனிதர்களும், ஜின்களும் இவருடைய அடைக்கலத்தில் அச்சமற்றிருப்பார்கள். இவருடைய மகிமை என்னால் சொல்லுந் தரமுடைய தன்று'' என்று சொல்லிக் காட்டினர். இதைக்கேட்ட அந்த ஜனங்களெல்லாரும் எழுந்து நின்று ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களுக்குத் தாழ்ந்து, மரியாதை பண்ணினர்கள்.

பிறகு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சைகு நஜ்முத்தீன் முதலானவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, மூஸனுத்தீனுடன் பஸ்தாம் என்னும் பட்டணத் திற்குள் புகுந்தார்கள்.

ஒலிக்குக் கொம்பு முளைத்தது முற்றிற்று.

1010—8

33

கச-ம் அத்தியாயம்

கபீதை விலக்கியது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் பஸ்தாம் பட்டணத்தில் ஒரு பெண்ணைப் பிடித்திருந்த கபீதை விலக்கின வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் பஸ்தாம் என்னும் பட்டணத்துட்புகுந்து, அங்குள்ள ஒருபள்ளியிற்போய்த் தங்கியிருந்தார்கள். அந்த வூரில் மலிக்குத்துஜ்ஜாரி என்று ஒருவரிருந்தார். ஒரு நாள் அவர் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில்வந்து ஸலாம் சொல்லிப் பணிந்துநின்று: எஜமானவர்களே, என் மனைவியை மகா கொடுமையான ஒரு கபீதுபிடித்து ஐந்துவருஷமாக மிகவும் வாதிக்கின்றது. அதனல் அவள்படும் துன்பம் கொஞ்சமல்ல. எவ்விதப் பரிகாரங்கள்செய்தும் அது விலகவில்லை. இராப்பகலாக அவள் அநுபவிக்கும் தாங்கரியவேதனையால், நானும் என் குடும்பமும் பரிதபித்து வருந்துகிறோம். எங்களுக்கு நல்லூண், நல்லுறக்கம் இல்லை. அவள் சரீரமெங்கும் எரிவும், குத்தலும், இசிவும், அலறுதலும், புலம்புதலும் ஓய் வொழிவில்லாம லிருக்கின்றன. அதற்காகப் பக்குவம் பண்ணப் பண்ண இவை அதிகரிக்கின்றனவன்றி, இருந்தபடியு மிருக்கவில்லை. பார்ப்பவர் கேட்பவர் அனைவரும் பரிதாபப்படத்தக்க வேதனையாயிருக்கின்றது என்று முறைப்பாடுசெய்து அழுதார்,

மலிக்குத்துஜ்ஜாரி என்பவர் இவ்வாறு சொல்லி அழுதபோது, அதைக்கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் அவரைப் பார்த்து மலிக்குத்துஜ்ஜாரியே, நீர்போய் உமது மனைவியருகில் நின்றுகொண்டு "ஷபந்து என்னும் கபீதே, இப்போதே நீ இவளைவிட்டு புறப்படு; உன் இருப்பிடம் போய்ச் சேர். எளிதாய்ப் போய்விடுவதே உத்தமம். இல்லாவிட்டால், துன்புறுத்தி வெருட்டப் படுவாய். ஆதலால், நீ

தானே வழியப்போய்விடு. போனபின்னும், இனி யாரையும் பிடித்து வருத்தாதே '' என்று சையிது அப்துல்காதிறு என்பவர் சொன்னாரென்று அவளுடைய காதில் இரகசியமாகச் சொல்லும் என்று சொல்லி அவரை வீட்டுக்கு அநுப்பினார்கள்.

இதைக் கேட்ட மலிக்குத்துஜ்ஜாரி சந்தோஷமாய்த் தமது மனைக்குவந்து, மனைவி யருகிற்போய் நின்று, ஹலரத்து ஆண்டவரவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தபடி அவள் காதில் இரகசியமாகச் சொன்னார். ஒரு போதும் உருக் கொள்ளாத அந்த கபீது இச்சொல்லைக்கேட்டவுடன் உருக் கொண்டு, அவரை விளித்துக் கீழ்வருமாறு பயங்கரமாகச் சொல்லுகின்றது :—

'' ஏ, மலிக்குத்துஜ்ஜாரியே, நீ என்னை ஹிபத்து என்கிற கபீதென்று அறிந்து கொண்டாயா? ஆம் ; நான் ஹிபத்துதான். உன் மனைவியை நான் அநியாயமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவில்லை. சொல்லக்கேள் : இவளுடைய பாட்டன் அமீரென்பவன் முந்தி என் ஆஸ்திகளைப் பலவந்தமாக அபகரித்துக் கொண்டு, என்னையும் கொன்று விட்டான். ஆனதால், நான் கபீதாய் அவன் மீது சாட்டப்பட்டேன். அன்று முதல் நான் அவனைப்பிடித்திருந்து, அவனைக் கொன்றேன். பின் அவன் சந்ததிகளைத் தொடர்ந்து, ஒவ்வொருவராகப் பிடித்துக் கொன்றுவருகின்றேன். அதுபோலவே அவனுடைய பௌத்திரியாகிய இவளையும் பிடித்துக்கொண்டேன். இன்னும் சொற்பகாலத்திற்குள் இவளையும் கொன்றுவிடுவேன். ஆனால், இன்றுமுதல் நான் இவளிடம் இருக்கவும், இவளை வாதிக்கவும், கொல்லவும் இடம் பாடில்லை. இன்றைக்கே நான் புறப்பட்டுப் போகும்படி எனக்குக் கட்டளைபிறந்து விட்டது. இதோ நான் என் இருப்பிடம் போகின்றேன். இவள் நிமித்தம் இனியாரையும் நான் பிடிக்கிற தில்லையென்று சத்தியமுஞ் செய்கிறேன்.''

34

என்று இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, உடனே அந்தகபீது அவளைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. அப்போதே அவளுக்குள்ள எவ்விதத் தீங்கும் தொலைந்து, நல்ல சுகத்தைப் பெற்றாள். அவள் சரீரத்திலுள்ள நோய்களும், குணமாறுதலும் நீங்கி, பண்டுபோலானாள். அன்றுமுதல் அவளுக்கு யாதொரு தீங்கும் உண்டாகவில்லை. தானிருந்த நிலைமைகூட அவளறியாதவளாயிருந்தாள். இதைக்கண்ட அவள் கணவராகிய மலிக்குத்தஜ்ஜாரியும், குடும்பத்தார்களும், ஆச்சரியமாய்ச் சந்தோஷப்பட்டு ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களைத் துதித்து, அல்லாஹுத்த ஆலாவுக்கு சுக்று செய்தார்கள்.

கபீதை விலக்கியது முற்றிற்று.

கரு-ம் அத்தியாயம்.

குவாலீர் சேர்ந்தது.

[இவ்வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் குவாலீர் என்னும் நகரம்போய்ச் சேர்ந்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாஹுல்ஹமீது பாத்துஷாசாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சொற்பநாள் அந்த பஸ்தாம் பட்டணத்திலிருந்து, பிறகு முஃனுத்தீனையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்தப்பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, குவாலீரை நோக்கி நடந்தார்கள். வழியில் எதிர்ப்படும் உன்னதமான மலைகளையும், அகன்ற நதிகளையும், அடர்ந்த வனங்களையும், நிர்மானுஷியமான வனாந்தரங்களையும் கடந்து நடந்து, மகாமகிமையும் சிறப்புந் தங்கிய * குவாலீர் என்னும் நகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அந்தக்குவாலீருக்கு வெளிப்புறத்தில் மனிதர் பழக்கமற்றுப் பாழடைந்த ஒரு பள்ளியிருந்தது. ஆண்டவரவர்

---

* இவ்வூர் வட இந்தியாவில் சிந்தியாநாட்டுப் பிரதான நகரம். இதை இந்துக்கள் காளியூர் என்கிறார்கள்.

கள் அந்தப் பள்ளியிற்போய்த் தங்கியிருக்க நாட்டங் கொண்டு, அங்கேபோய்ச்சேர்ந்த அன்றைத்தினமே தங்கள் கூட வந்த முஈனுத்தீனைப்பார்த்து முஈனுத்தீனே, நான் என் பிதா மாதாக்களுடைய கட்டளைப்படி குவாலீரில் வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். ஆனல், இனி, என் சற்குரு இன்னு ரென்று அல்லாகுத்தஆலா எனக்குத் தெரிவிக்கும் வரையும் நான் உண்கிறதில்லை; உறங்குகிறதில்லை; இந்தப்பள்ளியை விட்டு வெளிப்படுகிறது மில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்து கொண்டேன். இதை நீர் அறிவீராக என்று சொன்னார் கள். இதைக்கேட்ட முஈனுத்தீன்: எஜமானவர்களே, எனக் கென்ன புத்தி சொல்லுகிறீர்கள்? என்று கேட்டார். அப் போது ஆண்டவரவர்கள் கீழ்வருமாறு அவருக்கு அறிவு சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

"முஈனுத்தீனே, நீர் பிரதானமாய் அல்லாகுத்த ஆலாவைப்பயந்து நடந்து கொள்வீராக. அவனைவணங்கும் வணக்கத்தை ஒருபோதும் மறந்திடாதீர். துன்யாவுடைய இச்சையில் மருண்டு, ஆகிருவை எண்ணிப்பாராமல் இருக்காதீர். அல்லாகுத்த ஆலா சொன்னபடியும், நபிகணு யகம் முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைகிவஸல்ல மவர்கள் சொன்னபடியும் விதியைத் தொடர்ந்து, விலக்கைத் தவிர்ந்து ஒழுகி நடப்பீராக. அதிகநேரம் உறங்காதீர். உண்கிற பதார்த்தங்களை வயிறு நிறைய உண்ணுதீர். உபவாசமா யிருப்பதைத் தொடர்ச்சியாக்கிக் கொள்வீராக. ஒரு சற்குருவைத்தேடிப் பெற்றுக் கொண்டபின், வஹ்தானியத்துடைய விரிப்பில் ஒழுக்கந் தவறினவரா யிராதீர். கல்விமான்களையும், பெரியோர்களையும் அடுத் துக் கற்றுக்கொள்ளுங் கருமத்தில் அவர்களுக்குப் பொருந் தும்படி நடப்பீராக. அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு வழிப்பட்டு நடப்பதில் பிசகாதீர். ஒருவன் அவனுக்கு வழிபட்டால், படைப்புகள் அனைத்தும் இவனுக்கு வழிப்படும். உமது

நபுஸை வசப்படுத்துவதில் பிரயாஸைப் படுவீராக,நபுஸ் வழி பட்டுவிட்டால், எல்லாம் உமக்கு வசப்படும். அல்லா ஹுத்த ஆலா உமக்கு நேர்வழி காட்டுவானாக.''

என்றும், இன்னும்பல அறிவுகளையும் போதித்தார்கள். முஈனுத்தீன் இந்த நல்லறிவுகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஹலறத்து ஆண்டவ ரவர்களிடம் உத்தரவுபெற்றுக் குவாலீருக்குள் போய்விட்டார். ஆண்டவரவர்கள் மாத்திரம் தன்னந்தனியே அந்தப்பாழும் பள்ளிக்குள் * புகுந்து, முன்சொன்ன பிரதிக்கினைப்படி அல்லாஹுத்த ஆலாவில் பராக்காய், வேறே யாதொரு ஊசாட்டமும் மனதில் இல்லாமல் வணக்கத்திலேயே யிருந்துவிட்டார்கள்.

அந்தக்காலத்தில் குவாலீரில் ஔலியாக்களும், மஷாயிகுமார்களும், கல்விச்சாலைகள் வைத்துக் கல்விகற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும், மனிதர்களுக்குள் நேர்வழிகாட்டும் பெரியோர்களும் அதிகம்பேர் குடியிருக்கின்றார்கள். இருந்தாலும், அவர்களுக்கெல்லாம் நாயகமாயும், குத்பாயும், மனிதர்களுக்கும் ஜின்களுக்கும் நேர்வழிகாட்டும் சற்குருவாயும், அநந்த அற்புதங்களைச்செய்யும் அதிபராயும், சைகுல்லிஸ்லாம் ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது சுத்தாறிறலியல்லாகு அன்கு ஆண்டவரவர்களே வீற்றிருந்து, தங்கள் சமூகத்திற்கு வரப்பட்ட மனிதர்களுக்கும், ஜின்களுக்கும் சர்வவுதவிகளும் செய்வித்து, அவரவர்களுக்கு இல்முகளும் போதித்து, அல்லாஹுத்த ஆலாவுடைய லிகாவில் சேரும்படி செய்துகொண்டு, அதிக பிரபலமாயிருக்கின்றார்கள்.

குவாலீர் சேர்ந்தது முற்றிற்று.

---

* ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அந்தப்பள்ளிக்குள் புகுந்தது ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து இருபத்தெட்டாம் வருஷம், றபீயுல்லாகிறு மாதம், பத்தாந்திகதியென்று ஹுலாஸத்துல்கறமாத்து என்னுங் கிரந்தம் சொல்லுகின்றது.

கரு-ம் அத்தியாயம்.

சற்குருவரலாறு.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் சற்குருவாகிய ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது றலியல்லாகு அன்கு ஆண்டவரவர்களின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்களின் உபதேசகுருவாகிய சைகுல்லிஸ்லாம் ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகௌது றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள், ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து ஆரும் வருஷம், பெர்ஷியா தேசத்து குருசான் பகுதியிலுள்ள நைசாப்பூரில் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பிறந்தபோது, அவர்களுக்கு முகம்மது என்று பெயரிடப்பட்டது. அவர்கள் ஹலறத்து இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் வமிசத்திலுள்ள சையிது கத்றுத்தீன் உடைய புத்திரர். அவர்களுக்கு ஷாஹபூல் என்று ஒரு தமையனருண்டு.

ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஏழுபிராயமாயிருக்கும்போது ஒரு நாள் பகல் தங்கள் மாளிகையின் மேல்மாடத்திலிருந்து ளுகறு தொழுது ஸலாம் கொடுத்தார்கள்; அப்போது அந்த மாடத்தின் சுவர் படீரென்று வெடித்துப் பிளந்தது, உடனே அந்தப் பிளவிலிருந்து ஒரு பெரியவர் வெளிப்பட்டு, ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: மகனே, உன் வாயைப்பிள என்று சொன்னார். இதைக் கேட்ட ஹலறத்தவர்கள் தங்கள் வாயைத் திறந்தார்கள். அந்தப் பெரியவர் ஹலறத்தவர்கள் வாயில் ஏழு தரம் துப்பினர். அதை அவர்கள் விழுங்கி விட்டார்கள். பிறகு அவர் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: உன் தந்தை ஓதுகிற குர்ஆனை எடுத்துக்கொண்டுவா என்று சொன்னர். உடனே ஹலறத்தவர்கள் எழுந்துபோய், தங்கள்

தகப்பனர் ஓதுகிற குறுஆனை எடுத்துக் கொண்டுபோய் அவர் முன் வைத்தார்கள். அப்போது அவர் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: மகனே, குறுஆனை அவிழ்த்து ஒது என்று ஏவினர். ஹலறத்தவர்கள் இச் சொல்லைக்கேட்டு, நாம் இன்னும் குறுஆன் ஓதப்படிக்க வில்லையே. இப்போது எப்படி ஓதுகிறது! என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டு, குறுஆனை அவிழ்த்து விரித்துப் பார்த்தார்கள். பார்த்த அந்த நேரத்தில் அட்சரங்கள் அனைத்தும் அவர்களுக்கு நன்ருய்த் தெரிந்து, ஓதவந்தது. உடனே ஆதிதொடங்கி ஒதினர்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் காரிகளும் வெட்கும்படி குறுஆனை ஓதும்போதே அதிலுள்ள அகப்பொருள், புறப்பொருளாகிய இருவகை அர்த்தங்களும் அவர்களுக்கு மிகத் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டன. ஒவ்வொரு ஆயத்தின் இருவகைப் பொருள்களையும் ஹலறத்தவர்கள் விளக்கி, அப்பொருள்களை அந்தப் பெரியவருக்குச் சொல்லிக் காட்டினர்கள். அப்போது அந்தப் பெரியவர் ஆநந்தமடைந்து, கைகளையேந்தி, ஹலறத்தவர்களுக்காக துஆ செய்தார். அதற்கு ஹலறத்தவர்கள் ஆமீன் சொன்னர்கள். அதன் பிறகு ஹலறத்தவர்கள் அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்து ''என் பிதாவே, தாங்கள் யார்?'' என்று கேட்டார்கள். இக் கேள்விக்கு அவர் ''மகனே, நான் உன் பாட்டனுகிய ஜஃபறுஸ்ஸாதிகு'' என்று விடைகூறி விட்டு, வந்த சுவரின் பிளப்பிற் புகுந்து மறைந்தார். பிளந்த சுவர் முன்போலப் பொருந்திக் கொண்டது.

இமாம் ஜஃபறுஸாதிகு றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் தரிசனை காட்டிப் போனபின், அன்றைய தினமே ஹலறத்தவர்கள் மனம் கடல் போல் விரிந்தது. அன்று முதல் எந்த நூல்களையும் எடுத்து மனப்பாடமாக வாசிக்கவும், அவற்றி னுட்பொருள்களை விளங்கிப் பிறருக்குப் போதிக்கவும், வேறு பல நூல்களைச் சுயமாக இயற்றவும் அவர்

களுக்குத் திறன் உண்டாயிற்று. பதினான்கு இல்முகளும் அவர்கள் மனதிற் குடிகொண்டன. கல்விகளிற் சிறந்த மகா நிபுணராஞர்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் தங்கள் சிறுபிராயத்திலேயே அல்லாகுத்தஆலாவைத் தொழ எத்தனிக்குந் தோறும் வானத்திலிருந்து மலக்குகள் இறங்கி, உலு செய்வதற்காகத் தண்ணீர் கொணர்ந்து அவர்கள்முன் வைத்து: அல்லாகுத்தஆலாவுடைய ஒலியே, நீர் இந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு உலு செய்து தொழும் என்று சொல்லுவார்கள். ஹலறத்தவர்கள் அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு உலு செய்து தொழுவார்கள். இதை அயலார் அறிந்து ஹலறத்தவர்களை நோக்கி "உமக்கு உலு செய்வதற்காக இந்தத் தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிறது?" என்று அடிக்கடி கேட்பார்கள். அதற்கு ஹலறத்தவர்கள் "எவனொருவன் அல்லாகுத்தஆலாவுக்கு வழிபட்டு நடந்தானே, அவன் நாடியவெல்லாம் உண்டாகும்" என்று அவர்களுக்கு பதில்சொல்லுவார்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் பிராயம் அடைந்தபோது, ஒரு நாள் தங்கள் தந்தையாகிய சையிது கதீறுத்தீனவர்களின் சமுகத்திற் போய்ப் பணிந்து நின்று: என் பிதாவே, எனக்குக் குரு யார்? அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? என்று கேட்டார்கள். அதற்குத் தகப்பனார்: மகனே, உன் தமையன் ஷாஹமூல் என்னைப் பிரிந்துபோய் ஒரு குருவைத் தேடிக்கொண்டதுபோல, நீயும் ஒரு குருவைத் தேடிக் கொள்வாயாக என்று கட்டளை பண்ணினார்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் தங்கள் தகப்பனார் கட்டளை பண்ணின அன்றைத்தினமே குருவைத் தேடிக்கொண்டு, ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். தங்கள் பிதா முதலானவர்களையும் ஊரையும் விட்டுப் பிரிந்து சற்குருவைத்தேடினவர்களாய், நேரே அறபிராச்சியஞ்சேர்ந்து, பரிசுத்த

நகரமாகிய மக்காவுக்குப் போய் ஹஜ்ஜு செய்து கொண்டு, பின் திவ்விய நகரமாகிய மதீனுவுக்குப்போய் நபி முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலகிவஸல்ல மவர்களின் றௌலாஷரீபை ஜியாறத்துச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து ஷாமி ராச்சியத்திற்குப்போய் பைத்துல் முகத்திசு முதலான பிரதான நகரங்களை யெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டு, மறுபடியும் குருவைத்தேடினவர்களாய்க் கிழக்கு ராச்சியத்திற்குத் திரும்பினுர்கள்.

ஹலறத் தவர்கள் பல விராச்சியங்களையும் கடந்து இந்தி ராச்சியம்வந்து சேர்ந்து, குருவைத்தேடிப் பலவூர்களையுஞ் சுற்றித் திரிந்தார்கள். திரியும்போது, ஒரு தலத்தில், சுல்தானுல் முவஹ்ஹிதீன் சைகுலுகூறு ஹாஜிதுலூறு றகுமகுல்லா அவர்களைத் தரிசித்தார்கள். அந்த ஹலறத்து சைகுஹுகூறு சாகிபவர்களை அவர்கள் சீஷர் கூட்டத்துடன் ஹலறத்தவர்கள் கண்டவுடன், இவர்கள் நமக்குக் குருவாயிருப்பதை அல்லாகுத்த ஆலா பொருந்தியிருப்பானுனல், நம் கருத்தையெல்லாம் இவர்கள் நம்மிடஞ் சொல்லி, நம்மைத் தங்கள் கூட்டத்திற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் சமுகத்திற்போய் நின்று ஸலாம் சொன்னுர்கள். அப்போது சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்துப் பிரதிஸலாம் சொல்லி முகம்மதே, நீர் குருவைத் தேடிக்கொண்டல்லவா திரிகிறீர்? நல்லது வாரும்; இந்தக் கூட்டத்திற் சேர்ந்திரும் என்று சொல்லி, தங்கள் சீஷர் கூட்டத்திற்சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அப்படியே ஹலறத்தவர்கள் அந்தச் சீடர் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் சில நாட்களுக்குப் பின் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து முகம்மதே, நீர் என் குருவாகிய சைகு ஹிதாயத்துல்லா சூபிஸர்மஸ்த் றகுமகுல்லா அவர்களிடம் போயிரும் என்று கட்டளைபண்ணி, அவர்க

விருக்கும் தானத்திற்கு அநுப்பினார்கள், ஹலறத்தவர்கள் சைகுலுகூறு சாகிபவர்களை விட்டுப் புறப்பட்டு, சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்களைத் தேடிக்கொண்டு, அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: முகம்மதே, நீர் சைதுலுகூறிடத்திற்கே போவீராக என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அதைக்கேட்ட ஹலறத்தவர்கள் உடனே அங்கிருந்து திரும்பி சைதுலுகூறிடம் வந்தார்கள். சைதுலுகூறு சாகிபவர்கள் பின்னும் ஹலறத் தவர்களை சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்களிடத்திற்கே திருப்பியநுப்பினார்கள். ஹலறத்தவர்கள் திரும்பி அங்கே போக, அவர்கள் மறுபடியும் சைதுலுகூறு சாகிபவர்களிடத்திற்கே திருப்பியநுப்பினார்கள்.

இவ்விதம் ஒருவருக்கொருவர் மாறிமாறி ஆறுதரம் ஹலறத் தவர்களைத் திருப்பினபின், ஏழாந்தரமாக சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்களிடத்திற்கே சைதுலுகூறு சாகிபவர்கள் திருப்பி விட்டார்கள். கடைசியாய் ஹலறத் தவர்கள் அங்கே வந்தபோது, சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து மனதிரங்கி: முகம்மதே, வாரும், நீர் என் சிஷர் கூட்டத்திற் சேர்ந்திரும் என்று உத்தரவு செய்தார்கள். ஹலறத்தவர்கள் அந்த உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து, அந்தக் கூட்டத்திற் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

ஹலறத்து சைகு ஹிதயத்துல்லா சூபிஸர் மஸ்த் சாகிபவர்களிடம் முரீது பெறுவதற்காக எண்ணிறந்த ஜனங்கள் அங்கே வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாருக்கும் அங்கே உணவு முதலியன கொடுக்கப் படுகின்றன. உணவும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருதரந்தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. அவ்வுணவு சமைக்க ஒவ்வொரு நாளும் காட்டிற்போய் விறகு வெட்டிக்கொண்டு வரும்படி ஐம்பது

ஆட்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஹலறத்தவர்களும் ஒருவராகச் சேர்க்கப்பட்டு, அந்தப் பணிவிடையில் இருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் வழக்கப்படி ஹலறத்தவர்களுள்பட ஐம்பது பேர்களும் விறகு தறிக்கக் காட்டிற்குப் போனார்கள். போய், விறகுதறித்துக்கொண் டிருக்கும்போது எல்லாரும் தாமதப்பட்டுவிட்டார்கள். ஹலறத்தவர்கள் மாத்திரம் தாமதிக்காமல் விரைவாக ஒரு கட்டு விறகை வெட்டித் தோளிற் சுமந்துகொண்டு, எல்லாருக்கு முந்தி வந்துவிட்டார்கள். எல்லாரும் விறகு கொணரத் தாமதப்பட்டதால் சமையற்காரன் ஹலறத்தவர்கள் முந்திக் கொணர்ந்த விறகைக்கொண்டு சமைக்கத் தொடங்கினான்.

ஐம்பது பேர் கொணரும் அம்பரமான ஐம்பது கட்டு விறகு முழுவதுங்கொண்டு அத்தனை ஜனங்களுக்கும் சமைக்கும் சோறு கறி முதலிய எல்லாம், ஹலறத்தவர்கள் கொணர்ந்த ஒரு சிறு கட்டிற் பாதி விறகைக்கொண்டு மற்ற விறகுகள் வருமுன் சமைக்கப்பட்டு, பாதி விறகு மீந்தது. இது யாருக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஹலறத்தவர்களாலுண்டான இந்த அற்புதமான செய்தி சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்கள் காதில்விழுந்தபோது, அவர்கள் தங்கள் ஏவலாட்களைப் பார்த்து அந்தப் பாலியர் கொணர்ந்த விறகு நிமித்தம் நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு வேளை உணவு சமைத்து எல்லாரும் உண்ணுங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அவ்வாறே ஹலறத்தவர்கள் பொருட்டினால், ஒவ்வொரு தினமும் இவ்விரு வேளை எல்லாரும் உண்டுகளித்து, ஹலறத்தவர்களைப் போற்றி வாழ்த்தினார்கள்.

ஒரு நாள் சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்கள் தங்கள் சீஷர்களைப் பார்த்து, ஹலறத்தவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி ‘‘இவர் இனி காமிலான சைகாகவும், மேன்மையான ஒலி

யாகவும், சிருஷ்டிக ளனைத்தையும் ரக்ஷிக்கும் கௌதாக வும், குத்பாகவும் நியமிக்கப் படுவார்'' என்று வியந்து சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டுச் சிலர் பொறாமை கொண் டார்கள் ; பலர் சந்தோஷங் கொண்டார்கள்.

இது நடந்து சில நாட்களுக்குப் பின் ஒரு நாள் சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களை யழைத்து, முகம்மதே, நானொரு துறவி. நீர் என்னிடம் உபதேசம் பெறுவதைப் பார்க்கிலும், உம்மை இங்கனுப்பின சைதுலு கூறிடம் பெறுவது சிலாக்கிய மென்று நினைக்கிறேன், ஆகையால், நீர் அங்கேயே போவீராக. அவர் இனி உம்மை முரீதாக்கி உபதேசஞ் செய்வார். அவருடைய தீக்ஷை கொண்டு நீர் நேர்வழி பெறுவீர் என்று சொல்லி: துஆ செய்து பழயபடி சைதுலுகூறு சாகிபவர்களிடம் திருப்பி யனுப்பி விட்டார்கள். உடனே ஹலறத்தவர்கள் அந்த உத்தரவைப் பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சைதுலுகூறு சாகிபவர்களை நாடி வந்தார்கள்.

ஹலறத்தவர்கள் முன்போலத் தன்னந் தனியாய் சைதுலுகூறு சாகிபவர்களை நாடி வரும்போது, வெயிலினு லும், பசியினுலும், இளைத்து மெலிந்து, ஒரு மலைச்சார லில் ஒதுங்கி மெள்ள மெள்ள நடந்து போனார்கள். அப் படிப் போகையில் "முகம்மது கௌதே'' நீர் என்னிடம் முன்னோக்கி விரைந்து வாரும்'' என்று ஒரு அழைப்புத் தொனி திடீரென்று ஹலறத்தவர்கள் காதிற் கேட்டது. இந்த அசரீரியான தொனி தங்கள் காதில் விழுந்தபோது, நமது பெயர் முகம்மது தானே. அந்தப் பெயருடன் கௌது என்ற மற்றொரு பெயரையுஞ் சேர்த்து நம்மைக் கூப்பிட்டது யார்? இப்படிக் கூப்பிட்டவர் ஒருகால் இந்த மலைமேலிருக்கக் கூடும் என்று ஹலறத்தவர்கள் எண்ணி அந்த மலைமேலேறி அதன் உச்சியிற் போனார்கள். போய்ப்

பார்த்தபோது, அந்த மலைச் சிகரத்தில் விருத்தாப்பிய மான பெரியவர் ஒருவர் கண்மூடி நிஷ்டையிலிருக்கக் கண்டு, அவரருகிற் போய் ஸலாம் சொல்லி, கை கட்டித் தாழ்மையாய் நின்றூர்கள். நிற்கும் அப்போது அந்தப் பெரியவர் கண்ணைத் திறந்து ஹலறத்தவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்து "முகம்மது கோதே, உமது காதிற்கேட்டது அல்லாதுத்த ஆலாவுடைய கூப்பிடு சத்தம். அவன் உம்மைப் பொருந்திக் கொண்டான். அவன் கூப்பிடுவதற்கு நீர் பிரதி சொல்லும்" என்று சொன்னூர். இதைக் கேட்ட வுடனே ஹலறத்தவர்கள் அல்லாதுத்த ஆலாவுக்குத் தாழ்மை யாய் சுஜூதில் விழுந்து, நெடு நேரம் தலையை உயர்த்தா மற் கிடந்தார்கள். அப்போது "முகம்மது கோதே உமது பிழையைப் பொறுத்து, உமக்கு கோது பட்டத்தையும் கொடுத்து, நீர் செய்த சுஜூதையும் நான் ஒப்புக் கொண்டேன். தலையை உயர்த்தும்" என்று மறுபடியும் ஒரு சத்தம் கேட்டது. இருதயாநந்தம் பெருகத்தக்க மகத் துவம் பொருந்தின இந்தச் சத்தத்தை ஹலறத்தவர்கள் கேட்டு, சுஜூதை விட்டுத் தலையை யெடுத்து எழுந்து, பக்கத்திலிருக்கும் அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்தார்கள். அப்போது அவர் மௌத்தாகிப் பிரேதமாய்க் கிடந்தார்.

தங்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்த பெரியவர் திடீ ரென்று மௌத்தாய்க் கிடக்கக் கண்ட ஹலறத்தவர்கள் இன்னலில்லாகி என்று சொல்லி, துக்கப்பட்டுக் கொண்டு நின்றூர்கள். அப்போது, வானத்திலுள்ள அநேக மலக்கு களும், கலிறு அலைகிஸ் ஸலாமவர்களும் அங்கே வந்து, ஹல றத்தவர்களை நோக்கி "முகம்மது கோதே, அல்லாதுத்த ஆலா உம்மை கோது என்றழைத்து, உமக்கு ஸலாமும் சோபன மும் சொன்னூன்" என்று சொன்னூர்கள். இதை ஹலறத் தவர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, அல்லாதுத்த ஆலா வுக்கு சுக்று செய்தார்கள். அதன் பிறகு, கலிறு அலைகிஸ்

ஸலாமவர்கள் ஹலறத்தவர்களை நோக்கி: முகம்மது கௌதே, இதோ மௌத்தாய்க் கிடக்கிறவரை நீர் இன்னாரென்று அறிவீரா? இவர் அல்லாகுத்த ஆலாவை நெருங்கின ஒளலியாக்களில் ஒருவராகிய ஹிதாயத்துல்லா சூபிஸர்மஸ்த். அல்லாகுத்த ஆலா இடம் இவர் துஆ கேட்குந்தோறும் "ஆண்டவனே, நான் மௌத்தானால், என்னை அடக்கஞ் செய்வதற்கு நீ உவந்த ஒலிகளில் ஒருவரை யனுப்பு" என்று இரந்து கேட்பார். இவருடைய துஆ கபூலாயிற்று. இவர் மௌத்தாகும் வேளையானபோது அடக்கஞ் செய்வதற்காக அல்லாகுத்த ஆலா உம்மை இங்கனுப்பினான் என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட ஹலறத்தவர்கள் சுக்று செய்தார்கள். பிறகு, அங்கே மௌத்தாயிருக்கும் சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்களை மலக்குகள் கொணர்ந்த சுவர்க்கத்துத் தண்ணீரால் குளிப்பாட்டி, சுவர்க்கத்து ஆடையால் கபனிட்டு, சுவர்க்கத்துப் பரிமளாதிகளைக் கொண்டு செய்யவேண்டிய கருமங்களைச்செய்து, ஹலறத்தவர்கள் இமாமாய் மற்றவர்கள் மௌமூமாய் நின்று தொழுவித்து, மலக்குகள் கொணர்ந்த குந்தாலி, கடப்பாரை முதலிய தரையகழ் கருவிகளால் அந்த மலையில் குழிகல்லி அடக்கஞ் செய்தார்கள். மகாவரிசை பெற்ற சைகு ஹிதாயத்துல்லா சாகிபவர்களை அடக்கினபின், கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் ஹலறத்தவர்களை நோக்கி "முகம்மது கௌதே, நான் கலிறு இவர்களெல்லாரும் நீர் சிறுவராயிருக்கும்போது உலு செய்யத் தண்ணீர் கொணரும் மலக்குகள். நீர் நாடும் போது நாங்கள் உம்மிடம் வந்து, உமது கட்டளைகளைச் செய்யக் காத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி, ஸலாமும் சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்டார்கள்.

கலிறு அலைகிஸ் ஸலாமவர்களும், மலக்குகளும் போன பிற்பாடு, ஹலறத்தவர்கள் தனித்து அந்த மலைச்சிகரத்தை விட்டிறங்கி, சைகுல்புகாறு சாகிபவர்களை நாடினவர்களாய்

பலவனங்களை யெல்லாம் கடந்து அவர்களிருக்கும் தலஞ்சேர்ந்து, அவர்கள் சமூகத்தில் போனார்கள். சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களைக்கண்டு “ முகம்மது கௌதே, வாரும். உமக்கு அல்லாகுத்த ஆலா அருள் செய்வானாக” என்று அன்போடழைத்து, தங்கள் கூட்டத்தில் தரிபடுத்தினார்கள். ஹலறத்தவர்கள் அன்று முதல் அங்கேயே தரிபட்டிருந்தார்கள்.

இதற்கு முந்தியே சையிது கத்ருத்தீனவர்களின் மூத்த குமாரரும், ஹலறத்தவர்களின் தமையனருமாகிய ஷாஹபூல் சாகிபவர்கள் முரீதாவதற்காகக் குருவைத் தேடித் திரிந்து, சைகுலுகூறு சாகிபவர்களிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றார்கள். தமையனருடன் ஹலறத்தவர்களுஞ் சேர்ந்து அங்கிருந்தார்கள், சில நாட்களின் பிறகு, சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களையும், அவர்கள் தமையனர் ஷாஹபூல் சாகிபவர்களையும் அழைத்து, இரண்டு குற்றிகளை யுடைத்து அவ் விருவர் கையிலுங் கொடுத்து: நீங்கள் இருவரும் வனத்திற்போய் இந்தக்குற்றிகளை நட்டிவைத்து, இது தளிர்க்கிற பரியந்தம் இருந்து அல்லாகுத்த ஆலாவை வணங்குங்கள் என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். சைகவர்கள் இட்ட கட்டளையைச் சகோதரர் இருவரும் தலைமேற் சுமந்து, அந்தக் குற்றிகளையும் ஆளுக்கு ஒன்ருக வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு வனத்திற்குப் போய், அங்கேயொரு ஆட்பழக்கமற்ற தானத்தில் வெவ்வேருக அந்தக் குற்றிகளை நாட்டி, அவரவர் தம்தம் குற்றிக்குப் பக்கத்திலிருந்து வணங்கிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு இருவரும் சிலநாள் வணங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையில் ஒரு குற்றியாவது தளிர்க்கவில்லை. ஒருநாள் ஷாஹபூல் சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களைப் பார்த்து: தம்பீ, இந்தக் காய்ந்த குற்றியை நட்டிக்கொண்டு எத்தனைநாள் வரையும் நாம் வணக்கஞ் செய்துகொண்டிருக்

கிறது! இவை என்றைக்குத் தளிர்க்கும்! வணங்கினது போதும், எழுந்திரும்; நமது குருவிடம் போகலாம் என்று சொல்லி, ஹலறத்தவர்களின் கையைப்பற்றி இழுத்தார்கள். தமையனர் சொல்லுக்கு ஹலறத்தவர்கள் உடன்படாமல் கையை யுதறிவிட்டு, குருவின் கட்டளைப்படி வணக்கத்திற் பராக்கா யிருந்தார்கள். அதனல், ஷாஹுல் சாகிபவர்களும் தம் சகோதரரைப் போலவே பழையபடி வணக்கத்திலேயே யிருந்து விட்டார்கள்.

அதன்பின் சில நாட்கள் சென்று சைதுலுகூறு சாகிபவர்கள் தாங்கள் அனுப்பிய சகோதரர் இருவரையும் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டு, அந்த வனத்திற்கு வந்தார்கள். வந்து இருவரையும் பார்த்தபோது, ஹலறத்தவர்கள் நாட்டின குற்றி மாத்திரம் தளிர்த்திருந்தது. ஹலறத்தவர்கள் குற்றி தளிர்த்து, ஷாஹுல் சாகிபவர்களின் குற்றி தளிர்க்காமல் நட்டினபடி யிருப்பதை சைதுலுகூறு சாகிபவர்கள் கண்டு, அவ்விருவரையும் எழுந்திருக்கச் சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு தங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வந்தார்கள்.

ஹலறத்தவர்களையும், அவர்கள் தமையனரையும் தங்கள் இருப்பிடம் அழைத்துக் கொண்டுவந்தபின், சைதுலுகூறு சாகிபவர்கள் ஹலறத்தவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்து சுத்தாரிய்யா தரீக்கின் படி திக்றையும் போதித்து, அவர்களை நோக்கி: நீர் இன்ன மலைச்சாரலிற் போய், இன்னபடி யிருந்து, இவ்விதம் தவஞ்செய்வீராக என்று கட்டளைப் பண்ணி அனுப்பினர்கள். உபதேசம் பெற்றுக் கொண்ட ஹலறத்தவர்கள் குருவின் உத்தாரப்படி அந்த மலைச்சாரலிற் போய்த் தவஞ் செய்யத் தொடங்கினர்கள். அப்போது ஹலறத்தவர்களுக்குப் பசியெழுந்தது. அந்தப் பசியைத் தணிக்கத்தக்க யாதொரு உணவும் அங்கே அகப்படாமையால், பக்கத்தில் நின்ற வேப்பமரத்தில் ஒருபிடி யிலையை

யுருவி வாயிற்போட்டு மென்று விழுங்கிவிட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு, முட்டிக்கால் நிலையில் நிஷ்டையிலிருந்து விட்டார்கள். மூடின கண்களைத் திறவாமலும், நின்ற நிலை பெயராமலும், பசிதாகம் ஒன்றும் இல்லாமலும் ஒரே நிலையாய், பனிரண்டு வருஷம் வரையும் நின்றுவிட்டார்கள்.

பனிரண்டு வருஷங்களுக்குப்பின் ஹலறத்தவர்கள் கண்களைத் திறந்தபோது, அந்தக் கண்களின் பார்வையானது, அந்நேரம் அந்த மலைச்சாரலில் வேட்டையாடுவதற்காக வந்து ஒரு மானைத்துரத்திக்கொண்டு அங்குநின்ற அவ்வூர் இராசகுமாரன் மேல் விழுந்தது. ஹலறத்தவர்களின் தவச் சுரூபப் பார்வையானது மேற்படி இராசகுமாரன்மீது தாக்கினவுடன், அவன் களிம்புபற்றி யிருந்தபொன் அக்களிம்பு தீர்ந்து பிரகாசித்தாற் போலப் பிரகாசித்து, மஸ்து கொண்டு மெய்ம்மறந்து, ஆநந்தம் பாடி ஆடத் தொடங்கினான். இவ்விதம் அந்த இராசகுமாரன் ஹலறத்தவர்கள் முன்னின்று ஆநந்தக் கூத்தாடுவதை அவன் கூடவந்த பரிவார ஜனங்கள் கண்டு அஞ்சி, அங்கிருந்து விரைந்தோடிப் போய், அவன் தந்தையாகிய அரசனிடம் தெரிவித்தார்கள். வேட்டை யாடப்போன தன் மைந்தன் வனத்திற் சென்றவிடத்து, பித்தேறினாற்போலத் திடீரென்று நின்று ஆடுகிறான் என்னுஞ்சொல் காதில் விழுந்தபோது அரசன் பதறி, இனி என் அரசைச் சுமப்பவர் யார்? என் குடிகளைக் காப்பவர் எவர்? என்று வாய்விட்டுப் புலம்பியழுது, ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து, சைதுல்லகூறு சாகிபவர்கள் சமூகத்திற்போய்க் கைகட்டி நின்று, தன் மகனுக்கு வனத்தில் திடீகூறாய் நேரிட்டிருக்கும் ஆபத்தை முறைபாடு செய்தான்.

முடிமன்னனொருவன் தங்கள் சமூகத்தில் வந்துநின்று அழுதிடும் முறைப்பாட்டை சைதுல்லகூறு சாகிபவர்கள்

கேட்டு, நிகழ்ந்த காரியம் இன்னதிலென்று அறிந்து சந்தோஷமாய், அந்த அரசகுமாரனுடைய நாமத்தைச் சொல்லி அழைத்தார்கள். வனத்தின் மலைச்சாரலில் நிற்கும் இராசகுமாரன் பெயரைச் சொல்லி, ஊருக்குள்ளிருக்கும் சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் அழைத்தவுடன், அவன் அங்கிருந்து வெகுவிரைவாய் அவர்கள் சமூகத்தில்வந்து நின்று, தனக்கு நேரிட்டது பயங்கொள்ளத்தக்க ஆபத்தல்லவென்றும், மறுமை லாபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதனுலுண்டான ஆனந்தமென்றும் தகப்பன் அறிந்து மனமகிழும்படி பின்னும் ஆடினன். பின் சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் அவன் கொண்டிருக்கு மஸ்தைத்தெளித்து அவனைத் தந்தையுடன் போகும்படி யனுப்பிவிட்டு, தங்கள் சிஷருக்குண்டான பக்குவத்தைப்பற்றி மனம் பூரித்தார்கள்.

சத்திய வேதமாகிய குறுஆனில் ''நமது நிருமத்தை, நாம் நாடிய பேருக்குக் கொடுப்போம்'' என்று அல்லாதுத்த ஆலா சொன்னபடி, நமது முரீதாகிய ழகய்யதுகௌதுக்குக்கொடுத்து விட்டான் என்று மனம்பூரித்த சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள், பிறகு ஹலறத்தவர்களைப்போய்க் காண்பதற்காக வண்டில் கொணரும்படி கட்டளைபண்ணினர்கள். உடனே இரண்டெருதுகள் பூட்டிய கோலாரிவண்டி லொன்று தயாராயிற்று. சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் அவ்வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு தங்கள் சிஷரிருக்கும் மலைச்சாரலுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது, தங்கள் குரு தங்களைக் காணவருகிறர்கள் என்னும் சங்கதியை அல்லாதுத்த ஆலா ஹலறத்தவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அது தெரிந்தபோது ஹலறத்தவர்கள், நம் குரு நம்மிடம் வருமுன் நாமே எதிர்கொண்டு போகவேண்டுமென்று கருதி எழுந்தார்கள்; பனிரெண்டுவருஷம் வரையும் ஆடாமல் அசையாமல் உண்ணுமல் உறங்காமல் ஒரே படியாயிருந்த படியால் எழக்கூடவில்லை. அப்போது சைகவர்கள் ஏறிவரும் வண்

டில் ஹலறத்தவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. தங்கள் கண்களுக்கு முன் குரு ஏறிவரும் வண்டிலேக் கண்டவுடன் நாம் அடிபெயர்த்து நடக்கக்கூடாமையால், உருண்டாயினும்போய் அவர்கள் ஏறியிருக்கும் வண்டியுருளைகளையடுக்கலாமென்று ஹலறத்தவர்கள் நினைத்து, தாங்கள் இருந்த தானத்திலேயே தரையில் வீழ்ந்து உருண்டார்கள். ஒட்டியுலர்ந்து என்புந்தோலுமாய் மெலிந்தொடுங்கின திருமேனியையுடைய ஹலறத்தவர்கள் தரையிற் கிடந்து உருண்டுகொண்டு தங்கள் வண்டியையடுக்க வருவதை சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் கண்டு, இவரை நம் வண்டியடியில்வர விடக் கூடாதென்று கருதி, வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்தார்கள். அவர்கள் குதிக்குமுன் ஹலறத்தவர்கள் நம் குருவின் திருவடிகளைத் தரையிற் படவிடாமல், நம் புயத்தில் தாங்கியே விட வேண்டுமென்று எண்ணி, விரைவா யுருண்டு சக்கரத் தருகிற்போய், குதித்த குருவின் திருவடிகளைப் புயத்தில்தாங்கி மெல்ல விடுத்தார்கள். இதை சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் கண்டு அதிசயித்து, ஆனந்தங்கொண்டு ஹலறத்தவர்களை அன்போடு தழுவி வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு, தங்கள் மனைக்கு வந்தார்கள்.

ஹலறத்தவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மனைக்குவந்த அன்றைத்தினமே சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் அவர்களுக்கு நல்ல விருந்துகொடுத்து, இன்னுஞ் செய்யவேண்டிய காரியங்களுஞ்செய்து, கிலாபத்துக் கொடுத்து, தங்களுக்கு கலீபாவாக்கினார்கள். பின், தாங்கள், செய்த கிதாபு ஒன்றும் ஹலறத்தவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். அன்றியும், தாங்கள் நூற்றைம்பது வயது வரையிலும் நூற்றுமுப்பது ஆசிரியர்களிடம் கற்ற கல்விகளையும் ஹலறத்தவர்களுக்குப் புகட்டினார்கள். செய்யவேண்டியவை யெல்லாம் ஹலறத்தவர்களுக்கு சைகுலுகூறு சாகிபவர்கள் செய்தபின், மேற்படி ஷாஹுல் சாகிபவர்களை ஹலறத்தவர்களிடம்

சேர்த்து உமது தமையனாகிய இவருக்கு நீரே உபதேசஞ் செய்து முரீதாக்கும் என்று கட்டளை செய்தார்கள்.

இது நிகழ்ந்த சொற்ப நாட்களுக்குப் பின் சைகுல் கூறு சாகிபவர்கள் உபாத்தாய் விட்டார்கள். தங்கள் குரு உபாத்தானவுடன், ஹலறத்தவர்கள் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பாத்திஹாகத்தம் அடங்கலுஞ்செய்து கொண்டு நாற்பது தினம் வரையும் அங்கிருந்து, பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தங்கள் தமையனாருடன் குவாலீர் என்னும் தங்கள் சுயநகரம்வந்து சேர்ந்து, அங்கேயே குடியாயிருந் தார்கள்.

சைகுல் இஸ்லாம், சையிதுஸ் ஸாதாத்து, சைகு முகம்மதுகௌது றலியல்லாகு அன்கு அவர்கள் குவாலீர் நகரத்தில் தங்களோடொத்த குலத்தில் விவாகஞ்செய்து கொண்டு, ஷறஇப்பேணி ஒழுகி நடக்கிற ஔலியாக்களில் சிறந்த குத்பாயும், சீவராசிகளை ரக்ஷிக்கிற கௌதாயும், மனிதர்கள் ஜின்களுக்கு நேர்வழி காட்டுகிற சற்குருவாயும், முன் ஹனபிமதுஹபிலிருந்து பின் முஜ்தஹிதாகிய இமா மாயும், பஞ்சரத்தினம் என்னும் அர்த்தமுள்ள ஜவாஹிறுல் கம்ஸா முதலான கிதாபுகளை யியற்றிய நூலாசிரியராயும், மதறஸா என்கிற பாரிய கல்விச்சாலையை ஸ்தாபித்துச் சகல கல்விகளையும் போதிக்கிற போதகாசிரியராயு மிருந்து விளங்கினார்கள். அவர்கள் மதறஸாவில் அநேக ஔலி யாக்கள் வந்து கல்விபயன்று, முரீதுமாவார்கள்.

ஹலறத்து ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவ ரவர்கள் மாணிக்கப்பூரிலிருந்து குவாலீரை நாடிவரும் போது வழியில் கூடச் சேர்ந்துவந்து, பின்பு முன்னே சொன்ன பாழ்ம்பள்ளியிற் பிரிந்துபோன முகனுத்தீன் என்ப வரும் குவாலீரிலுள்ள அந்த மதறஸாவில் போய்ச் சேர்ந் திருந்து, கல்விபயின்று கொண்டிருந்தார். ஹலறத்து ஆண்

டவரவர்களின் ஞானதேசிகராகிய ஹலறத்து சையிது முகம் மதுகௌதுசாகிபு அவர்கள் இவ்விதத் தகுதியுடன் குவாலீ ரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

[ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் ஹிஜறத்துத் தொளாயிரத்து எழுபதாம் வருஷம், றமலான் மாதம், பதினைந்தாந் திகதி உபாத்தாய், குவாரிலேயே அடக்கி யிருக்கின் றூர்கள்.]

சத்குருவரலாறு முற்றிற்று.

கஎ-ம் அத்தியாயம்.

காரணநாமம் பெற்றது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அல்லாகுத்த ஆலாவினல் ஷாகுல்ஹமீது என்கிற காரணநாமம் பெற்ற வரலாற் றுடன், உமக்கு ஆசிரியர் இன்னூர்; அவரிடம் போவீராகவென்ற உத்தரவு பெற்ற வரலாற்றையுஞ் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது கன் ஜஸவாய் ஆண்டவரவர்கள் முன்சொன்னபடி குவாலீர் நக ரத்தின் வெளிப்புறமுள்ள பாழ்ம் பள்ளியுட் புகுந்து, எனது குரு இன்னூரென்று அல்லாகுத்த ஆலா எனக்குத் தெரிவிக்கும் வரையும் நான் உண்ணமாட்டேன்; உறங்க மாட்டேன்; இந்தப் பள்ளியைவிட்டு வெளிப்படமாட் டேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணிக்கொண்டு, வணக்கத்தில் ஒரோயிருப்பாயல்லவா இருக்கின்றூர்கள்? இவ்விதக் கடைப் பிடியுடன் * சிலகாலம் வரையும் இருந்தார்கள்.

ஆண்டவரவர்கள் இவ்வா றிருக்கும்போது ஒருநாள் பஜ்றுநேரம்தங்கள் சிறப்பான நெற்றியைத் தரையிற்பொருந் தவைத்துக்கொண்டு, அல்லாகுத்த ஆலாவின் மேலான

---

* எழுவருஷம் வரையு மிருந்தார்களென்று சில கிரந்தங்கள் சொல்லுகின்றன.

விரிசையை நாடினவர்களாயிருந்தார்கள். அந்நேரம் ஆகாயத்திலிருந்து "ஷாகுல்ஹமீதே, எழுந்திரும். என்னை வணங்குங் காரியத்தில் நீர் புகழ்ப்பட்டவரானீர். அதனால், ஷாகுல் ஹமீது என்கிற காரணநாமத்தை இன்றைத்தினம் உமக்கு நான் சூட்டினேன். உமக்கு ஆசானாகிறவர் இவ்வூரிலுள்ள சையிது முகம்மதுகோஸ்திபுனுகதீறுத்தீன். அவரிடம் போய் முரீதாகும்" என்று அசரீரியானதொனி ஆண்டவரவர்கள் காதில் கேட்டது. இந்தச் சத்தங்கேட்ட அப்போதே மலக்கூத்துடைய ஆலமும், துன்யாவுடைய ஆலமும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அவர்கள் கண்களுக்கு முன் தெரிந்தன. அன்றியும், ஞானதேசிகரான ஹலறத்து சையிது முகம்மதுகோஸ் சாகிபு ஆண்டவரவர்களும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுத் தோற்றரவாகக் கண்டார்கள்.

அந்தச்சமயத்தில் நபி கலிறு அலைகிஸ்ஸலா மவர்கள் ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து நின்று "ஷாகுல்ஹமீதே, அல்லாகுத்த ஆலா உம்முடைய வணக்கத்தை யேற்றுக் கொண்டு, ஷாகுல்ஹமீது என்று உமக்குக் காரணப் பெயரிட்டுக் கூப்பிட்டான். எழுந்திரும் உமக்குக் குருவாகிறவர் இந்தக் குவாலீரி லிருக்கிற முகம்மதுகோஸது அவர் நீர் வருவதை எதிர்பார்க்கின்றார். அவரிடம்போய் முரீதாகும்படி அல்லாகுத்த ஆலா உம்மை ஏவினான். அவன் உமக்கு ஸலாமும் சொன்னான். என்னுடைய ஸலாமும் உண்டாவதாக. புறப்படும். உமக்கு நன்மாராய முண்டாகக் கடவது" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்கள்.

ஆகாயத்திற் கேட்ட அசரீரி வாக்கியங்கள் முடிந்த சமயத்தில் இதுவும் அறிவிக்கப் பட்டவுடன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அதிக ஆனந்த பரவசமடைந்து, சுஜூதிலிருந்த தங்கள் தலையையெடுத்து நிமிர்ந்து அல்லாகுத்த ஆலாவுக்கு நன்றியறிதலான சுக்றுசெய்து, அந்தநேரத்திலேயே

தாங்களிருந்த பள்ளியை விட்டு வெளிப்பட்டார்கள். பிரமாதமாக வைத்துக் கொண்ட தங்கள் பிரதிக்கினைப்படி சாதித்து நிறைவேறின சந்தோஷத்தினுல் அதிக விரைவில் அங்கிருந்து நடந்து குவாலீருக்குள் புகுந்து, அங்குள்ள அலங்காரமான மாடமாளிகைகள் செறிந்த வீதிகளைக் கடந்து, ஞானதேசிகரிருக்கும் சாகைபைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

காரணநாமம் பெற்றது முற்றிற்று.

கஅ-ம் அத்தியாயம்.

முரீதானது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முரீதான வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து குத்புல் அக்தாபு, கௌதுல் இஸ்லாம் மீருன்சுல்தான், ஷாதுல்ஹமீது பாத்துஷா ஆண்டவரவர்களுக்குப் பாழ்ம்பள்ளியில் அசரீரியான சத்தங்கேட்ட அந்த பஜ்றுநேரம் ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் குவாலீர் நகரத்தில் தங்கள் மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டுத், அவ்வூர்ப் பிரதான ஆலயத்திற்குவந்து, அநேக பெரியோர்கள் மௌமுமாய் நிற்கத் தாங்கள் இமாமாய் நின்று பஜ்று தொழுகையைத் தொழுது முடித்து, அந்த ஆலயமுகப்பில் வந்திருந்து, ஒஜிபா ஓதிக்கொண் டிருந்தார்கள். ஹலறத்தவர்கள்கூட ஔலியாக்களும், மஷாயிகுமார்களும், அநேகர் உட்கார்ந் திருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கையில், அங்குக் கூடியிருக்கும் எல்லார் காதுகளிலும் "அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீதுக்குக் குருவாகிறவர் முகம்மதுகௌது சுத்தாறி" என்று அசரீரியான

சத்தம் பலதிக்கிலுமிருந்து கேட்டது. இச்சத்தங் கேட்டு அங்குள்ளவர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியமடைந்து, ஹலறத்தவர்களை நோக்கி " எங்கள் நாயகமே, இந்த அற்புதகரமான சத்தம் யாருடையது? இச்சத்தத்திற் சொல்லப்படுகிற அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது என்பவர் யார்? என்று ஆவலோடு கேட்டார்கள். இப்படிக்கேட்ட தங்கள் சமுகத்திற் கூடியிருக்கும் பெரியோர்களை ஹலறத்தவர்கள் பார்த்து, கீழ்வருமாறு அவர்களுக்குப் பிரதி சொன்னார்கள். அதாவது :—

" என் அரிய சகோதரர்களே, நீங்கள் கேட்ட சத்தம் சர்வ வல்லவனாகிய அல்லாகுத்த ஆலா வுடையது. அது எனக்கும், அந்த அப்துல்காதிறு ஷாகுல்ஹமீது என்பவருக்கும் அறிவிக்கும் ஒரு அறிவிப்பு. அவர் எப்படிப் பட்டவரானல் ;—குத்புல் அக்தாபு, கௌதுல் அகுலம், சையிது முகியித்தீன் அப்துல் காதிறு ஜைலானியவர்களின் பௌத்திரர் ; வணக்கத்தில் தரிபாடான ஔலியாக்களுக்கு நாயகமானவர் ; அல்லாகுத்த ஆலா வினல் காக்கப்பட்டவர் ; ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர். இனிமேல் குத்புல் அக்தாபாவார். கௌதுல் இஸ்லாமுமாவார். அவர் தமது ஞானகுரு இன்னரென்று அல்லாகுத்த ஆலா தமக்குத் தெரிவிக்கும்வரையும் உண்ணவும் உறங்கவும், இருப்பிடம் விட்டுப்பெயரவு மாட்டேனென்று கடைப்பிடித்து, இவ்வூர்க்கு வெளியிலுள்ள பாழ்ம்பள்ளி புகுந்து வணக்கத்தில் தரிபட்டிருந்தார். இப்போது அல்லாகுத்த ஆலா அவரை யேற்றுக் கொண்டு, அவருடைய வணக்கத்திற்காக மெச்சிப்புகழ்ந்து, ஷாகுல் ஹமீது என்று காரண நாமமும் அவருக்கிட்டு, தன் அடிமையாகிய என்னை அவருக்குக் குருவென்று தெரிவித்து, என்னிடம் மூரீதாகும்படி அநுப்பி யிருக்கின்றான். அவர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு இவ்வூருக்குள் வருகிறார். அவருக்குக் குருவாவதற்கு நான் அருகனல்லன். ஆயினும் அப்படி

43

யாவதற்கு அல்லாஹுத்த ஆலாவின் கட்டளை பிறந்துவிட்டது. ஆதலால், அவரை நானே எதிர்சென்றழைக்க வேண்டும்'' என்று இப்படிச் சொல்லி முடித்து, உடனே அங்கிருந்து எழுந்தார்கள். அப்போது அங்குக் கூடியிருந்த சர்வஜனங் களும் ஹலறத்தவர்கள் கூடவே யெழுந்தார்கள்.

பெருந்திரளான ஜனங்கள் பின்வர ஹலறத்து முகம் மது கௌது சாகிபவர்கள் ஆலயத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, தங்கள் மாணாக்கரை நாடினவர்களாய், குவாஸீரின் ஒரு அகன்றவீதி வழியே வந்தார்கள். முன் பாழ்ம்பள்ளியி லிருந்துவந்து குவாஸீருக்குட் புகுந்துபல தெருக்களையுங் கடந்து, ஆசிரியரைத் தேடிவருகிற ஆண்டவரவர்களும் அந்த வீதிவழியே வந்தார்கள். ஆதலால் அவ்விருவரும் அந்த வீதியிலேயே சந்தித்தார்கள். பெருந்திரளான ஜனங்களுக்கு முன்வருகிற ஹலறத்தவர்கள்மீது ஆண்டவ ரவர்களின் பார்வை விழுந்தபோது, தங்களுக்குப் பாழ்ம் பள்ளியில் தோற்றரவான ஞானதேசிகர் இவர்களேயென்று தெரிந்துகொண்டு, விரைந்தோடி அவர்கள் இரண்டு திரு வடிகளிலும் விழுந்து பற்றிப் பிடித்து முத்தமிட்டவர்க ளாய், நெடுநேரம் குப்புறக்கிடந்தார்கள்.

ஜகசற்குருவாகிய சையிது முகியித்தீன் அப்துல் காதிறு ஜைலானி றலியல்லாகு அன்கு அவர்களின் பௌத்திரர் தங்கள் பாதங்களில் வந்து விழுந்து, வாலசூரிய னொன்று விழுந்து கிடப்பது போலக் கிடந்தபோது, ஹலறத்து முகம்மது கௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் சீக்கிரங் குனிந்து ஆண்டவரவர்களின் இருகரங்களையும் பிடித்துத் தூக்கி யணைத்து, அவர்கள் முகத்தை உற்றுநோக்கி ''ஷாஹுல்ஹமீதே அல்லாஹுத்த ஆலா உமக்கு இம்மையிலும், மறுமையிலும் திருவருள் புரிவானாக'' என்று ஆசிர்வதித்து, அங்கிருந்து அழைத்துக்கொண்டு தங்கள் மாளிகைக்கு வந்தார்கள்.

ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது ஆண்டவரவர்கள் ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிறு ஷாகுல்ஹமீது ஆண்டவரவர்களைத் தங்கள் மனைக்கு அழைத்துவந்து, பசியாறுவதற்குக் காலைப்போசனம் தயார்பண்ணி அன்புடன் உபசரித்துக்கொடுத்து, அன்றைத்தினமே பியாலா என்னும் ஞானமிர்தத்தைப் புகட்டி, உபதேசஞ்செய்து, முரீதாக்கினார்கள். ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் முரீதாய், அன்று முதல் தங்கள் ஞானதேசிகரிடத்திலேயே தரிபட்டிருந்தார்கள்.

முரீதானது முற்றிற்று.

கக-ம் அத்தியாயம்.

அரம்பையரைத் தெரிவித்தது.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் அடிமைப் பெண்களுக்குத் தங்கள் சட்டைக்கையில் அரம்பையராகிய ஹூறுல் லீன்களைத் தெரிவித்த வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிறு ஷாகுல் ஹமீது ஆண்டவரவர்கள் தங்கள் ஞானதேசிகராகிய ஹலறத்து சையிது முகம்மது கௌது சாகிபு ஆண்டவரவர்களிடத்திலேயேயிருந்து, சகல கல்விகளையும் பயின்று வந்தார்கள். தேசிகராகிய ஹலறத்தவர்கள் ஆண்டவரவர்களைத் தங்களிடத்திலிருக்கும் மற்ற மாணாக்கர்களைப் பாவிப்பது போலச் சாமானியமாகப் பாவிக்காமல், தங்கள் சொந்த வீட்டு மனிதர்களில் ஒருவராகப் பாவித்து, அதிக அன்புடனும், ஆதரவுடனும் நடத்தினார்கள். ஆண்டவரவர்கள் மீதுள்ள ஆசிரியரின் பக்ஷம் அளவு கடந்ததாய் விசேஷித்திருந்தது. அதனால், வீட்டுமனிதர்களும், மதறஸாவில் பயிலும் மாணாக்கர்களும், ஆண்டவரவர்களை மிகவும் பாராட்டி நடந்தார்கள்.

கன்ஜுல் கருமாத்து.

சற்குருவாகிய ஹலறத்தவர்கள் ஆண்டவரவர்களை முரீதாக்கின சில காலத்திற்குள் எல்லா இல்முகளையும் அவர்களுக்கு நிறையக் கற்பித்து, உண்மையான வணக்கத்திற்குத்தக்க பக்குவப்படுத்தி, தனித்திருந்து வணங்குவதற்காகத் தங்களின் தவச்சாலைக் கூடத்தில் குறுக்கே சுவரெழுப்பி ஒரு தனியறை தடுத்து, அதற்கொரு வாசலும் வைத்து, அவர்களை அவ்வறைக்குள்ளிருந்து வணங்கும்படி கட்டளை பண்ணினார்கள். அக்கட்டளைப்படியே ஆண்டவரவர்கள் அவ்வறையில் தனித்திருந்து இபாதத்துச் செய்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவ்வவ்வேளைகளில் வீட்டிலிருந்து ஆகாராதிகள் கொணர்ந்து கொடுப்பதற்கு வீட்டுப் பணிப் பெண்களில் இரண்டுபேர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அன்றியும், எப்போதும் ஆண்டவரவர்கள் பக்கத்திலிருந்து கொண்டு அவர்கள் இடும் பணிவிடைகளைச் செய்து வருவதற்கு, முன்னே கூடவந்த முசனுத்தீன் என்பவரும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் அவ்வறை வாசலில் எப்போதும் பணிவிடைக்கு எதிர்பார்த்திருப்பார். இவ்வாறாக ஆண்டவரவர்கள் அவ்வறைக்குள்ளிருந்து தவஜ்ஜுஹத்துடைய வணக்கமாக அல்லாஹுத்த ஆலாவை வணங்கிக்கொண்டு சிலகால மிருந்தார்கள்.

அறைக்குள்ளிருந்து இபாதத்துச் செய்யும் ஆண்டவரவர்கள் சில சமயங்களில் வெளியில் வந்து ஓதிக்கொண்டிருப்பது முண்டு. அவ்வழக்கப்படி ஒருநாள் வெளியில் வந்து ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, முன் நியமித்திருக்கும் அடிமைப் பெண்கள் இருவரும் ஆண்டவரவர்கள் சமுகத்தில் வந்து, வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பெண்கள் எப்போதும் ஆகாராதிகளைக் கொணர்ந்து பயபக்தியுடன் கொடுத்துவிட்டுப் போவதே யொழிய, தனித்திருந்து நீண்ட நேரம் பேசும் வழக்கமில்லை. இப்போது நூதனமாக அப்பெண்கள் ஆண்டவரவர்களோடு

பேசிக்கொண்டிருப்பதை மூசனுத்தீன் என்பவர் தூரத்தில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதைப்பற்றி அவருக்குப் பல வெண்ணங்கள் பிறந்தன. அதனால் அவர் கொஞ்சம் கவனமாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தப்பெண்கள் ஆண்டவரவர்களிடம் இரகசியமாகச் சில சொற்களைச் சொல்லுகிறதும், ஆண்டவரவர்கள் அதற்கு உடன் படாத விதமாகத் தலையை அசைத்துக்கொண்டு ஓதுவதிற் பராக்காய்க் குனிந்தபடியே யிருப்பதுந்தான் அவருக்குத் தெரிகின்றன வல்லாமல், அந்தச் சம்பாஷணை இன்னதென்று விளங்கவில்லை.

தங்களிடம் சொல்லும் சொல்லுக்கு இசையாதவர் களாய்த் தலையை யசைத்துக் கொண்டு ஆண்டவரவர்கள் ஓதிக் கொண்டிருக்கும்போது, சங்கதி சொல்லிக்கொண் டிருந்த இருபெண்களும் திடீரென்று தரையில் விழுந்து பிரேதம் போலக் கிடந்தார்கள். அதை ஆண்டவரவர்கள் ஏறிட்டுப் பார்க்கவேயில்லை. இவ்வெல்லாவற்றையும் தூரத்திற் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற மூசனுத்தீன், பெண்கள் பிணமாய் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு பதறி யெழுந்து, ஆண்டவரவர்கள் சமூகத்தில் வந்து கைகட்டி நின்று "எஜமானவர்களே, தங்களோடு பேசிக்கொண் டிருந்த பெண்கள் மையத்தாய்க் கிடக்கிறார்களே!" என்றார். இதைக் கேட்ட ஆண்டவரவர்கள் மெல்ல நிமிர்ந்து, அந்தப் பெண்களைப் பார்த்தார்கள். மெய்ம்மறந்து கிடந்த இரு பெண்களும் ஆண்டவரவர்களின் மகத்துவமுள்ள பார்வை விழுந்தவுடன் ஸ்மரணையடைந்து எழுந்து, அங்கிருந்து பறந்து விழுந்து ஓடினார்கள். திகில் பிடித்தாற்போலப் பதறி யோடுகிற பெண்களை மூசனுத்தீன் தொடர்ந்து போய்த் தேறுதல் சொல்லி, ஒரு பக்கத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு "நடந்த காரியம் என்ன?" என்று கேட்டார். மேன்

மூச்சுக் கீழ்மூச்சுடன் திக்கு முக்காட்டங் கொண்ட அப் பெண்கள் முசனுத்தினைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள்:—

நாங்கள் ஹலறத்து சையிது அப்துல் காதிறு அவர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த தெல்லாம் வேறொன்றுமல்ல; அவர்களுக்கு விவாகம் பண்ணும் விஷயத்தைப் பற்றினதுதான். நமது எஜமானுகிய ஹலறத்தவர்களின் செல்வமகளாரை விவாகஞ்செய்து கொள்ளப் பிரியமுண்டாவென்று அவர்களை உசாவும்படி எஜமானியவர்கள் எங்களிடம் சொல்லி, உசாவினேம். அதற்கு அவர்கள் உடன்படாமல், என் இயக்க வொடுக்கங்களெல்லாம் அல்லாதுஆலா வின் புறத்தில் இருக்கின்றன வன்றி, நீங்கள் சொல்லும் கருமத்திலில்லை என்று சொல்லி, எங்கள் கேள்வியை மறுத்துவிட்டார்கள். நாங்கள் மறுபடியும், துறவுபூண்டவர்களே விவாகஞ் செய்ய மாட்டார்களென்றும், அப்படி தாங்களொரு துறவியல்லவாகையால் விவாகஞ் செய்து கொள்ளலாமென்று, "விவாகஞ் செய்தவன் தீனில்முக்காற் பாகத்தையெடுத்துக்கொண்டவன்" என்று நபிநாயகமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொன்ன ஹதீதைக் கவனியுங்களென்றும், விவாகஞ் செய்வது பிரதான சுன்னத் தென்பது தாங்கள் அறிந்தது தானே யென்றும், விவாகத்தினல் சந்தான முண்டாய், அதனல் நன்மை விளையுமே யென்றும் அவர்களுக்குச் சொன்னேம். எங்கள் சொற்களை உண்மையென்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டும், தங்களுக்கு அது சம்மதமில்லை யென்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டும், தங்களுக்கு அதுசம்மதமில்லை யென்று தலையை யசைத்துக்கொண்டு, ஒதுவதில் பராக்காயிருந்தார்கள். எப்படியும் இவர்களை இணங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதி அதை விடாமல் மறுத்தும் பலவிஷயங்களை எடுத்துக்காட்டி சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அதனல் அவர்கள் மனச்சடை வடைந்து, எங்களைப் பார்த்து "நீங்கள் சொல்லும் காரியத்திற்குப்

பிரதியாக அல்லாதுந்த அலா எனக்குத் தயார்பண்ணிவைத் திருப்பதைப் பாருங்கள்'' என்று சொல்லி தங்கள் இடது கையைத் தூக்கினார்கள். அந்தக் கைச்சட்டைக்குள் எங்கள் பார்வை விழுந்தது. அதற்குள் நாங்கள் கண்டோம். ஆனால், கண்டதை என்னென்று சொல்லி முடிப்போம். பலவர்ணப் பூஞ்செடிகளும், நானாவகைக் கனிதரும் விருக்ஷங்களும், தண்ணீ ரருவிகளும் நெருங்கியமைந்த அலங்காரமான ஒரு பூங்காவனமும், அதன் நடுவே ரத்தினகஜிதமாய்த் தங்கமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பலவிதச் சாமான்களால் சோடிக்கப்பட்ட ஒரு சிறந்த மாளிகையும், எங்கள் கண்களில் தென்றின. நாங்கள் அந்த மாளிகையைப்பார்த்தோம். அதன் மேன்மாடத்து ஜன்னல்கள் திறக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த ஜன்னல்வழியே எங்கள் பார்வைசென்றது. அங்கே உள்ள பவளத்திற் கடைந்த கால்களாலும் முத்துச் சட்டங்களாலும், மாணிக்கப் பலகைகளாலும் அமைந்த ரத்தினத்தொட்டில் ஒன்று பொற்சங்கிலியிற் கொளுவி ஆடிக்கொண் டிருந்தது. அந்தத் தொட்டிலில் இரண்டு பெண்கள் உட்கார்ந் திருந்தார்கள். அப்பெண்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யும் தாதிமார் பலர் பக்கத்தில் கைகட்டி நின்றார்கள். அவ்விரு பெண்களின் சுரூபலாவணியத்தையும், அவயவலக்ஷணங்களையும் நாங்கள் எப்படி வருணிப்போம். அப்பெண்கள் இவ்வுலகப் பெண்களா யிருந்தாலல்லவா அவர்களின் உறுப்பு ஒவ்வொன்றுக்கும் உவமை சொல்லலாம்! அவ்வுலகப் பெண்களை யார்தாம் வருணிப்பார்! அந்தப் பெண்கள்மீது எங்கள் பார்வை விழுந்த மாத்திரத்தில் பொறிகலங்கி, மெய்ம்மறந்து விழுந்தோம். அதன்பின் நடந்ததை இன்னதென்று அறியோம். பின்பு உணர்வுபிறந்து எழுந்தோம். அந்தக் கலக்கடியினாலேதான் இப்படி ஓடி வருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்ட மூச

ஹுத்தின் ஆச்சரியப்பட்டு, அந்த இருபெண்களையும் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

தங்கள் வீட்டுக்குப்போன தாதிமார் இருவரும் நடந்த காரியத்தை எஜமானி யவர்களிடம் சொன்னார்கள். அன்றோடே விவாக நாட்டம் அவர்களைவிட்டு ஒழிந்தது. அந்தரங்கத்தில் நடந்த இந்தச்சம்பவம் பின்பு பயிரங்கப் படவே, ஹலறத்து முகம்மது கௌது சாகிபவர்கள் காதிலும் விழுந்தது. உடனே அவர்கள் ''இனி என் அநுமதி பெறுமல் அவருடன் ஒருவரும் பேசவேண்டாம்'' என்று கட்டளை பண்ணிவிட்டார்கள். அப்படியே எல்லாரும் அஞ்சியிருந்தார்கள்.

அரம்பையரைத் தெரிவித்தது முற்றிற்று.

௨௦-ம் அத்தியாயம்.

முகாஷபா.

[இவ் வத்தியாயம் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் முகாஷபாவிலுண்டான காட்சிவரலாற்றைச் சொல்லுகின்றது.]

ஹலறத்து மீருன்சுல்தான் ஷாகுல்ஹமீது பாத்துஷா சாகிபு ஆண்டவரவர்கள் முரீதாய்ச் சிலகாலஞ் சென்றபின் சற்குருவாகிய ஹலறத்தவர்கள் ஆண்டவரவர்களை இரண்டு வருஷம் வரையும் நிஷ்டை யென்னும் முஷாஹதாவில் வைத்துப் பழக்கினார்கள். அதன்பின் ஆண்டவரவர்கள் தங்களுக்கென்று நியமித்த தனியறையி லிருந்து இபாதத் துச்செய்யுங் காலமெல்லாம் அடிக்கடி முஷாஹதா வுண் டாய்க் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாளிரவு ஆண்டவரவர்கள் இஷாதொழுகை முடித்து, ஒஜீபாக்களை ஓதிவிட்டு, மறுபடியும் அத்தஹிய்யாத் துடைய இருப்பிலாகி, தங்கள் சிறப்பான தாடியை நெஞ்

சாங்குழியில் பொருந்தும்படி வைத்துக்கொண்டு, தஹஜ்ஜத்து நேரம்வரையும் ஒரேபடி ஷஹ்றிதில் இருந்து விட்டார்கள். தஹஜ்ஜத்து நேரமானவுடன் அவ்விருப்பைவிட்டு எழுந்து, அந்தநேரத்துத் தொழுகையைத் தொழுதார்கள். தொழுது முடிந்தவுடன் ஆண்டவரவர்கள் பின்புறம் திரும்பிப்பார்த்து "அங்கேயிருக்கிறவர் மூசனுத்தீனு?" என்று கேட்டார்கள். அங்கு உட்கார்ந்திருந்த அவர் "ஆம், எஜமானவர்களே" என்று விடை கொடுத்துவிட்டு, மறுபடியும் ஆண்டவரவர்களை நோக்கி "எஜமானவர்களே இன்றிரவிலுண்டான முகாஷபாவில் தாங்கள் கண்ட காக்ஷிகளை இந்த அடிமைக்குச் சொல்லும்படி மன்றாடுகிறேன்" என்றார். ஆண்டவரவர்கள் மூசனுத்தீனைப் பார்த்துத் தாங்கள் கண்ட முகாஷபாவைச் சொல்லுகின்றார்கள்.

மூசனுத்தீனே, கேட்பீராக. இன்றிரவு முபஷ்ஷிறத்துடைய ஆரம்பத்தில் கலிறு அலைகிஸ்ஸலாமவர்கள் என்னிடம் வந்து, அல்லாகுத்த ஆலாவுடைய ஸலாமும், தங்கள் ஸலாமும், நன்மாராயங்களும் எனக்குச் சொன்னார்கள். அப்போது எனக்கு மறைவாயிருந்த திரைகளெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்த் திறந்தன. நான் பூமிமுழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்து, வானத்திற்குப் போனேன். அங்கே ஏழுவானங்களையுஞ் சுற்றி, அங்கங்குள்ள அற்புதங்களையெல்லாம் கண்டேன். பின் அங்கிருந்து மகத்துவம் பொருந்திய மகாமுல் அபுறறு என்னும் தானம் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பதவிகளெல்லாம் கிடைத்தன. அவற்றை நான் பெற்றுக்கொண்டு அங்கேயே தரிபட்டிருந்து, இறந்தகாலத்து ஔலியாக்கள் அனைவரையுங் கண்டு, ஒவ்வொருவருக்கும் ஸலாம் சொல்லித் தரிசனை செய்தேன். அவர்களெல்லாம் எனக்குப் பிரதிஸலாம் சொல்லி, ஒருவரொருவராக அவரவரை எனக்குத் தெரிவித்தார்கள், அப்போது, சுல்தானுல்லாரிபீன், சைகு அபாயஜீ

கன்ஜூல் கருமாத்து.

துல்புஸ்நாமி றஸியல்லாகு அன்கு அவர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்த ஆரிபீன்களும் என்னைப் பாராட்டிப் பெருமையாக்கி, என்னைப்பார்த்து ''ஷாதுல்ஹமீதே, அறிவீராக; துன்யாவிலுள்ள ஒருவன், அவன், வணக்கங்கள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு குத்பியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாலன்றி, இந்த உன்னத பதவியிலுயர்ந்து இங்கே வரமாட்டான்'' என்று சொல்லி, சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள். மறுபடியும் அங்கே இவ்வாறாக நான், சைகு சுல்தான் இபுறுகீமிபுனு அதுஹம், சைகு குவாஜா முஈனுத்தீன்சிஸ்தி, சைகுகுவாஜா குத்புத்தீன், சைகு அபாதுருபுன்னகுஷபீ, சைகு அப்துல்வாஹிதி புனுஜைது, சைகு அபா இஸ்ஹாக்கு, சைகு தாவூதுத்தாஇ, சைகு ஹபீபுல் அஜமி, சைகுஅபுல்பனுலு, சைகு பரீதுத்தீன் அத்தாரி, சைகு அலியுல்குர்தீ, சைகு புலைலிபுனு இயாலு, சைகு ஸபீயுத்தீன்; சைகு நஸ்றுத்தீன், சைகு கப்பாறு, சைகு மாலிக்கிபுனு தீனார், சைகு முகம்மது ஈஸாஜாகிதி, சைகு அபுல்ஹஸன் கிர்கானி, சைகு அபுல்காசிமுல்யமனி, சைகு அப்துற்றகுமானுல் மதனி, சைகு உவைசுல் கர்னி, சைகு அபுல்ஜஹாவில்காமிலி; சைகு ஸைபானிற்றாஇ, சைகு முகம்மதிபுனுவாசிஇ, சைகு சுபியானித் தௌரி, சைகு அபுல்காசிமுஜ் ஜாகிதி, சைகுதின்னூறில்மிஸ்றி, சைகு அபூபக்கரின்னஜாசி, சைகு இமாதுத்தினிஸ்ஸாவிகி, சைகு அபீஸாலிகு மூசாஜங்கி, சைகு நஸ்முத்தீனுல் இஷ்கி, சைகு பகுறுத்தீனுல்கிஸ்தி, சைகு ஷகிகில்பல்கி, சைகு மகுறாபுல்கர்கி, சைகு சிற்றிஸ்ஸிக்தி, சைகு சுகைலுல்வர்தீ, சைகு நிஸாமுத்தீனுஸ்ஸூபி, சுல்தா னுல்லாரிபீன் சைகு சையிது அகுமது கபீறுற்றபாஇ சைகு அபீஸகீதுல் முபாறக்கல் மகுஜூமி, சைகு யகியபுனுமீ ஆது, சைகு மன்சூறுல்கல்லாஜி, சைகு அகுமதுஜ்ஜைதஇ, சைகுல் அக்பர் முகியித்தீனிபுனு அறபி, சைகு ஹஸனில் பசறி, சைகு யகியபுனு அக்தமி,

சைகு உமறிபுனு அப்தால் அஜீஜில்மிஸ்றி, சைகு அபூபக்கரிஷ்ஷிப்லி, சைகு பிஷ்றுல்ஹாபி, சைகு சுகைலிபுனு அப்துல்லாகில்துஷ்தரி, சைகு சஉதுல் மஜ்னூனி, சைகு பகுலுல்மப்தூனி, சைகு அகுமதுல் கர்கி, சைகு மகுரூதுல் ஆரிபி, சைகு அகுமதுஷ்ஷூத்தாறி, சைகு ஜுனைதுல் பகுதாதி, சைகு உதுமான் அலிய்புல்பாகி, சைகு அபூஇஸ்ஹாக்குஷ் ஷூத்தாறி, சைகு அப்துல்லாகில் ஹனபி, சைகு நஜ்முத்தீனுல் பிர்தௌசி, சைகு அலாவுத்தீனுத்தூசி, சைகு ஙியாஉத்தீனுச்சிஸ்தி, சைகு வஜ்ஹுத்தீனுல் இஷ்கி, சைகு மும்ஸாதுல் உலூவி, சைகு அகுமதுசிஸ்தி, சைகு அலிய்யுல் தின்னூறி றலியல்லாகு அன்கும் இத்தனை மகான்களையும், இவர்களையொத்த இன்னுமுள்ள குத்புகளையும், கௌதுகளையும், ஔலியாக்களையும் திரள் திரளாகக் கண்டேன். இவர்கள் எல்லாரும் என்னைச் சந்தித்துப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டாடினார்கள். பிறகு, என்பாட்டனூர் சுல்தானுல் ஔலியா, குத்புல் அக்தாபு, கௌதுல் அகுலம், சையிது முகியித்தீன் அப்துல் காதிறு றலியல்லாகு அன்கு அவர்களையும், அவர்கள்கூட இன்னுஞ் சில ஔலியாக்களையும் கண்டு, அவர்களைச் சந்தித்து ஸலாம் சொன்னேன். அவர்க ளெல்லாரும் எனக்குப் பிரதிஸலாம் சொன்னார்கள். அப்போது என் பாட்டனூரவர்கள் என்னைப் பார்த்து ''என் அருமை மகனே, உம்மையும், உமது கருமங்களையும் அல்லாகுத்த ஆலா ஏற்றுக் கொண்டான். அன்றியும் உமக்கு உன்னதமான பதவிகளைக் கொடுத்து, குத்பாகவும், கௌதாகவும் உம்மைத் தெரிந்து கொண்டான். அவனிடம் நீர் சங்கை பெற்றிருப்பதற்காக வேண்டி உம்மை உயர்த்தும் பொருட்டு இந்த மகாமில் வந்து கூடியிருக்கிற ஔலியாக்களுக் கெல்லாம் நீரே இமாமாய் நின்று, இரண்டு றக் அத்துத் தொழுவியும்'' என்று சொல்லி, என்னை எல்லாருக்கும் முன்னே

50

~~49~~

நிறுத்தினார்கள். நான் மரியாதைக்காக அப்படி நின்று தொழத் தாமதித்தேன். இதை யறிந்த பாட்டனாரவர்கள். பின்னும் என்னைப் பார்த்து ஷாதுல்ஹமீதே, இந்த நேரம் உம்முடைய நேரம். நீர் தாமதியாமல் தொழுது, துஆ கேட்டுக்கொள்வீராக'' என்று ஏவினார்கள். உடனே நான் அவர்களுக்கெல்லாம் இமாமாய் நின்று இரண்டு றக்அத்துத் தொழுது முடித்து, துஆ கேட்டேன்; அவர்களெல்லோரும் ஆமீன் கூறினார்கள். அந்த நேரத்தில் அல்லாகுத்த ஆலாவின் புறத்திலிருந்து எனக்கு ஆக வேண்டியவெல்லாம் ஆயின. மதுரமான பானகங்கள் கொணர்ந்து எனக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தார்கள்; மேலான உத்தரீயங்கள் கொணர்ந்து எனக்கு போர்த்தினார்கள்; துப்புரவான பரிமளாதிகளை என் மீது சொரிந்தார்கள். குத்பு என்றும், கௌது என்றும் என்னைக் கூப்பிட்டார்கள். அந்தத் தானத்தில் நான் பெறவேண்டிய வெல்லாம் பெற்றேன். மலக்கூத்துடைய ஆலத்தையும் போய்ப்பார்த்தேன். பிறகு பைத்துல் மஉமூறு பள்ளியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்துகொண்டேன். அங்கே மலக்குகளைக் கண்டு, அவர்களுக் கெல்லாம் ஸலாம் சொன்னேன்; அவர்கள் எனக்குப் பிரதி சொன்னார்கள். சில மலக்குகள் முந்தி எனக்கு ஸலாம் சொன்னார்கள்; நான் பிரதி சொன்னேன். பின் அல்லாகுத்த ஆலாவுடைய அற்புதங்களில் காணாதன வெல்லாம் அங்கே கண்டேன். ஒவ்வொரு அற்புதத்திற்கும் அவனைப் புகழ்ந்தேன். அதன் பின் நபிமார்களைக் கண்டேன். ஆதம், ஷீது, நூகு, இபுறகீம் இதரீசு, இசுமாயீல், இசுஹாக்கு, யஉகூபு, யூசுபு, ஹூத்து, யூனுசு, துல்கிப்லி, ஸாலிகு, சுஐபு, உஜைறு, கூது, தாவூது, சுலைமான், மூஸா, ஹாறூன், ஈசா அலைகிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாம் இவர்களையும், இன்னுஞ் சில நபிகளையும் கண்டு ஸலாம் சொன்னேன்; அவர்கள் எல்லாரும் எனக்குப் பிரதி சொல்லி, துஆ செய்தார்கள்.

நரகத்திற் புகுந்துப் பார்த்தேன். அதற்குப் பாத்திர மானவர்களுக்கு அங்கே தயார் செய்திருக்கிற யாதனை களைக் கண்டு, பிழைபொறுக்கும்படி அல்லாதுஅந்த ஆலா இடம் பிரார்த்தித்தேன். பின்பு, சுவர்க்கத்திற்புகுந்து பார்த்தேன். அதற்குப் பாத்திரமானவர்களுக்கு அங்கே தயார் செய்திருக்கிற சுகங்களைக் கண்டு அல்லாதுஅந்த ஆலா வைப் புகழ்ந்தேன். பிறகு, சுவர்க்கத்து இராஜகுமாரர் களாகிய என் பாட்டன்மார் இமாம் ஹஸன், இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாகு அன்குமா இருவரையும், இமாம் ஜைனுல்லாபிதீன், இமாம் முகம்மது பாகறு, இமாம் ஜஃபறு ஸாதிகு, இமாம் மூஸாகாலிம், இமாம் அலி மூஸற்றிலா, இமாம் முகம்மது தகிஇ, இமாம் அலி நகிஇ, இமாம் ஹஸன் அஸ்கர் றலியல்லாகு அன்கும் இவர்களையும், இமாமுல் அகுலம் அபூஹனீபா நுஃமானிபுனுதாபித்து, இமாம் மாலிக்கு, இமாம் முகம்மது ஷ்ஷாபிஇ, இமாம் அகுமதுல் ஹம்பலி, இமாம் முகம்மதுல் கஜ்ஜாலி றலியல் லாகு அன்கும் இவர்களையும், மற்ற இமாம்களையும் கண்டு தரிசனை பண்ணி ஸலாம் சொன்னேன். அவர்களெல்லாரும் எனக்குப் பிரதி சொன்னார்கள். அங்கே எனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய வெல்லாம் கிடைத்தன. பின் அங்கிருந்து மேன்மையும் மகத்துவமுமான மகாமுல் மதுமூது என்னும் தானம் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே அல்லாதுஅந்த ஆலா வுடைய றசூல் சுல்தானுல்லன்பியாஇ, தாஜுல் அஸ்பியாஇ, அகுமதுல் முஜ்தபா, முகம்மது முஸ்தபா ஸல்லல் லாகு அலைகி வஸல்லமவர்களையும், அவர்கள் பக்கத்தில் அமீறுல் மூமினீன் அபூபக்கருஸ்ஸித்தீக்கு, உமறுபாறூக்கு, உதுமானிப்னுஅப்பான், அலியியில் முறுத்தலா, சஉது, சகீது, தல்ஹா, ஜுபைறு, ஆமிறு, அப்துற்றகுமான், ஹம்ஜா, அப்பாசு றலியல்லாகு அன்கும் இவர்களையும், இன்னுமுள்ள மேலான அஸ்ஹாபிமார்களையும் கண்டு, மிகத்தாழ்மையாய்

நின்று ஸலாம் சொன்னேன்; எல்லாரும் எனக்குப் பிரதி சொன்னார்கள். அப்போது, காத்திமுல்லன்பியா, சையிதுல் முறுஸலீன், முகம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாகு அலைகி வஸல்லமவர்கள் என்னைக் கிட்ட அழைத்து, என் இரு புருவங்களுக்கு மிடையில் முத்தமிட்டு ''என் சின்னமகனே, அல்லாகுத்த ஆலா உமக்கு இருமையிலும் அருள் புரிவானாக. உம்மையும், உமது கருமங்களையும் அவன் பொருந்திக் கொண்டு, உம்மைகுத்பாகவும், கௌதாகவும் ஏற்றுக் கொண்டான்'' என்று சொல்லி, அவர்களும் என்னை யுவந்துகொண்டு, மஅரிபத்துடைய இல்முகளையும் எனக்குப் போதித்து, துஆ செய்தார்கள். அப்போதே எனக்குள்ள மனத்திகில் முதலான எவ்விதத் தீமைகளும் பற்றற்று, பரிசுத்தமான நேர்வழி திறந்தது. உடனே நான் அங்கிருந்து அல்லாகுத்த ஆலாவின் விகாவிற்போனேன். அப்போது, அளவற்ற நிகுமத்துகள் என்மேல் சொரியப் பட்டன. பின் அல்லாகுத்த ஆலா தனக்கு முன் என்னை நிறுத்திக்கொண்டு ஷாதுல்ஹமீதே, நான் உமக்கு வானங்களையும், பூமிகளையும் சுற்றிப்பார்க்க இடந்தந்து, அங்கங்குள்ள அற்புதங்களை யெல்லாம் நீர் காணும்படி வெளியாக்கி, அவற்றை உமக்கு வசமாகச் செய்திருக்கின்றேன், அன்றியும், மண், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் பூதங்களையும் உமது சொற் கேட்டு நடக்கக் கற்பித்திருக்கின்றேன். ஒன்றை ஒன்றாக மாற்றவும், இறந்ததை உயிர்ப்பிக்கவும், உயிருள்ளதை இறப்பிக்கவும் உமக்கு அதிகாரங் கொடுத்திருக்கின்றேன். இன்னும் உம்மை உயர்ந்த குத்பாகவும், கௌதாகவும் ஆக்கினேன். என்னை யறியும் இல்மு அவ்வளவையும் உமக்குத் தந்தேன் பின்னும் நீர் என்மீது ஒரே யாவலாயிருக்கின்றீர். நல்லது; இன்னும் உமக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்டான். அப்போது நான் ''யா அல்லா, யாறகீம், யாகரீம் உன்னைத் தவிர எனக்கு

யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை. நீயேயன்றி எனக்கு வேறே யாருமில்லை'' என்று பதில் சொன்னேன். அதற்கு அவன் '' நீர் உண்மையான அடிமை; என்னைவேண்டி துன்யாவின் இச்சையைப் பற்றறவெறுத்து விட்டீர். பரிசுத்தமாக என்னை வணங்குகின்றீர். நான் உம்மை உவந்து ஒப்புக்கொண்டேன்'' என்று சொல்லி, எந்தக் காலமும் அச்சந் தீர்தலையெனக்குத்தந்து, என்னை அநுப்பிவிட்டான் என்று இவ்வளவும் சொல்லி முடித்தார்கள். அப்போது ஹலறத்து ஆண்டவரவர்களின் திருமேனியில் நூதனமான பரிமளம் கமழ்ந்துகொண்டிருந்தது. என்றுமில்லாத சில அடையாளங்களும் காணப்பட்டன. முகம் பூரணமதி போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. முசனுத்தீன் ஹலறத்து ஆண்டவரவர்கள் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, மேனியின் பரிமளாதிகளைக்கண்டு புதுமையாய், அவர்களின் சிறப்பான இரு கரங்களையும் பிடித்துக் கண்ணில்வைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, தமக்காக துஆ இரந்தார்.

முகாஷபா முற்றிற்று.